

இர்.எம். நெளைத்

ஏவானாஹம்

தெவாங்கி விரல்

வெள்ளி விரல்

ஆர்.எம். நெள்ளாத் (பி. 1960)

கிழக்கிலங்கையிலுள்ள பாரம்பரிய முஸ்லிம் கிராமமான சாய்ந்தமருதுவில் பிறந்த இவர் கல்முனையில் தபால் துறையில் தலைமை அலுவலராகப் பணிபுரிகிறார்.

இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசாகத் தங்கப் பதக்கமும் (1992), காலச்சுவடு இதழ் நடத்திய ‘அமரர் சுந்தர ராமசாமி 75’ நாவல் போட்டியில் ‘நட்டுமை’ என்ற நாவலுக்கு முதற்பரிசும் (2008) பெற்றுள்ளார்.

சமுதாயத்தின் முஸ்லிம் குரல், விடிவெள்ளி, நல்லுறவு ஆகிய இதழ்களில் இவரின் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

முகவரி : R.M. Nawshad
01, main street, Sainthamaruthu 01.
Srilanka 32280.

தொலைபேசி : + 94 071 4457 593, + 94 077 668 2919
மின்னஞ்சல் : rmnawshad@gmail.com
makariapper@gmail.com

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

ஆர்.எம். நெள்ளாத்

- ❖ வல்லமை தாராயோ . . ! (சிறுகதைகள்) 2000.
- ❖ நட்டுமை (நாவல்) 2009.

வெள்ளி விரல்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

வெள்ளி விரல் • சிறுகதைகள் • ஆசிரியர்: ஆர்.எம். நெள்ளாத் •
© ஆர். மொஹமத் நெள்ளாத் • முதல் பதிப்பு: அக்டோபர் 2011 •
வெளியீடு: காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669 கே. பி. சாலை,
நாகர்கோவில் 629001.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 405

veLLiviral • Short Stories • Author: aar.em.nowsaat •
© R.M. Nawshaad • Language : Tamil • First Edition : October 2011 •
Size : Demy 1 x 8 • Paper: 18.6 kg maplitho • Pages: 136 • Copies: 550 + 50.

Published by Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road,
Nagercoil 629 001, India • Phone : 91 - 4652 - 278525 • e-mail :
publications@kalachuvadu.com • Wrapper Printed at Print Specialities,
Chennai 600014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005.

ISBN : 978-93-80240-59-6

10/2011/S.No. 405, kcp 710, 18.6 (1) 600

1992இல்
சாய்ந்தமருது பொதுச் சந்தையில்
குண்டுவெட்டப்பில் பலியான
31 அப்பாவி மனிதர்களுக்கு..!

பொருளாக்கம்

என்னுரை	
சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு சிறு, கதை . . .	11
முன்னுரை	13
தாய். மொழி	15
வதனமார்	26
வெள்ளி விரல்	33
விட்டு விடுதலையாகி . . .	45
வேக்காடு	55
கல்லடிப் பாலம்	63
மீன்தகவு	70
காலவட்டம்	78
தலைவர் வந்திருந்தார்	91
நல்லதொரு துரோகம்	100
ஸீனத்தும்மா	110
சாகும் தலம்	121

சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு சிறு, கதை . . .

யுத்தமே என்னை எழுதத் தூண்டிற்று. முப்பது வருட யுத்த காலம் முழுவதும் நான் முப்பது வருட சேவைக்காலமுள்ள அரசு ஊழியனாகவே இருந்தேன். இக்காலகட்டத்தில் யுத்த அரசியல் செய்துகொண்டிருந்தவர்களினதும் அரசியல் யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தவர்களினதும் யுத்தமும் செய்யாமல் அரசியலும் செய்யாமல் அப்பாவித்தனமாக அலைந்துகொண்டிருந்தவர்களினதும் நடத்தைக் கோலங்களைக் கண்டு மனம் பேதலித்த நிலையில் உள்ளோயின் விளிம்பில் நிற்கும் ஒரு மனிதன் என்ன செய்யலாம்? ஓன்றில் தற்கொலை செய்யலாம். அல்லது ஏதேனும் எழுதலாம். நான் இரண்டாவதைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

தேர்வு என்னவோ நல்லதுதான். ஆயின், எழுதுவது வூன்ஸ் சிரமங்கள், தேடல்கள்... வலிகளைத் தாங்கு வதைவிட மிகச் சலபமாக உயிரை மாய்த்திருக்கலாமோ என்று தோன்றும். ஏனெனில், யுத்த அரசியல் செய்து கொண்டிருந்தவர்களினதும் அரசியல் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களினதும் யுத்தமும் செய்யாமல் அரசியலும் செய்யாமல் அப்பாவித்தனமாக அலைந்து கொண்டிருந்தவர்களினதும் தனிப்பட்ட பாத்திரங்கள் படைப்புவளிச் சஞ்சாரத்தில் வார்க்கப்படுகையில் உருவாகும் பிரச்சினைகள் பலவகையின். பாத்திரவார்ப்பு, படைப்பாளியின் நோக்குநிலை, கதைக்கரு, படைப்பு மொழி, இயங்குதளம், தனித்துவநடை, புதுமையான உத்தி, முடிவு என்று கதையின் ஒவ்வொரு நிலையுமே தரும் ‘வேதனை’கள் சொல்லி மாளா. ஒரு கதையை எழுத ஓராண்டு காலம் பிடிக்கும் போலிருக்கும். ஆனால், ஏதோ ஒரு கணத்தில் பளிச்சிட்ட உள்ளளியில், ஒரே மனிததுளியில் ஒரு கதையை எழுதிவிடவும் முடிகிறது.

நான் சிறுக்கைகள் குறைவாகத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். (நான் எழுதிய நாவல்கள் என் நாள்களை விழுங்கிவிட்டன.) எழுதிய சமார் இருபத்தைந்து சிறுக்கைகளில் ஏற்குறைய பத்தொன்பது க்கைகள் பல்வேறு இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றுள்ளன. அவற்றிலிருந்து பரிசுபெற்ற பதினொன்று க்கைகளையும் பரிசு நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு க்கையையும் இத் தொகுதியில் வாசிக்கப்போகிற உங்களுக்குக் கட்டாயமாக ஒரு உண்மையைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அதாவது எனது க்கைகளைப் பரிசுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்த நடுவர்களின் முகமோ முகவரியோ இதுவரைக்கும் எனக்குத் தெரியாது. பெயரில்லாத கைப்பிரதியை வாசித்து முகமறியா ஒரு படைப்பாளிக்குப் பரிசு கொடுத்திருக்கின்றனர். இது நேர்மையான ஒரு விடயமே...! இதனையே,

...மண்ணின் மடியுள் மறைவாய் வாழ்ந்திருந்தாய்
பாதாள அக்கினியுள் பக்குவங்கள் பெற்றாய்
உள்ளொளியைப் பெற்றே உலகைத் தரிசிக்கும்
ஒரு வாழ்வை விரும்பித் தவம் இருந்தாய்
இம்மனிதர் ஆழத்தில் இருளில்
உன்னை அடையாளம் கண்டார்கள்
மெத்த வருந்தி மண்மண்டலங்கள் கடந்து
கண்டிடடுத்து நுட்பமாய்ப் பட்டை தீட்டி
நாதனமாய் ரசிக்கின்றார்...

என்று பாடிய பாவலர் பலில் காரியப்பரின் பாவரிகளை இவ் விடத்தில் ஞாபகம் கொள்கின்றேன்.

○

2009இல் சுந்தர ராமசாமி இலக்கியப் போட்டியில் நாவல் துறையில் முதற்பரிசு பெற்ற எனது ‘நட்டுமை’ நாவலை வெளி யிட்ட காலச்சுவடு பதிப்பக்கே இச்சிறுக்கைத் தொகுப்பையும் வெளியிடுகின்றது. அவர்களுக்கு எனது மனமாந்த நன்றிகள்.

மேலும் மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் அல்ஹாஜ் எம்.ரீ.ஏ. நிலாம் அவர்கள், கணினி வள நிலைய முதல்வர் அல் ஹாஜ் அஸ்மி காரியப்பர் அவர்கள், ஓய்வுநிலை அந்தியட்சகர் ‘சேயன்’ முகம்மது இப்ராகிம் (கடைய நல்லூர்) அவர்கள், பன்னாலாசிரியர் ‘ஹாதிபுலஹாதா’ எம்.எம்.எம். நூறுலஹக் அவர்கள், றஷ்மி அவர்கள், ஷாவினி அவர்கள் ஆகியோருக்கும் எனது விசேட நன்றிகள்!

அஞ்சல் அலுவலகம்
சாப்ந்தமருது
இலங்கை.

ஆர்.எம். நெள்ளாத்

முன்னுடை

சிறுக்கைகள் ஏன் படைக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு இதுவரையில் யாரும் திருப்திகரமான பதில் அளிக்க வில்லை. ஆயினும் உலகின் பற்பல மொழிகளிலும் சிறுக்கைகள் படைக்கப்பட்டுக்கொண்டுதானிருக்கின்றன.

பெருகிய வெளிப்பாட்டுணர்வின் இறுகிய வடிவம் சிறுக்கையாகிறது என்றும் சிறுக்கை படைப்பது என்பது ஒரு தவம் அல்லது அது ஒரு அருள் என்றெல்லாம் கூறப்படுகின்றன. அது ஒரு படைப்பு என்ற வகையில் அதனைப் படைப்பவன் இறைமையை உணர்கிறான் என்றும் அது ஒரு பிரசவம் என்பதால் பிரசவிப்பவன் தாய்மையை அனுபவிக்கின்றான் என்றும் கருதப்படுகின்றன. இத்தகைய கருதுகோள்களுக்கு மத்தியில் காலத்தை வென்று வாழும் படைப்புகள் யாராலும் திட்டமிடப்படாமலே உருவாகின்றன. அவை தாமாகவே உருவாகி எவ்வாறேனும் எவர் மூலமாகவேனும் வெளிப் பட்டுவிடுகின்றன.

இந்துலாசிரியரான தீரன் ஆர்.எம். நெள்ளாத், தென்கிழக்கிலங்கையின் ஒரு பாரம்பரியக் கிராமமான சாய்ந்தமருதில் பிறந்தவர். இலங்கை அஞ்சல் தினைக்களத்தில், பொறுப்புத் தபாலதிபராகக் கடமை செய்பவர். தவிரவும், தான் வாழும் சமூகக் கட்டமைப்பின் சூறுகள் மீதான தீவிரமான உணர்வுகளையுடைய ஒரு படைப்பாளி யும் ஒரு வித்தியாசமான ‘கதைசொல்லி’யும் ஆவார். அவர் தன் கதைகளுக்குப் போர்த்தியுள் ஒரு ‘மாய நடை’யும் தன் கதைகளில் கையாண்டுள்ள நவீன உத்திகளும் தேர்ந்தெடுத்த வித்தியாசமான கதைக்களங்களும் பட்டவர்த்தனமான உரையாடல் மொழிகளும் நம்மை அவரது கதைகளோடு மிகவும் ஒன்றிக்கக் கூடியதுவிடுகின்றன. “வாசகர்களில் தன் உணர்வுகளைத்

தொற்றவைக்கும் இந்த வெற்றி எழுத்தாளர்களுக்கு இலகு வில் கிட்டுவதில்லை. இதனை இவர் சிறப்பாகக் கையாண் டுள்ளர் என்பது என் அபிப்பிராயமாகும்...” என்று எழுத்தாளர் உமாவரதராஜன் இவரைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

உலகத் தமிழ்ச் சிறுகதை என்ற விரிந்த மாகடலில், ஆர்.எம். நெளஸாத்தின் நவீன உத்திகள் கொண்ட இச்சிறு கதைகள் கிழக்கிலங்கையின் சில முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் வழமையாக ‘எழுதி’ வரும் ஒரு வகையான ‘பாரம்பரியம் மீறாக’க் கதைக்கட்டுமானத்தைக் கட்டுடைத்து, வித்தியாச மான எழுத்துப் பேரவைகளாக உருவெடுத்து, ஓர் ஆவேசச் சுனாமியாகப் பாய்ந்திருக்கிறன.

பல்வேறு இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றவையான இவரது இந்த பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் தொகுக்கப் பட்டு ‘வெள்ளி விரல்’ எனும் தலைப்பில் தமிழ்நாடு, காலச்சுவடு பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப்படுகின்றது. ஏற்கெனவே 2008இல் தமிழ்நாட்டில் ‘சுந்தர ராமசாமி 75’ நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற இவரது ‘நட்டுமை’ நாவலைத் தவிர்த்துக் கிழக்கில் ஒரு நாவல் வரலாற்றை யாராலும் எழுத முடியாதது போலவே இப்போதும் ‘வெள்ளி விரல்’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியைத் தவிர்த்துவிட்டுச் சிறுகதை வரலாற்றை ஒரு ஆய்வாளரால் எழுத முடியாது என்பதை இச்சிறுகதைகளை வாசிக்கும்போது வாசகரால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த வெற்றியே, இவரது எழுத்துகளின் தீர்க்கமான அங்கோரம். நூலாசிரியருக்கு எனது மனமாற்ற பாராட்டுகள்.. !

மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர், அல்ஹாஜ் எம்.ஏ.ஏ. நிஸாம்
கிழக்கு மாகாணம்,
இலங்கை.

2011.08.01.

தாய்.மொழி

தாய்லாந்து.. ! கிழக்காசியாவிலேயே பிரித்தானியப் படைகளால் ஒரு போதும் ஆளப்படாத ஒரேயொரு நாடு! தாய்லாந்தின் தலைநகரம் பாங்கொக்கிலிருந்து முன்னாறு கிலோ மீற்றர் தூரம், அதன் ‘கூவன்கோவ்’ மாநிலத்திற்குப் பறந்து அல்லது விரைந்து வாருங்கள். உங்களை வரவேற்கிறது ‘ஹோங்க்லா’! இரவுக்களியாட்ட விடுதிகளின் மாநகரம்! சூதாட்டக்கிடங்குகளின் சொர்க்க பூமி. பகலில் இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு தூங்கி, இரவில் விழித்திருக்கும் மின்மினி நகரம்.

‘ஹோங்க்லா’வின் நெருக்கமான சிமெந்துக் கட்டிடமரங்களிடையே படு சுத்தமான கார்ப்பட் தெருக்களில் வழுக்கும் பன்னாட்டுக் கார்கள்... பாதாள ரயில் தொடர்... பள்ளிகும் நியோன் விளக்குகளின் வர்ண ஜால ஒளிவெள்ளத்தில் ஜோலித்துக்கொண்டிருக்கும் பந்தயத் திடல்கள்... பற்பல நட்சத்திரங்கள் மார்பில் சூடிய ஹோட்டல்கள்... உல்லாசபுரிக்கான சிவப்புத் தெருக்கள்... இலட்சக்கணக்கில் மனிதர்கள்... மனிதர்கள்... மனிதர்களிடையே ஒருவனாக நான், தாமோங்.. ! தாய்யிக்காரனல்லன். அசல் இலங்கைத் தமிழன். அரசரத்தினம் தாமோதரநாதன். என்ற நீளப் பெயர் இங்கு தாய்யிலாந்து) மொழி உச்சரிப்பு வசதிக்காக “தாமோங்!” அப்படித்தான் என்னை அழைக்கிறார்கள். ஊர் கோவில் பற்று. வயது முப்பது. புலம்பெயர்ந்து வந்த கதைகள் ஏராளமாகப் பின்னணியில் உள்ளன. ஆனால், அதல்ல நான் இப்போது சொல்ல வந்தது.

நீண்டுயர்ந்த தென்னைமரங்களைப் புற்களாகக் கருதிக் குனிந்து பார்க்கும் ஊசிக்கட்டிடங்களின் அடுக்கு களிடையே தனிக் கம்பீரமாக மூன்று ஏக்கர் பரப்பில்

விரிந்திருக்கும் இரவுக் களியாட்டரங்கு ‘சாயுங்’! ஆறாயிரத்து நூறு ஊழியர்கள் பணி செய்யும் இந்தக் களியாட்டரங்க விடுதியில் எனக்கு வேலை. என் வேலை சுலபமானதுதான்.

ஆனால் எப்போதும் அபாயம் அதன் பின்னணியில் ஒளிந்திருக்கும். ‘சாயுங்’ களியாட்டரங்க விடுதியின் ஸீ வலயக் கட்டிடத் தொகுதியில் உட்புற வாகனத் தரிப்பிடத்தில் நான் ஒரு சாதாரணக் காவல் சிப்பாய். இரப்பர் குண்டுகள் நிரப்பிய அதிநவீனத் துப்பாக்கியும், கழுப்புச் சீருடையும் தந்திருக்கிறார்கள். தீப்பெட்டிகளை அடுக்கி வைத்தாற் போன்று பரந்து தரித்திருக்கும் வாகனத்தரிப்பிடத்தில் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் காவல்சிற்றுழையர்களில் ஒருவன் நான். இரவு பத்துமணி தொடக்கம் காலை ஆறு மணிவரை வேலை.

பணத்தையும் வாழ்க்கையையும் சேர்த்தே பிடிங்கும் ‘சாயுங்’கின், ஸீ வலயமான சூதாட்டக் கிடங்கில் முதலீடு செய்ய வரும் மனிதர்கள்... தாய்யிகள்... அரபிகள்... வெள்ளையர்கள்... ஆப்பிரிக்கர்கள்... விதம்விதமான மனிதர்கள்... “வர்ணங்கள் வேற்றுமைப்பட்டாலும் அதில் மானிடர் வேற்றுமையில்லை” என்று பாரதி பாடியது இந்த இடத்திற்கு மிகப் பொருந்தும். தனி விமானத்தில் பறந்து வந்து சூதாடி, உடுத்தாடையும் இழந்து தம் தாய்நாட்டுக்கு சாயுங் தெருக்களில் பிச்சையெடுத்தபடியே திரும்பிச் சென்றோரும், அதே தெருக்களில் பிச்சையெடுத்து அதை வைத்துச் சூதாடி அதிர்ஸ்ட் தேவதை முகம் பார்த்தால் பன் வெள்ளம் கொட்டித் தனி விமானத்தில் வேறு தாய்நாடு தேடிப் பறந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்...! இன்றைய உன் பணம் நாளை என் பணம் என்பது இங்கு எழுதப்படாத விதியாயிருக்கும்போது அபாயம் அதன் பின்னணியிலிருக்காதா என்ன...?

என்ன சொல்ல வந்தேன்... ஆம்...! நான் தாமோங்! வாகனத் தரிப்பிடத்தில் காவல் புரிந்துகொண்டும், சூதாடி விட்டு வெளிவரும் வாடிக்கையாளரின் வாகனத்தை முன் பின்னாக எடுக்க உதவுதிலும் ஈடுபட்டிருப்பேன். வெற்றியுடன் வருபவர்கள் என்னை நோக்கிச் சில ‘பாத்’களை வீசிச் செலவர். அவற்றைப் பொறுக்கிச் சட்டைப்பைக்குள் போடுவேன். தோற்றுவிட்டு வருவோர் வீசும் தாய்யிமொழித் தூஷணச் சொற்களை அப்படியே ‘குவான்ஸோ’ நதியில் வீசிவிடுவேன். எட்டு மணித்தியால் வேலை என்றாலும், வேண்டிய மட்டிலும் மேலதிகநேர வேலையும் கிடைக்கும். சாப்பாடும், தங்குமிட வசதியும் 320 பாத்களும் தருகிறார்கள். தாராளம்... வாகனத் தரிப்பிட அன்பளிப்புகள் வேறு... இந்த வேலைக்கு அவர்களின் தாய்யிமொழி ஒரளவு

தெரிந்திருக்க வேண்டும். எனக்குத் தாய்யிமொழி பேசப் புரியும். ஆயின் எனது சொந்தத் தாய்மொழி பேசத்தான் இங்கு யாருமிலர்.

ஆயிரத்து இருந்து கார்கள் வரிசையிட்டு நிறுத்தியிருக்கும் அழைக ரசித்தபடி, போகும் வரும் வாகனங்களுக்கு உதவி யாகச் சிற்சில சமிக்ஞைகள் காட்டிக்கொண்டிருந்தேன். கதவு திறந்து வெளிப்படும் பிரமுகர்களுக்குத் தலைவணங்கி ‘சாலானு’ கூறி வழியனுப்பிக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென அரங்கிலிருந்து வெளியே ஒரு தாய்யிப் பெண்மணியும், எனது மேலதிகாரியான ஒரு பாதுகாப்பதிகாரியும் பரபரப்படுன் வருவது தெரிந்தது. அப்பெண் தாய்யிமொழியில் ஆத்திரத்தில் கிரீசிசிட்டுக் கத்திக்கொண்டே வந்தாள். மேலதிகாரி, ஒரு வாலிபனைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு கூடவே, வந்தான். நான் மேலதிகாரியை நோக்கி ஓடிச் சென்றேன். என்ன கலவரமோ...?

நான் ஓடி அவர்களை நெருங்கியதும், மேலதிகாரி, “தாமோங்...! ஹாங்கு. ஹொக்குந் ஜதாலியோவ்...! ஜதாஸி...! குனங்குவ்... மாவோ...!” என்று கட்டளையிட்டான். நான் சற்றும் தாமதியாது பிடித்துவரப்பட்ட அவ்வாலிபனைப் பின்கட்டாக மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டேன். அந்த வாலிபன் தாய்யிக்களைப் போலல்லாது கறுப்பு நிறத்தவனாக இருந்தான். தலையை மொட்டையடித்திருந்தான். பார்வைக்கு அப்பாவி ஆசாமி போலும், ஆனால், தாய்லாந்தின் பாதாளக் கிடங்குவாசிகள் போலும், இருந்தான். தாய்யிமொழியில் என்னவோ சொன்னாள். சொன்னது விளங்கவில்லை. முகத்தில் அடி வாங்கியதில் உதடுகள் வெடித்து இரத்தம் கசிந்திருந்தது. அந்தப் பெண்மணி இன்னமும் உரக்க ஏதோ புகார் சொல்லிக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். என் மேலதிகாரி அவளது ஆத்திரத்தை உள்வாங்கி, வருத்தம் தெரிவித்து, சிரித்த முகத்துடன் கவன மாகக் கேட்டுக்கொண்டு அவளைச் சாந்தப்படுத்தினார்... .

எனக்கு விளங்கியதிலிருந்து, இவ்வாலிபன் இப்பெண்மணி யிடம் அதிக இலாபம் கிடைக்கும் அதிர்ஸ்ட் சக்கரத்தில் பலவந்தமாக முதலீடு செய்வித்து ஆயிரத்திருந்து பாத்களைத் தோற்க வைத்ததாகவும், அதே சமயம் இதற்காக இருந்து பாத்கள் கமிஷன் பெற்றுக்கொண்டதாகவும், தனது பெறுமதிவாய்ந்த தங்கக் கைக்கடிகாரம் ஒன்றைத் திருடிவிட்டதாகவும் குற்றம் சாட்டியிருந்தாள். பணத்தைத் தோற்ற ஆத்திரத்தில் வாடிக்கையாளர்கள் இப்படிக் குற்றம் சாட்டிச் சன்னடைக்கு வருவது இங்கு வழக்கம்தான் என்றாலும், கைக்கடிகாரத் திருட்டு நடந்ததில்லை. பாதுகாப்பதிகாரியும்,

அக்கைக்கடிகாரத்தை அவ்வாலிபனின் காற்சட்டைப் பையி விருந்தே கைப்பற்றியிருந்தார்.

இக்குற்றத்திற்கு, இங்குத் தண்டனை கொடுரமாகவிருக்கும். பொலிஸில் ஒப்படைக்கு முன்னரே விடுதியின் உள்நிலவறையில் அடைத்து வைப்பார்கள். மனல் நிரப்பப்பட்ட பொலித்தின் பைகளால் கடுமையாக அடிப்பார்கள். காயம் ஏதும் இல்லாமல் வலி உயிர் போகுமளவுக்கு இருக்கும். போதுமானவும் அடித்துவிட்டு மிகத் தாமதமாகவே பொலிஸாரை வரவழைப்பார்கள்.

அவ்வாலிபனைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாகவும், அதேசமயம் கோபமாகவும் இருந்தது. தாயிப் பெண்மனை அவனை இலேசாக மன்னிப்பதாயில்லை. எனவே, பாதுகாப் பதிகாரி அப்பெண்ணை மேலதிக விசாரணை அறைப்பக்கமாக அழைத்துச் செல்ல முடிவு செய்து, அவ்வாலிபனை என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

‘யஜ்ஜிங்கூவ்... தாய்க்வ. சாவோங், ஸீஙான்..!’ (இவனை நிலவறைச் சிறைப் பொறுப்பாளன் சாவோங்கிடம் ஒப்படை!)

நான் அந்த வாலிபனைத் துப்பாக்கிமுனையில் சற்றுப் பலவந்தமாக நிலச்சிறையறைக்குத். தள்ளிச் சென்றேன்... அவனை நடத்திக்கொண்டு வருவதில் ஒரு சிரமமுமிருக்க வில்லை. ஏற்கெனவே இங்கு வந்த அனுபவம் உள்ளவனைப் போலத்தான் தோன்றியது. ஏனெனில், அவன் முன்னால் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே சந்து பொந்துகளில் தானாகவே திரும்பினான். மற்றுது, போகும்போதே ஒரு தடவை என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே, மெதுவாக

“நுமக்னா ஸதோஜ் பாத் செவுஙீன்?” (உனக்கு எழுபது பாத்கள் வேண்டுமா..?) என்றான். இதன் கருத்து அவனைத் தப்ப வைப்பதற்குச் சம்மதமா.

“ஐமஞன் மஸாநு முய்யீ... லய்யீ...” (நான் மலம் சாப்பிடுவதில்லை) என்று அவனுக்குப் பிடரியில் ஒரு அறை கொடுத்தேன். பின், நிலவறைக்குள் நெட்டித் தள்ளி விட்டேன். வேகமாகத் தள்ளுப்பட்டுச் சென்று சுவரில் மோதி விழுந்தான்.

○

நிலவறைச் சிறையில் பொறுப்பதிகாரியாக இருப்பவன் சாவோங். சப்பை மூக்குடனும் கொடுரமான இடுங்கிய கண்களுடனும் இருப்பான். பொல்லாத குரூர மனத்தினன். குடித்தால், அடிப்பதற்கு யாராவது கட்டாயமாக வேண்டும்!

இன்னும் குடிக்கவில்லை போலும். நிதானமாக இருந்தான். கூண்டுக்குள் இன்று குற்றவாளிகள் யாருமில்ல. வழமையாக இரண்டு மூன்று குற்றவாளிகளாவது இருப்பர். ஆனால், நேற்று இங்கு விஜயம் செய்த தலைமைப் பாதுகாப்பு அதிகாரி யால் அனைவரும் பொலிஸிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்ட தால் அறை காலியாகவிருந்தது. இப்படி இருப்பதும் ஒரு வகையில் ஆயத்து. ஏனெனில், வரும் போகும், பாதுகாப்புச் சிற்றாழியர்கள் எல்லோரும், குடித்துவிட்டு யாரையாவது அடிக்க வேண்டும் போலிருந்தால், இங்குத்தான் வருவார்கள். அல்லது இவன் சாவோங்கே போய் யாரையாவது கூட்டி வருவான். குடிப்பதற்கும், அடிப்பதற்கும் பங்காளியாக... சந்தர்ப்பத்தில் பல குற்றவாளிகள் இருந்தால், அடிகள் பரவலாக எல்லோருக்கும் பகிரப்பட்டுவிடும். ஆனால், இவ்வாலிபனின் துரதிர்ஸ்டம்... இன்று இவன் மட்டும் தனியாக... சகல அடிகளையும் வாங்கியாக வேண்டும்.

பொறுப்பதிகாரி சாவோங் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்தான்... இரும்புக் கம்பிக்கூண்டுக் கதவை இழுத்துச் சாத்தினான். மோதி விழுந்த அந்த வாலிபன், விரைவாக ஓடிவந்து கம்பிக் கதவுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, ‘ஞா... ஸௌலங்கவு... சஜ்ஜி ஸாங்கு... சஜ்ஜி ஸாங்கு!’ என்று கத்தினான்.

“சஜ்ஜிலாங்கூ தாவோயிங்... பொலிஸ்லு நுஞ்சி கட்கு வாணங்கோவ...” இறுக்கமான முகத்துடன் சொல்லிவிட்டு, சாவோங்கைப் பார்த்தேன். சாவோங் தன் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு, “நாஞ்கூக்கு சன்வியாவோ... தாமோங்..!” (பசி யோடிருந்தேன். புதிய பட்சி கிடைத்திருக்கிறது தாமோங்) என்று என்னிடம் கேட்டான்.

“சோயங்... சாஜ்ஜா!” (அடித்துச் சாப்பிடு) என்று வெறுப்புடன் சொன்னேன். .

“ஞா... சோல்வர்..! ஞா... சோல்வர்..!” (நான் நிரபராதி... நான் நிரபராதி...) கூண்டுக்குள்ளிருந்து அந்த வாலிபன் கூப்பாடினான். அவனது கெஞ்சுகலுக்கும், கூப்பாடு களுக்கும் செவி கொடாமல் சாவோங் கூண்டுக்குள் கைவிட்டுத் துப்பாக்கியால் அவனை ஒரு இட இடித்தான்.

‘ஆஞ்..!’ கதறித் துடித்தபடியே நிலத்தில் விழுந்தான் அவன். இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க என்னால் முடியாது. எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும். இனி அவன் பாடு... சாவோங் பாடு... இப்படி எத்தனையோ கேஸ்கள் பார்த்தா யிற்றே... “ஜய்... சாவோங்..! நுயஞ்வாய் ஸல்மோவ்’ என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தேன்.

எனக்குப் பசியெடுத்தது. வாகனத்தரிப்பிடத்தை விட்டும் நீங்கி வந்ததால், பொருளாதார இழப்புகளும் இருந்தன. விரைவாக வந்து மறுபக்கத்திலுள்ள சிற்றாழியர்களின் உணவுக் கூடத்துள் நுழைந்தேன். பலர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். எங்கும் பள்ளெனச் சுத்தம். காதுகளில், தாய்யின் இசைமேதை லாஜு அளின் புகழ் பெற்ற “தாயீ... தாயீ... ஸென்மஹோ... வொக்சாநீ...” ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. உனவு அட்டையை இயந்திரத்தில் காட்டி இரண்டு தமிழ்மை, கோலாவும் பெற்று வந்து ஓரமாக உட்கார்ந்தேன். சாப்பிடும்போது, மனம் கோவில் பற்றுப் பட்டுக்கும், தேங்காய்ச் சம்பலுக்கும் ஏங்கியது. விரைவில் சாப்பிட்டுத் துரிதமாக வாகனத்தரிப்பிடம் திரும்பினேன். நேரம் அதிகாலை நால்ரை மணியாகி விட்டிருந்தது. அதிக மான வாகனங்கள் போய்விட்டிருந்தன. என் காவலரணில் போய் நின்றுகொண்டேன்.

என்னவோ காரணமின்றி என் நினைவுகள் என் பிறந்தக மான கோயில்பற்று நோக்கி அலைந்தன. எத்துணை இன்ப மான பூமி... சொர்ணமக்கா வளவின், முருங்கைமரங்களின் அடர்த்தி... ஆறுமுகத்தார் வாத்தியாரின் கத்தரி... வெண்டித் தோட்டங்கள்... திலைபனின் ரேடியோக்கடை... “அச்சம் என்பது மட்மையடா... அஞ்சாமை திராவிடர் உடமையடா...” CN 114 இலக்க சபாரத்தினம் போஸ்ட்மாஸ்டரின் ‘பேஜோ’ கார். (இரு அஞ்சடி தூரம் தன்னி விடுறிரே... தாழுப்பெடியா...) மாரியம்மன் கோவிலடி... சிதம்பர சக்கரம்... தேர்... சிற்பத் தூண்கள்... வாரத்துக்கொரு திருவிழா... காப்புக் கட்டு... விரதங்கள்... விழேஷங்கள்... ஊத்தப் பரஞ்சோதியின் தோசைக்கடை...

மாபெரிய ஆலமரத்தடியில் பஸ் தரிப்பிடம்... நிழற் குடையும், தண்ணீர்ப் பந்தலும், உபயம்: அமரர் நல்லதங்கம் மாணிக்கம் 1937. மரத்தடியில் வீமனின் திடீர் தோசைக்கடை... உடனடி உழுந்து வடை... ராஜியக்காவின் ஆலங் காய்ப் பணிகாரம் பச்சை சர்க்கிளில் கோர்த்து... ஒன்று, ஜம்பது சுதம்... முருகன் தியேட்டரில், புரட்சி நடிகர் எம்ஜீ.ஆர் நடிக்கும், முகராசி... அதன் பாட்டுப்புத்தகங்கள்... வீரகேசரி...

உட்புற வீதியில், சரஸ்வதி அரச தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை... கல்வியே கருந்தனம்...! உடையார்ப்போடி மாணிக்கம் சனசமூக மண்டபம்... முன்னால், கல்லுப் பிள்ளையார் உண்டியல்... நவம் மாஸ்டரின் முத்தமிழ் இலக்கியக் கழகம்... அளிக்கும், ‘வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை’ நகைச்சவை நாடகம்... டிக்கட் விற்கும் முருகப்பன்... பெண் வேடம் சுரேஸ்... அசரத்தினம்... குமாரன்... சிவக்குமார்..

தியாகமூர்த்தி... ஜோஸப்பு... நவநீதராசா மாஸ்டரின் மகள் சுபோதினி... அவளது மயக்கும் கணகள்... காதல்கடிதம்... கைக்குட்டைப் பரிமாற்றம்... மற்றும் வேதா, சுகுணகுமாரி, கமலாம்பிகை, வீட்டுக்குள் நாகலிங்கம் மாமா, தங்கச்சி சரோஜா, மருமக்கள் அமுதன், சஜிக்குட்டி எண்பத்திரண்டு வயதில்கூட அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டு விட்ட அப்பாவின் பிரிவுத்துயரில் ஆழந்து நோய்ப்பட்டு சென்ற மாதம் காலம் சென்ற அம்மா...! அம்மாவின் சாவுக்கும் போகவில்லை... அம்மா... அம்மா...

‘அம்மா... நான் எங்கேயிருக்கிறேன்...? யாருக்காக...? எதற்காக...? ஏன்...? இந்தத் தாய்மொழி கேட்காத தூரத்தில்... தாய்யிமொழி குடைகிற தேசத்தில்... இன்னும் எத்தனை காலம்...? எவ்வளவு நேரம் இப்படி இருந்தேன்... நினைவுப் பெருங்கடலில் ஆழந்து...?’

“தாமொங்...! ஞே... தூமோஜீவிக்... பாஞ்சகிக் காவங்லே!” (தாமோங்... என் அழுதிருக்கிறாய்...?) திடுக்கிட்டுச் சுதாகரித்துக்கொண்டேன். மணி 5.57. அடுத்த ஆள் வந்துவிட்டான். இரண்டரை மணிநேரம் ஒரு நிமிச்தில் பறந்து விட்டிருந்தது. ஒருநாளுமில்லாதவாறு ஆழந்த தாய்மண் நினைவுகள்.

‘வில்யாங்... சாய்யிக்... சாஞ்சு...!’ (சில பிரிவுத்துயரங்கள்... வில்யாங்...) என்று சம்மா சிரித்துவிட்டு, எனது பொறுப்புக்களை வில்யாங்கிடம் ஒப்படைத்து இயந்திரத்தில் விரலடையாளம் பதித்து ஓய்வடைந்தேன். போகத் திரும்பினேன்.

○

நான் மறுபடி நிலவறைப் பக்கமாக நடந்து சென்றேன். சீருடை மாற்ற வேண்டும். மனம் சரியில்லை. 97 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் ‘காழுங்’ நகரில் உள்ள ‘தாய்’ப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு எப்படியும் இன்று போக வேண்டும். இலட்சாதிபதி யான இந்திய அய்யர் இருக்கிறார். களியாட்டரங்கிலிருந்து, பெரும்பாலோனார் சென்றுவிட்டிருந்தனர். துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். பாதுகாப்புக்கூடம் அமைதியடைந்திருந்தது. சிற்றாழியர் அறைக்குச் சென்று என் சீருடையை மாற்ற முயன்றபோது..., திடீரென என உடல் முழுவதும் திடுக்கிட்டுக் குலுங்கியது. நான் துணுக்குற்றேன்... ஒரு அவலமான அழுகுரல் என் செவியில் மெதுவாகக் கேட்டது போலிருந்தது. உற்றுக் கேட்டேன்... ஆம்...! பாதுகாப்புக் கூண்டுக்குள்ளிருந்துதான் அந்த அழுகுரல் கேட்டது. இப்படி எத்தனையோ அவலக்குரல்கள் அடிக்கடி

கேட்டிருக்கிறேன்... பொருட்டாகக் கருதாமல் அலட்சியம் செய்து, என் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு பறந்து விட்டிருக்கிறேன்... ஆனால்... இந்தக் குரல்..? அதன் அவலம்... அதன் ஒலியமைப்பு... அதன் இராகம்... அதன் தாய்மொழி..? தாய்யி மொழி..? என்னது... என்னது... காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கேட்டேன். அந்த அழுகையின் மொழி..?

‘என்ற அம்மோ... வ...!’

என் சர்வாங்கமும் கூசி மயிர்க் கூச்செறிந்தது... இந்த மொழி... தாய்யி மொழி அல்ல... சொந்தத் தாய்மொழி... எத்தனையோ வருடங்களின் பின் காதுகளில் விழுந்த அந்த இனபத் தமிழ் மொழி... தாய்மொழி... தமிழ்மூகை..! தாய்மொழியின் அழுகை... வேதனையின்போது அடி உணர்வி விருந்து யாராலும் தடுக்கவொண்ணாமல், பீறிட்டெடுமும் உண்மையிக்க சுய மொழிப் புலம்பல்..!

யாரது..? அவனா அலறினான்..? அந்தக் குற்றவாளி வாலிபனா..? அல்லது வேறு யாராவது தமிழனா..? மனம் படப்படத்தது... கால்கள் சற்றே நடுங்கின்... மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்துவர முயன்றபோது மறுபடியும் அந்த அவலமான அழுகுரல், மனநிம்மதி வேண்டி மிகச் சத்தமிட்டு வாய்விட்டு அரற்றிக்கொண்டிருந்தது.

என்ற அம்மோவ்..! என்ற கடவுளே..! ... ம்மம்மம்... மா ஆஆஆ... நோ... கு... து...!”

என் இரத்த நாளமெல்லாம் புடைத்தெழுந்தன... விரைந்து பாதுகாப்புக் கூண்டை நோக்கி நடந்தேன். உள்ளே தயக்கத் துடன் பார்த்தேன். அவன்தான்... நான் பிடித்து வந்து தள்ளிய அந்த வாலிபன் மன்றியிட்டு உட்கார்ந்தபடி, முழங் கால்களிடையே தன் கைகளை வைத்துக்கொண்டு கண்களைப் பாதி மூடிக்கொண்டு வேதனையால் அரற்றித் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தான். தமிழனா இவன்..? தாய்யீயா..? யாரிவன்... என்ன பெயர்..? எங்கிருந்து வந்து எங்குச் சேர்ந்திருக்கிறான்..? பாதாளத் திருட்டுக் கும்பல்களுடன் எப்படித் தொடர்பு..? ஏன்...? என் கேள்விகளுக்கு யார் பதிலளிக்க..?

இரும்புக் கம்பியைச் சற்றுத் தட்டினேன். அவ்வாலிபன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்... மருட்சியுடன் மிரண்டான். அடுத்த அடிக்கு ஆள் வந்துவிட்டதாக எண்ணிப் பீதி கக்கும் விழி களுடன் என்னை நோக்கினான். என்னையும் ஒரு தாய்யிக் காரனாக எண்ணிப் பயந்து போய் “ஞா... சோல்வங்..! ஞயக் காஜிங்க்கா ஸ... ஸாங்...” (நான் நிரபராதி...)

எனக்கு அடிக்க வேண்டாம்... மதிப்புக்குரியவரே...) என்று என்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். நான் ஒன்றும் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தேன். இவனிடம் தமிழ் பேசினால் மிகப்பெரும் மகிழ்ச்சியடைவான்... இன்பத்தேன் வந்து இவன் காதுகளில் பாயும்... பட்ட அத்தனை வேதனைகளும் நொடிப் பொழுதில் பறந்து விடும். ஆயினும் பேசக் கூடாது. இன்பத் தேனைப் பாய்ச்சக் கூடாது. இவன் குற்றவாளி... எந்த நாட்டவனாக, எந்த இனமாக இருந்தாலும்..! இருந்தாலும்..?

கூண்டுக்கு வெளியே, சாவோங் மேஜை மீது சாய்ந்தபடி சற்றே தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். விடியவிடிய அடித்த, குடித்த களைப்பில் அயர்ந்திருக்கிறான்... எனக்கு ஒரு நாளுமில்லாத வாறு ஆத்திரம் பொதுத்துக்கொண்டு பரவியது. ஆயின் என் செய்ய..? என் ஆளரவும் கேட்டுச் சட்டென விழித்தான்.

‘ச்சாங்க்... தஸ்ஜாங்... சரபாவஜ்..? தாமோங்க்..?’ (அவனைச் சாப்பிட வேண்டுமா உனக்கு... தாமோங்க்.)

பல்லைக்கடித்தபடி அவனைப் பார்த்தேன். அசதியுடன் எழுந்த சாவோங்க் “ஸஜ்கிங்... ஞாலீஞ்ஜின் பய்ஜவாவோவ்...” (சற்று நின்று கொள். இதோ வருகிறேன்,) என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டுக் கழிவறைப்பக்கமாகச் சென்றான். இன்னொரு காவலதிகாரி தூரத்தில் நின்றுகொண்டு துப்பாக்கியைக் கழற்றிப் பூட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“என்ற கடவுளே..! என்ன இதுலருந்து காப்பாற்றப்பா பிள்ளாயாரே..! என்ற அம்மோ...வ...”

கூண்டுக்குள்ளிருந்து தமிழ் அரற்றல் தொடர்ந்தது. நான் அனுதாபத்துடன் அவனைப் பார்த்தேன். குற்றம் செய்தவனைக் கூடக் காப்பாற்றப் பிள்ளையார் வேண்டும்... நான் என்னை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் அவனை உறுக்கினேன். “ஐங்கியாஸ்... ஞானுக்? தாமிங்... ஜா...க..!?” (திருட்டு நாயே... என்ன புலம்புகிறாய்..? என்ன பாஸை அது..?)

அவன் தன் புலம்பலை நிறுத்தி என்னைப் பயத்துடனும் அசதியுடனும் பார்த்துவிட்டு, “தமிழுங் ஞா... மாஙேப தய்ப்...” என முனகினான். (தமிழ்... என் தாய் மொழி...) திடீரென எங்கோ பார்த்து, கைகளைக் கூப்பினான். தனது வீங்கிப் போயிருந்த முழங்கால்களையும், பாதங்களையும் தடவித்தடவில் முனகினான். பின் மெதுவாக முனுமுனுத்தான்... “என்ற கடவுளே...ய... என்ற சீவனிருந்தா நான் கதிர்காமத் துக்கு வந்து உதடு குத்தித் தேரிமுக்கன்... என்ற பிள்ளையின்ர தோருல காவடி ஏத்துரான்... முருகப்பா... கடவுளே...ய... என்னக் காப்பாத்தப்பா...”

இதற்கு மேல் நான் சற்றும் தாமதிக்கவில்லை. சவோங் கழிவறைப்பக்கம் போய்விட்டான். மற்ற காவலதிகாரி நானிருந்த தைரியத்தில் எங்கோ வெளியில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். நான் இரும்புக் கூண்டைப் பார்த்தேன்... பூட்டப்படாமல், இரும்புத் தாழ்மட்டும் போடப்பட்டிருந்து செயற் பட்டேன். தாழை இழுத்துக் கதவைத் திறந்தேன். அவ்வாலிபன் பயத்துடன் “நா...ஆஆ...” என்று கதறியபடி எழுந்திருக்க முயன்று விழுந்தான். நான் அவனுடன் ஒன்றும் பேசாமல், திறந்த கதவைக் காட்டி “ஙெய்க் ஜஸ்ஸி... ஜஸ்ஸிங்” என்று மெதுவாகச் சொன்னேன். (தப்பி ஓடிவிடு) ஆனால் என் கண்களில் சிநேகித பாவத்தைக் காட்டவில்லை. அவன் சற்றும் நம்பாமல் என்னைப் பார்த்தான். ஒடவிட்டுப் பிடித்துப் பலமாக அடிப்பேன் என்று சந்தேகத்துடன் இல்லையென்ற பாவனையுடன் தலையை அசைத்தான்... ஆனால் என்னை நோக்கிக் கும்பிட்டபடியிருந்தான்... தவழ்ந்து வந்து என் கால்களைப் பிடித்தான்...

நான் அவனை எட்டித் தள்ளிவிட்டு, அவனைப்பார்த்து, கொஞ்சம் சிரித்து நம்பிக்கையூட்டி மறுபடியும், “ஙெய்க் ஜஸ்ஸி... ஜஸ்ஸிங்” என்றேன். என்னைத் தமிழனாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல்...!

அவன் தன் காற்சட்டைக்குள் கைவிட்டுத் தடவிக் காட்டி, “நாகசங்கீய்... சவ்கம ஸஜிமங் பாத் மனரைதஙி” (என்னிட மிருந்த எழுபது பாத்களையும் அவன் பறித்து விட்டான். உனக்குத் தர ஒன்றுமில்லை) என்று முன்கினான்.

நான் ஆத்திரத்துடன், அவனை அறைந்தேன்... பொங்கி வந்த தமிழூக் கஸ்டப்படுத்திக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, “அடப்... ஞாய்யீங்... ஸீமுக்கூ...” (ஓடித் தொலைந்து விடுடா அற்பனே...) என்று அவனது சட்டையைப் பிடித்துத் தூக்கித் தள்ளி விட்டேன்.

என் தீவிரத்தை உணர்ந்த அவன் ‘விருட்’டென்று எழுந் தான். நான் வெளியில் எட்டிப் பார்த்துச் சமிக்ஞை செய்ததும், நொண்டிய கால்களைப் பொருட்டபடுத்தாமல், பல்லைக் கடித்தபடி விரைவாக வெளி வந்தான்... நான் அவனை மற்ற கழிவறைப்பக்கமாக நடத்திச் சென்று, பின்பக்க வழியால் ஓடிவிடும்படி சைகை செய்தேன். இனி அவன் தாமதிக்க வில்லை. “தாய்ப்பிள்ளையாரப்பா...!” என்று கூவி என்னை நோக்கிக் கும்பிட்டான். ஏற்கெனவே இவ்வழியால் பழக்கப் பட்டவனைப் போல அந்தக் கழிவறை வழியாக நுழைந்து குப்பைக்கிடங்குப் பக்கம் அபாயமாக ஆனால் கவனமாக

நொண்டியபடி நடந்து சென்றான். அங்கிருந்த குட்டைச் சுவரில் ஏற முயன்று முயன்று விழுந்தான்... பாதுகாப்பதிகாரி கள் கண்ணில் பட்டால், இரப்பர் குண்டுகள் சீறிவரும்... நான் பதைபதைக்கும் நெஞ்சுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க... அவன், அடுத்த தடவை முழு உந்துதலில் கட்டைச் சுவரைக் கடந்து பாய்ந்து வெளிப்பக்கம் விழுந்து விட்டான்... “அம்மா...ஆஆ...!” என்ற வேதனைக்குரல் தமிழ்மொழியில் என் தாய்மொழியில் மெல்லிய சத்தமாக வந்து பாய்ந்தது காதினிலே... இனி அவன் தப்பிவிடுவான்.. !

எனக்குள் ஒருநிம்மதிப் பெருமூச்சுப் பிறந்தது. உண்மையிலேயே ஏதோ ஒரு கடவுள் தன்மையை அடைந்ததைப் போன்றுணர்ந்தேன். தத்தம் தாய்மொழிக்காக எத்தனை யெத்தனையோ தியாகங்கள் செய்த புனிதர்களிடையே என் தாய்மொழிக்காக நான் இதுகூடச் செய்யாவிட்டால் என் தாய்மொழிதான் என்ன...? திடெரன், ஏதோ விசித்திர உணர்ச்சியால் திடுக்கிட்டேன். பயத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தேன். என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தபடி நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தான் சாவோங்.

(நன்றி: 2008, டிசம்பர், ஞானம்.)

(தாய்.மொழி. - ஞானம் கலைதுறைக்கியச் சஞ்சிகை நடத்திய கலாபூரிஷணம். புலோவியூ. க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கைதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற சிறுக்கை, 2008.)

வதனமார்

ஓ... ஒன்றும் பிறந்து உடையானைக் கை தொழுது இரண்டும் பிறந்து ஈஸ்பரனைக் கைதொழுது மூன்றும் பிறந்து முக்கண்ணனைக் கைதொழுது நான்கும் பிறந்து நான்முகனைக் கைதொழுது ஐந்தும் பிறந்து ஐங்கரனைக் கைதொழுது...

ஆனைச்சித்தன் ஆடுக்கொண்டிருந்தான். போயாட்டம் போல எம்பிளம்பிக் குதித்தான். அவன் அணிந்திருந்த மண்ணடேயோட்டு மாலை எகிறி எகிறிக் குதித்தது. அவனது சடாமுடியும், தாடியும், சிக்கலாகிப் பிரிக்க முடியாதபடி தாறுமாறாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. அவனது கர்னக்குரோமான தொனியில் காவியப்பாடல் மயானத்தின் வெகுதூரம்வரை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவனது இருக்கைளிலும் இரண்டு கருஞ்சேவல்கள் கழுத்தில் கடிக்கப்பட்டுக் குருதி விளாரிடத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. “க்ராக்...க்ராக்கெ”ந்று கத்திக் கொண்டிருந்தன. ஆனைச் சித்தன் முழு நிர்வாணமாக வெகு தீவிரமாக ஆடுக்கொண்டிருந்தான். சேவல்களின் கழுத்தை ஆடுக்கடி கடித்துக் குருதியை உறிஞ்சி உறிஞ்சி விழுங்கினான்.

மயானத்தில் ஆங்காங்கே, எரிந்தும் புகைந்தும் கொண்டிருந்த சிதைகளின் வெளிச்சத்தில் சாம்பர் தூசுகள் புழுதிப் படலமாய் மேலெழுந்தன. எரிந்து உருகும் நரமாமிசம் மூக்கைக் குடைந்தது. மயானத்தின் இருட்பக்கங்களில், ஒநாய்களின் ஊளை கேட்டது. பற்பல இராப் பறவைகளின் குரல்கள் அதிபயங்கரமாக ஒலித்தன. ஆனைச் சித்தனின் வெறியாட்டத்தில் மரப்பறவைகள் தூக்கமிழந்து சடசடவெனச் சிறகடித்துப் பறந்தன.

ஆனைச்சித்தனின் ஆட்டத்திலும், இருண்ட மயான ஒலிகளின் திடுக்கத்திலும் மிரண்டு போயிருந்த சேணியனும் அவன் மருமகன் மாலினும் கைகள்கட்டி வாய் பொத்திக் கீழே உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தனர். ஆனைச்சித்தனின் நிர்வாண ஆட்டத்தை நெஞ்சம் பதைப்பதைக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆடுக்கொண்டிருந்த ஆனைச்சித்தன் திடெரெனத் “தம்பிரானே..!” என்று மயானமே கிடுகிடுத்துப் போகுமாறு கத்தினான். பின், கீழே நடுநடுங்கியபடி உட்கார்ந்திருந்த இருவரையும் உற்றுப் பார்த்தான். ‘பகபகபக’வெனச் சிரித்தான். வாய் முழுக்கக் கோழி இரத்தம் அப்பிக் காய்ந்து போயிருந்தது. ஆனைச்சித்தனின் கண்களில் குடுகொண்டிருந்த கொட்டேரும், வாயிலிருந்து வடிந்து மார்பு மயிர்களை நனைத்த குருதிச் சிதறல்களும் கண்டு அஞ்சித் திடுக்கிட்டுப் போயிருந்த இருவரையும், பார்த்த ஆனைச்சித்தனின் மீது ‘வதனமார்’ வந்து வாலாயமாகி விட்டதை அவனது செந்திறக்கண்களில் தெரிந்த விசித்திரக் குறிப்பாலுணர்ந்தனர். அடுத்த கணத்தில் ஆனைச்சித்தனின் வாயிலிருந்து இடுபோலக் கேட்டது ஒரு அமானுஷ்யக் குரல்... இது ஆனைச்சித்தனின் குரலல்ல...

“நீ வந்ததென்னடா சேணியா..?”

○

சில நாட்களுக்கு முன்னர், பசம் புல்தரை மேய்ச்சலுக் காகக் கறுப்புளாப்பட்டியை அடர்வன மேய்ச்சல் வெளியில் கொண்டு வந்து விட்டிருந்தான் சேணியன். கறுப்புளாப் பச நன்றாகப் புழுதியாகிப் பால்மடி பாரம் தள்ளிப் பருத்திருந்தது. சமீபத்தில் இரண்டு குட்டிகளை ஈன்றிருந்தது. இப்போது கறுப்புளாப் பசவின் பட்டியில் இரண்டு நாம்பன்களும், இரண்டு மறிச்சிகளும் இருந்தன. எல்லாவற்றுக்கும், குறியிட்டு, ஒரே பட்டியாகப் பழுக்கியிருந்தான் சேணியன்.

சேணியனின் இந்தக் கறுப்புளாப் பட்டிக்கு, மிகவும் மதிப்பும், பெறுமதியும் இருந்தன. பட்டிப்பளை வியாபாரி ஒருவர், பட்டியுடன் மொத்தமாக நாற்புது ரூபாய் பணமாகவே கொடுத்துவிடத் தயாராகவிருந்த போதிலும், சேணியன் இதை விற்பனைக்கு விடவில்லை. குட்டிகள் குடித்தது போக, கறுப்புளாப்பட்டி தினமும், மேலதிகமாக நான்கு பட்டைப் பால் கறந்து தந்தது. குட்டிகளுடன் மேயும் போது, கறுப்புளாப் பட்டியின் மூலைகளின் விசாலத்தையும், காம்புகளின் கனப் பரிமானத்தையும் கண்ட வியாபாரிகள் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தும் சேணியன் விற்பனைக்கு இனங்கவில்லை. பணத்துக் காகத் தனக்கும் கறுப்புளாப்பட்டிக்கும் இடையிலிருந்த ஒரு

அந்தியோன்னிய நட்புணர்வை இழப்பதைச் சேணியனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது.

கறுப்புளாப்பட்டி வந்ததிலிருந்துதான் சேணியனின் மூன்று பெண்களுக்கும் திருமணம் நடந்திருந்தது. திருமணம் செய்து கொடுத்த கையோடு, சேணியனுக்கே இந்த 70 வயதிலும், ஒரு மகன் பிறந்திருந்தான். சேணியனின் குடிசை செங்கல் வீடாக மாறியிருந்தது. இன்னோரன்ன நன்மைகளால், தனக்கு வாழ்வளித்த கறுப்புளாப் பட்டியை எக்காரணம் கொண்டும் இழக்கச் சேணியன் விரும்பவில்லை. சேணியனின் வாழ்வுக்கு ஆதாரமான இத்தகைய கறுப்புளாப்பட்டியைக் கடந்த சில நாட்களாகக் காணவில்லை. மேய்ச்சலுக்குப் போன பட்டி திரும்பவில்லை. பதறிப்போன சேணியன் தனக்குத் தெரிந்த எல்லா வழிகளிலும் முயன்றும் கறுப்புளாப்பட்டியைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஊன் உறக்கமின்றிக் காடுகளில் தேடித்தேடி அலைந்த சேணியனும், மருமகன் மாலினும், தவியாய்த் தவித்துச் செயலிழந்திருந்தனர்.

○

ஆனைச்சித்தனின் வாயிலிருந்து இடி போலக் கேட்டது ஒரு அமானுஷ்யக் குரல்... இது ஆனைச்சித்தனின் குரல்லை...

“நீ வந்ததென்னடா சேணியா..? வந்ததென்னடா சேணியா..?”

“அய்யனே... அய்யனே..!” என்று குழந்தையை ஆனைச் சித்தனின் கால்களில் விழுந்த சேணியன் சொன்னான். “அய்யனே... என்ட கறுப்புளாப்பட்டியைக் காணவில்லை யய்யனே... ய...”

“பட்டித் தம்பிரானுக்குப் பங்கென்னடா சேணியா..?”

“பால் கறக்கிறன்... அஞ்சி கொடும் வெண்ணை தாறன்... னன்யயனே... ய...”

திடீரென ஆனைச்சித்தன் ஆழமாக மூச்சிரைத்தான்... நான்கு திசைகளிலும் நுகர்ச்சிப் புலனைக் கூர்மையாக்கிக் காற்றில் மோப்பம் பிடித்தான். சட்டென்று வடக்குத் திசையை நோக்கிய ஆனைச்சித்தன் பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினான்.

“ஆ... ஹோ... ய..! கறுப்புளா... டே... ஹோ... ய...”

○

பட்டிப்பளை ஆற்றையும், கடந்து சென்று பற்பல வியாபாரி களிடம் விசாரித்தும் எத்தகவலும் கிடைக்கவில்லை. ஒரே

ஒருத்தன் மட்டும், தனது நாம்பனை மேய்ச்சலுக்கு விட்டுக் கொண்டிருந்தபோது கறுப்புளாப்பட்டியைத் தீவட்டையில் கண்டதாகத் தகவல் சொன்னான். சேணியன் பதறிப் போனான். தீவட்டை தாண்டினால் வரும் அடர்வனத்துக்குள்ளிருந்து, காட்டு ஒநாய்களின் அபாயம் எப்போதும் இருந்து வந்தது. ஒநாய்க் கூட்டம் கறுப்புளாப்பட்டியைச் சாய்த்துக்கொண்டு போய், தாழைப்பள்ளத்துக்குள் வீழ்த்திக் கொண்டு தின்றிருக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் வந்தபோதெல்லாம் சேணியன் நெஞ்சம் பதைப்பதைத்தான். தன் மூன்று மருமக்களுடனும், தாழைப்பள்ளத்துக்கு அபாய வழியில் போய்ப் பார்த்தான். ஆனால், ஒநாய்கள் கறுப்புளாப்பட்டியைக்கொண்டு சென்ற தடம் ஏதும் அகப்படவில்லை.

கறுப்புளாப்பட்டியில் சேர்ந்து திரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு நடையாவது கண்ணில் அகப்படவில்லை. எனவே, ஏற்கெனவே இதில் கண் வைத்திருந்த அந்தப் பட்டிப்பளை வியாபாரிதான் கறுப்புளாப்பட்டியைக் கடத்திச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கே வரமுடிந்தது. எனவே, நாற்பது மைல்கள் நடந்து சென்று பட்டிப்பளை வியாபாரியைச் சந்தித்தனர். அவ் வியாபாரியின் பட்டியில் கறுப்புளா காணப்படவில்லை. வியாபாரியும் தான், பத்துப்பட்டிக்கு அதிபதியாயிருக்கும்போது, கறுப்புளாப்பட்டி தனக்கெதற்கு என்று கூறி, சந்தேகித்துத் தேடிச் சென்ற சேணியனுக்கும், மருமகன் மாலினுக்கும் கட்டி வைத்து மாட்டுக் கயிற்றால் தாறுமாறாக அடித்து அனுப்பி விருந்தான்.

என்ன செய்தும், கறுப்புளாப்பட்டியைக் காணாத சேணியன், பட்டித் தெய்வம் ஒன்றே தனது கறுப்புளாப் பட்டியைத் தேடித்தரும் என்ற பெருநம்பிக்கையுடன், மயானத் தில் சஞ்சரிக்கும் ஆனைச்சித்தனைத் தேடி வந்திருந்தான். ஆனைச்சித்தனைச் சந்தித்தவர்கள் அடுத்த வருடம் உயிருடன் இருந்ததில்லை என்ற தன் குக்கிராமத்து முன்னோர் மொழியை யும் பொருட்படுத்தாது வந்திருந்தான். தான் உயிர் இழந்தாலும் பரவாயில்லை கறுப்புளாப்பட்டியின் மர்மத்தை அறிந்து கொண்டு, அதனை மீட்பதில், சேணியன் திட்டமாகவிருந்தான்.

○

ஆனைச்சித்தனின் உடல் மறுபடி துள்ளி வில்லாகித் துவன்டு, நிமிர்ந்தது. அவனது ஆட்டம் உச்ச வேகம் பிடித்தது.

“விடாய்க்குதுடா சேணியா..?” என்று கத்தினான். உடனே, மாலின் வெகுதுரிதமாக எழுந்து மீதமிருந்த இன்னொரு வெள்ளைச் சேவலைக் கதறக்கதறப் பிடித்து ஆனைச்சித்தனிடம்

பயபக்தியுடன் நீட்டினான். அதனைப் பற்றிப்பிடித்த ஆணைச் சித்தன் சட்டென்று தனது வேட்டைப்பற்களால், கோழியின் கழுத்தில் கடித்தான். பீய்ச்சியடித்த செங்குருதியை உறிஞ்சி விழுங்கினான். திடீரெனப் பாய்ந்து கூத்தாட ஆரம்பித்தான்.

“ஆ... ஹோ... ய...! கறுப்புளா... டே... ஹோ... ய...”

என்று கவிக்கொண்டே, கோழியின் கால்களைப் பிடித்துப் பம்பரமாகச் சுழற்றியபடியே, சட்டென்று தெற்குத் திசையை நோக்கிய ஆணைச்சித்தன் பெருங்குரலெடுத்துப் பாடினான். ஆணைச்சித்தனின் கூக்குரல் அடர்வனத்தின் நாலாபுறமும் ஊடுருவியது.

ஆறும் பிறந்து ஆறுமுகனைக் கைதொழுது ஏழும் பிறந்து எம்பிருமானைக் கைதொழுது எட்டும் பிறந்து இளையோனைக் கைதொழுது ஒன்பதும் பிறக்க ஒண் பொருளுமுண்டாகி பத்தும் பிறக்கப்...

திடீரெனப் பாட்டை நிறுத்திய, அவனது செந்நிறக் கண்கள் சேணியனை ஊடுருவிப் பார்த்தன. உடனே சேணியனுக்குள் விபரிக்க முடியாத ஒரு உணர்வு வியாபித்துப் பரந்தது. சட்டென, சேணியன் மிகத் தெரியத்துடன் எழுந்தான். ஆணைச்சித்தனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தான். இப்போது ஆணைச்சித்தனின் செந்நிறக் கண்களின் ஒளி குறைய, சேணியனின், கண்கள் அந்த ஒளியை வாங்கிச் சிவப்பேற ஆரம்பித்துப் படிப்படியாகச் செந்நிறமாகின. திடீரென ஆணைச்சித்தன் அடியற்ற மரம் போலக் கீழே மடாரென விழுந்தான். சேணியன் மீது வதனமார் மாறிவிட்டது. அடுத்த கணத்தில். சேணியன் மகா பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினான்.

அன்னம் தேவி அழுதம் தலைகாவல் மண்டி முறண்டி முழுநீலி சோமல் என்ற நாற்றெட்டு எருமையும் தெக்கத்தித் தெசையிலே மறிப்பட்டு... தறிகெட்டுத் தவிக்கையிலே.. ஏகினார் தம்பிரான் இளம்பெரிய கானகத்தே... கானகத்தே... கானகத்தே...

கத்திக்கொண்டிருந்த சேணியன், அடுத்தகணம், தெற்குத் திசை நோக்கிப் பாய்ந்து ஒட்டத் தொடங்கினான். சேணியன் உச்ச உந்துவிசையில் ஓடினான். உடனே, மாலினும், சேணியனைத் தொடர்ந்து ஓடினான். அடர்ந்த இருளிலும் அடர் பற்றைகளுக்கும், விஷப் பிராணிகளுக்கும், திடீரப் புதை குழிகளுக்கும் மத்தியில் கண்ணை மறைக்கும் காரிருளில்

ஊடுருவிக்கொண்டு ஓடினான். அவன் உணர்வு அவன் வசமில்லை. மாலினால், சேணியனைத் தொடர முடியவில்லை. மாலின் காரிருளில் தட்டு முட்டுப் பட்டுப் போய் ஒரு இலக்கும் புரியாமல், மரங்களில் மோதி மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டான்.

இயக்கப்பட்ட கருவி போல விசை கொண்டு விரைந்த சேணியன் இடையிடையே, “ஹே... ய... கறுப்புளாவே... கறுப்புளாவே...!” என்று கத்திக் கூக்குரலிட்டான். இருஞுக்குள் அவனது கண்கள் செந்நிற வெளிச்சம் பாய்ச்சின. ஒரு அச்சமும் அவனைப் பிடிக்கவில்லை. சேணியனின் ஒட்டத்தில், கலவரப்பட்டு, காட்டு ஒநாய்கள்... இரண்டொரு சிறுத்தை கள்... பாம்புகள்... இராப் பறவைகள்... இன்னும் இதர காட்டு ஜந்துகளும், மிரண்டோட, தொடர்ச்சியாக, முப்பது காதம் ஓடிய சேணியன் சரசரவென்று ஒரு குன்றில் ஏறி நின்று, பெருங்குரலெடுத்து,

“டே... ய... கறுப்புளாவே...!” என்று கூக்குரலிட்டான். அதேகணத்தில்,

அடர்வனத்துக்குள், தன் குட்டிகளுடனும், மறியனுடனும், திக்குத் திசை தப்பி வெகுதூரம் ஊடுருவி வந்து, புதை மணலில் சிக்கிக்கொண்டிருந்த கறுப்புளாப்பட்டியின் காதுகளில், தன் எஜமான் சேணியனின் அழைப்பு வெகு துல்லியமாகக் கேட்டது. அடுத்தகணம், தன் உடல்பலம் முழுவதையும் திரட்டித் துள்ளி மேலெழுந்து புதை மணலிலிருந்து விடுபட்டுப் பாய்ந்து தனது பட்டியுடன் சேர்ந்தது. அடுத்த கணத்தில், கறுப்புளாப்பட்டிகள் யாவும் “ம்மபாபாபா”வென்ற பெரும் அலற்களுடன், அசர வேகத்தில், தன் எஜமானின் குரல் கேட்ட திசை நோக்கிப், பாய்ந்து ஓடி வந்தன. அவற்றின் ஒட்ட வேகத்தில், காடு கிடுகிடுத்தது. கறுப்புளாப்பட்டிகள் தமக்குத் தெரிந்த ஒரு செந்நிற ஒளியை இலக்காகக்கொண்டு உச்ச வேகத்தில் நாலுகால் பாய்ச்சலில் வந்தன.

○

காட்டின் இருள் விலகி, அடர்வனத்தின் மரங்களுக்கிடையில் சூரியன் உட்புகுந்து வெளிச்சம் பாய்ச்சி, சள்ளென்று முகத்தில் சுட்டதால் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான் மாலின. பதைபதைத்துப் போய், ஒரே கணத்தில், இரவுச் சம்பவங்கள் ஞாபகம் வர, ஒரே உந்தலில் சேணியன் சென்றிருந்த திசையில் முறிப்பட்டும், சிதைந்தும் கிடந்த மரக்கிளைகளின் வழிகாட்டவில், சேணியனின் காலடித் தடங்களில் கருத்தாகக கண

வைத்துத் தொங்கோட்டத்தில் ஓடி வந்த மாலின், அச்சிறு குன்றை வந்தடைந்தபோது, அவனது காதுகளில், “ம்பாபாபா” வென்று நீளமாகக் கத்தி உறுமிய கறுப்புளாப்பட்டியின் குரல் இனிமையாக ஒலித்தது. குன்றின் சரிவில் கறுப்புளாப்பட்டி நின்றுகொண்டிருந்தது தெரிந்தது. ஆனால், சேணியனைக் காண வில்லை.

“மாமா... மாமாவே...” என்று சேணியனைக் கூப்பிட்ட படியே, பரபரவென்று குன்றின் கீழிறங்கிய மாலின் சட்டென் நின்று விட்டான்.

காரணம், தரையில், விறைத்துப் போய்க் கிடந்த, தன் எழுமான் சேணியனை உயிரற்ற உடலைக் கறுப்புளாப்பட்டி கண்ணீர் வழிய நக்கிக் கொண்டிருந்தது.

(2009)

(வதனமார் – ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய செம்பியன்செஸ்வன்.
(ஆ. இராஜகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில்
ஆறுதல் பரிசெபற்ற சிறுகதை, 2009)

வெள்ளி விரல்

அதி சிறந்த மலையாள மகாவசிய மாந்திரீகம்...! முஸ்லிம் ‘ஜின்’ வாசிலாத்து முறைப்படி செய்து தரப் படும். வீடு வியாபாரம் விருத்தியாக வேண்டுமா... தீராத நோய்கள்... மற்றும், பேய், ஜின், சாத்தான், பிசாசு, துஷ்டாவிகள், பீடித்த உள்நோய் கண்டிருப் போரை உடன் குணப்படுத்த வேண்டுமா... மற்றும், தாமதிக்கும் திருமணம் கடுதில் நிறைவேற... குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்ட, விலைபோகாத காணி விற்பனையாக..., பரீட்சையில் சித்தி பெற்..., வேண்டாத பகையை வேரோடாற்கக்..., காதலன், காதலி சேர்..., வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்புப் பலிதமாக..., சவீப் அதிர்ஸ்டம் கிடைக்க..., மற்றும் உங்கள் வெளியே சொல்ல முடியாத பிரச்சினைகள் எதுவாணாலும், பரிகாரம் உண்டு. சந்தேகமே வேண்டாம்.

குருகுல முறைப்படி, மலையாளத்தில், தேர்ச்சி பெற்றவரும், அருள்மிகு இறைநேசச் செலவர்களின் அருள்பெற்றவரும் மனோத்துவ வைத்தியரும், என் ஞான வித்தகருமான, அஸ்ஸெய்வா அஸ்லாமா அஸ்ஹாஜ். அபுபக்கர் சித்தாய்யன்வேத நிபுணர் (வெள்ளிப் பரிகாரி) அவர்களைச் சந்தியுங்கள். மூன்றே மாதத்தில் முழுப்பலன் கிடைக்கும். வெற்றி உறுதி. நேரில் சந்திப்போர் கல்முனை நகரத்திலிருந்து வடக்குப் புறமாக, கட்டைவெளிப் பள்ளிவாயிலுக்கு எதிரேயுள்ள பஸ் நிலையம் முன்பாகவுள்ள வீதியால் பத்து மீற்றர் தாரத்தில், வரவும்.

வந்திருந்தார்கள். வாசலில் இடப்பட்டிருந்த கீற்றுக் கொட்டகையின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சூழல் முழுவதும், ஊதுபத்தி மணம்... சாம்பிராணி வாசனை...

வாசலெங்கும், அடர் பற்றைபற்றையாக, இனம்புரியாத மூலிகைப் புதர்கள்... ஏழெட்டுப்பேர் முன் விறாந்தையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். முறைப்படி காணிக்கை ரூ.20 செலுத்தி இலக்கமும், ஊதுபத்தி, வெற்றிலை பாக்கு முடிச்சுக்களுடன் வெள்ளிப் பரிகாரியைச் சந்தித்துத் தம் குறைகளை நிவர்த்திக்க முறைப்படி காத்திருந்தனர். எவரும் அநாவசியமாகச் சத்த மாகப் பேசவில்லை. உதவியாளர், வந்திருந்தோரை இலக்க வரிசைப்படி ஒவ்வொருத்தராக அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். சலுகாக்கிழவி, தன் பேர்த்தியான, புதுமணப்பெண் நஸ்ராவை அழைத்து வந்திருந்தாள்.

உதவியாளர், விநோதமான நீண்ட ஜிப்பா சகிதம் இந்திய சர்வாணிகள் பாணியில் காட்சியளித்தார். இடையிடையே, மெல்லிய குரலில், வெள்ளிப்பரிகாரி அவர்களின், திறமை களைப் புகழ்ந்துகொண்டும், தானே வியந்து கொண்டுமிருந்தார். வெள்ளிப் பரிகாரியிடம், ஜின்கள் எப்படிக் கட்டுண்டு அடங்கிக் கிடக்கின்றன என்ற அதிசயச் சம்பவங்களை மெய்சிலிருக்கும் விதமாக சலுகாக்கிழவிக்கும், நஸ்ராவுக்கும், கதைக்குக் காது கொடுத்த ஏணையோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இடையிடையே, உள்ளறையிலிருந்து, வெள்ளிப்பரிகாரி உரத்த குரலில் யாரையோ அதட்டும் சத்தம் கேட்டது. சில கெட்ட ஆவிகள் வெள்ளிப் பரிகாரிக்கும் அடங்குவதில்லை எனினும், அவற்றை ஜின்களின் உதவி கொண்டு, அவர் விரட்டியடிக்கும் காட்சியை வெள்ளிக்கிழமை தோறும், தன்னைத் தவிர, வேறு யாராலும் பார்க்கமுடியாது என்றும், இந்த ‘ஜின் ஆட்டும்’ நிகழ்வு ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் நடைபெறும் என்றும், அன்று நோயாளிகளைப் பார்வையிடமாட்டார் என்றும் உதவியாளர் சொன்னார். பன்னீர்ப் போத்தல் ஒன்றுக்குள் நோயாளியின் சுட்டு விரலை நுழைத்து வெளியே எடுத்தால், விரல், அப்படியே, பள்ளங்கும், வெள்ளி உலோகமாக மாறியிருக்குமாம். அப்படி ஆகினால், உடம்பில் ‘சூனியம்’ இருக்கிறதென்று அர்த்தமாம். அந்த வெள்ளிவிரலின் மீது ‘ஜின்’ வந்து ஆஜராகுமாம். அதனிடம், நோயாளியின் சுயவிபரங்களையும், பரிகாரி கேட்டறிந்து கொண்டு, அதற்கேற்ப வைத்தியம் செய்வாராம்.

இப்படித்தான் ஒரு அரசியல்வாதிக்கு ‘ஜின் வாசிலாத்து’ முறைப்படி ஒரு வேலை செய்து கொடுத்தில், அவர், மூன்றே மாதத்தில் அமைச்சர் ஆகி, தன் நன்றிக் கடனாக அன்பளித்த, ‘ஜிப்பான் சன்னி டபுள்கப்’ வெளிக் கூடாரத்தில். நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டினார். பரிகாரி அதைப்

பாவிப்பதே இல்லையாம். இறைசேவை, மனித சேவை தவிர, பொருளாதாரத் தேவைகள் பரிகாரிக்குக் கிஞ்சித்தேனும் கிடையாதாம்.

சலுகாக்கிழவிக்கு ‘ஜின்’களை ஆட்டுவிக்கும் இந்த இடத் திற்கு வந்த நேரத்திலிருந்து பயத்தால், முத்திரம் போகப் பார்த்தாலும், வெள்ளிப் பரிகாரியின் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் இருந்தது. புதுமணப்பெண்ணான தனது பேர்த்தி நஸ்ராவின் இனம்புரியாத வியாதிக்கும், விசித்திரமான நடத்தைக்கும் இந்த இடத்தில்தான் சரியான தீர்வு கிடைக்கும் என்று திட்டமாக நம்பினாள்.

உள்ளே போயிருந்த, ஒரு தாழும், அவளது காதுகேளாத சிறுவனும், வெளிவரமட்டும், அடக்க முடியா ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். சலுகாக்கிழவி பரபரப்படுன், தனது பேர்த்தி யின் கதையை வெள்ளிப் பரிகாரியிடம் எப்படிச் சொல்லுவதென்று மனதுக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டாள்.

திமெரன்று உள்ளறைக் கதவு திறந்து உள்ளே சென்றிருந்தவர்கள் வெளியே வந்தனர். சலுகாக் கிழவியும், நஸ்ராவும், பரபரப்படுன் எழுந்திருந்தனர். உதவியாளரின் சமிக்ஞையை அடுத்து, உள்ளறைக்குள் பயபக்கியடன் நுழைந்தனர். உள்ளே...

விசாலமான ஒரு அறை. சந்றே இருள். கும்மென்ற பல்வகை வாசனை... ஊதுபத்திப் புகை... அறைமுழுக்க விநோதமான பொருட்கள்... கடற்சரும் பவளக் கொடிகள்... பெரியபெரிய கிரந்தங்கள்... பச்சைப் பெரிய படுதா... அதில், மலையாள எழுத்துக்களில் வேலைப்பாடுகள்... மக்காமதினாப் படங்கள்... குவிந்து கிடக்கும், மூலிகை வேர்கள்... கொடிகள்... செடிகள்... பெரிய பாத்திரத்தில், கடல் நீர்... மயில் தோகை... அடுக்கப்பட்டிருக்கும் காலிப பன்னீர்ப் போத்தல்கள்... மேலும் பல எண்ணெய் வகைகள்... பயமுறுத்தும் பக்திமயமான பின்னணியில், அறையின் நடு மையத்தில், சம்மணமிட்டு, கண்கள் மூடி ஆடாது அசையாது உட்கார்ந்திருந்தார் வெள்ளிப் பரிகாரி. அவரது முகம் எவ்வித மான சலனமுமற்றிருந்தது. கருகருவென்ற தலைமுடி சடா முடியாக வளர்ந்து தோள்கள் தாண்டித் தாறுமாறாகத் தொங்கின... தாடியும் மீசையும், அழகுற வாரப்பட்டுச் சீராக அப்பிப் போய் இருந்தன. நீண்ட கூர்மையான மூக்கில் நிச்சயம் வசீகரம் இருந்தது.

சலுகாக்கிழவியும், நஸ்ராவும், பக்திப் பரவசத்துடன், எதிரே கிடந்த பாயின் மீது அமர்ந்தனர். அவரது நிஷ்டையைக்

குழப்பாமல் அமைதியாகவிருந்தனர். சற்று நேரத்தில் வெள்ளிப் பரிகாரி கண்களைத் திறந்தார், இவர்களைப் பார்த்தார். அவரது தீட்சன்யமிக்க விழிகளின் ஊடுருவலில், அதிசயமான ஒரு ஒளி மின்னுவதாகப் புலப்பட்டது. வெள்ளிப் பரிகாரி, இதழிகளைத் திறந்து மெதுவாகப் புன்முறுவதித்தார். பின் திடீரென்று கூறினார்.

‘வந்ததும் தெரியும். போற்றும் தெரியும். புள்ளை உடம்புல கொதிக்கிற கொதி ஆண்பிள்ளையாத் தீய்ச்சுரும். எல்லாம் பெரியவஹ சொல்லித் தந்தது... சரி...சரி... ஆருக்குப் பார்க்கணும் நீங்க...?’

இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போயினர். தன் பேர்த்தியின் நோயைச் சரியாக விளங்கிக்கொண்ட வெள்ளிப் பரிகாரியை வியந்து போய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சலுகாக்கிழவி தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு மெதுவான குரலில் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

‘இவள் என்ட பேத்தி. மகள் மஹள் பாபா..! பத்தொம் பது வயஸி. கலியாணம் பண்ணி இப்ப ஆறு மாசம். பண்ணின நாள்லயிரிந்து புரிசனோட ஓயாத சண்டை. ஒவ்வொரு நாளும் வாய்ச்சண்டதான். இவருக்கு என்னவும், சூனியம், கீனியம் இரிக்கா இல்லாட்டி, இவருக்கு பெசாசி என்னயும் புடிச்சிருக்கா என்டு பாத்துச் சொல்லனும் பாபா.’

‘பாக்கலாம்... பாக்கலாம்... ஏன் புள்ள உனக்குப் புரிசனப் புடிக்கல்லியா..?’ நல்லோவிடம் நேரடியாகக் கேட்டார் வெள்ளிப் பரிகாரி.

‘...’ நல்லோ பேசாமல் தலைகுனிந்து விட்டாள். சலுகாக்கிழவி கொஞ்சம் ஆத்திரப்பட்டு,

‘செல்லேண்டி பண்டை..! பரிசாரியாரு ஒண்ட நன்மக்கித் தானே கேக்காஹ. வாயத் தொற்று கேக்கிற கேள்விக்குப் பதில் செல்லுடி. இல்லாட்டி, பரிசாரியாரு ஒண்ட வாயப் பூட்டிருவாரு ஒருநாளும் தொறக்காதபடி... ஒவ்...’

நல்லோ, திடுக்கிட்டுப் போய் வெள்ளிப் பரிகாரியை மருண்ட விழிகளுடன், நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவரின் கண்கள் தீட்சன்யத்துடன் நல்லோவின் விழிகளை ஊடுருவின. அவள் தன் கண்களை விடுவிக்க முடியாமல் மிரண்டாள். திடீரென வெள்ளிப் பரிகாரியின் கண்களில் ஒரு கணிவு உற்பத்தியானது. மறுபடியும் கேட்டார்.

‘ஏன் புள்ளே... உனக்குப் புரிசனப் பிடிக்கல்லையா..?’

நல்லோ தயங்கி மெதுவாகச் சொன்னாள். ‘அப்படி... ன்டு... ஸ்ல...’ பேச முடியாமல் வெட்கத்தில் மறுகினாள்.

‘அப்ப ஏன் சண்டை பிடிக்காய்..?’ விடாமற் கேட்டார்.

‘...’ நல்லோ பேசவில்லை. நாணத்துடன் தலை குனிந்தாள். சலுகாக்கிழவி கோபமாக,

‘செல்லேண்டி பண்டை..! வேள் இப்பிடித்தான் பாபா... புரிசன் நல்ல ஆள் ன்டு செல்லாள். ஆனா ராப்பட்டா விழியிம் வெரைக்கும் சண்டதான். பிரிஞ்சி பிரிஞ்சி படுக்காள். புரிசனோட கிட்டப்படுத்தா வேஞுக்கு எரியிதாம். ஏனுண்டு ஒரு எளவும், நெக்கி வெளங்குதுமில்ல. பாபா... அவன் புரிசன்காரன் நெல்ல கொண்மான பொடியன். கட்டுச் செட்டான ஆம்புள. வேள்ள வடிவக் கண்டு ‘கக்கிலிகிக்கிலி’ ஒண்டும் வாங்காமத்தான் பண்ணிட்டான். நெல்லா வச்சிருப் பான். வேஞும் அவன் விரும்பித்தான் சம்மதப்பட்டாள். ஆனா கலியாணம் முடிஞ்சு அண்டைக்கித் தொடங்கிட்டு சண்ட... அவன் ஒண்டும் பேசறயில்ல. இவள்தான் அவனுக்கு ஏற்றதும், பிரிஞ்சி படுக்கிறதுமா இரிக்காள் பாபா...’

‘ஓகோ... ஏன் புள்ளே அப்பிடி..?’ வெள்ளிப்பரிகாரி புன்முறுவல் செய்தார்.

‘...’

‘செல்லேண்டி பண்டை..! வேள என்னயோ பெசாசி புடிச்சி ஆட்டுது பாபா... பகலயள்ள புரிசனோட கதைக்காள் சிரிக்காள்... சோறு சாமான் குடுக்காள்... வேலவாட செய்றாள். அவனுக்கு ஒரு கொறையும் இல்லாம எல்லாம் செய்றாள். ஆனா, அவன் தொட்டா மட்டும், கத்துறாள்... துடிக்காள்... அவன்ட கை பட்டா போதும், ஒரே மகுறம்தான்... சண்டதான். அவன்ட ஒடம்பு பட்டாலே சுடுதுஹா... தீய்க்குதுஹா... கிட்டப் படுத்தா அனல் அடிக்குதுஹா எண்டு செல்லாள். அவரு கிட்ட வந்தாலே, இவள்ள உடம்பு நெருப்புத் தீய்க்கிற மாதிரி இருக்குஹா எண்டு கத்துறாள் குளர்ராள் பாபா... செல்லேண்டி பண்டை...!’

வெள்ளிப்பரிகாரி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார். சலுகாக்கிழவி தொடர்ந்தும் சொன்னாள்.

‘இதையும் செல்லேண்டி பண்டை..! வேற பொம்பிள யள்ள கைகால் பட்டா ஒண்டுமில்ல. ஆம்பிளயள்ள கை பட்டா இந்த மாதிரி நெருப்பாச் சுடுது சுடுது ன்டு செல்லாள். அப்பிடித் தீய்க்குதாம்... இத எத்தின நாளக்கிப் பாக்குற

ன்டுட்டு புரிசன்காரனும், இவள்ள வருத்தத்த மொதல்ல சொகமாககித் தாங்க ன்டு செல்லிட்டுப் போயிட்டான். அவனச் செல்லிக்குத்தமில்ல. புது மாப்பிள்ள என்ன செய் வான்... எண்டாலும், ரெண்டு நாளைக்கு ஒருக்கா வந்து பாத்துட்டுப் போறான். இது என்ன ‘கொதற்து’ பாபா... வேளப் புடிச்சிரிக்கிற ‘முசிபத்துஹள்’ பெசாசா... இல்ல சூனியம் கீனியமா... எங்கள் இந்தக் கய்ட்டத்துல இரிந்து மூட்டு உட்றுங்க பாபா... காணிக்கையும், மாடும் அறுத்துப் பலி தாரன்:

‘...’

‘ஒங்களத்தான் நம்பித் தொலதூரத்துல யிரிந்து வந்திரிக்கம் பாபா... எப்பிடியும் வேள நெல்லாக்கித் தரணும். புரிச ணோட சந்தோயமா வாள வெய்க்கணும்... பாபா...’ சலுகாக் கிழவி சட்டென அழ ஆரம்பித்தாள். நஸ்ரா தலை நிமிராதிருந் தாலும் அவனும் அழுவது புரிந்தது.

அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வெள்ளிப்பரிகாரி, ‘சரிம்மா... இது ஒரு குணம் காட்டுது. என்னண்டு பார்ப்பம்.’

பக்கத்திலிருந்த ஊதுபத்திக் கட்டை எடுத்தார். கொஞ்சத் திரு குவளைக்குள் நிறுத்தினார். கும்மென்று எழுந்த நிறும்புகை அனைத்தையும் தன் மூக்கினருகே கொணர்ந்து ஆழமாகச் சுவாசித்தார். பின் பக்கத்திலிருந்த பன்னீர்ப் போத்தலை எடுத்தார். திறந்து மட்மடவென்று பாதியளவு குடித்தார். வாய்க்குள்ளிருந்த கொஞ்ச மீதிப் பன்னீரை யாரும் எதிர் பாராதவிதமாக நஸ்ராவின்மீது சட்டென்று பியச்சித் துப்பி னார்.

திடுக்கிட்ட நஸ்ரா முகத்தில் சுள்ளெனப் பாய்ந்த பன் னீரைக் கையால் துடைத்தபடி ஆத்திரமும், பயமுமாக வெள்ளிப் பரிகாரியைப் பார்த்தாள். உடனே வெள்ளிப் பரிகாரி உரத்த குரவில்,

‘ஹேய... ஜபர்தார்... வா...வா...’ என்று சொல்லியபடி நஸ்ராவின் கனனத்தில் பள்ளென அடித்தார். ஏதோ புரியாத பாலையில் மளமளவெனச் சில மந்திர உச்சாடனங்களை ஓப்புவித்தார். சட்டென நஸ்ராவின் இடுதுகைச் சுட்டு விரலைத் தொட்டார். தீச்சுட்டாற் போலக் கதறி நஸ்ரா தன் விரலை விடுவிக்கப் போராடினாள். ஆனால், வெள்ளிப்பரிகாரி அந்த விரலை விடாது பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, பாதியிருந்த பன்னீர்ப் போத்தலுக்குள் அந்த விரலைப் பலவந்தமாக நுழைத் தார். வெகுவேகமாக ஏதேதோ மந்திரங்கள் உச்சரித்தார்.

தன் விரலை விடுவிக்க நஸ்ரா போராடினாலும் முடிய வில்லை. தீக்குள் விரலை வைத்தாற் போன்று அவள் துடித் தாலும், பரிகாரி அதுபற்றிக் கவலைப்படாமல், தன் உச்சாடனத் திலேயே கவனமாகவிருந்தார். நஸ்ராவின் போராட்டம் கொஞ்சம் குறைந்தது.

‘இப்பவும் சடுதா...?’ என்ற வெள்ளிப் பரிகாரி விரலை விடாது மீண்டும் உச்சாடனம் செய்தார். சலுகாக்கிழவி பதைபதைக்கும் நெஞ்சத்துடன் இவற்றைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள். சட்டென வெள்ளிப் பரிகாரி, நஸ்ராவின் அந்த விரலைப் போத்தலை விட்டும் மெதுவாக வெளியே எடுத்தார்.

‘ஆ...!’

‘எ... என்ட ஸ்லாவே...ய்...?’

பெண்கள் இருவரும் அலறிவிட்டனர். நஸ்ராவின் இடுது கைச் சுட்டுவிரல் மட்டும், வெள்ளி உலோகத்தில் பளபள வென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. அவ்விரலை மடக்கவும் முடியவில்லை. திண்மமான வெள்ளியில் வார்க்கப்பட்டாற் போன்று கடினமாக நீட்டியபடியே இருந்தது. அது பன்னீரில் நனைந்திருந்தது. வெள்ளிப்பரிகாரி சற்றும் பதற்றமின்றி அந்த வெள்ளி விரலைப் பிடித்தபடியே, மறுகையால், மயிலிறகால், மெதுவாக வருடியபடி மேலும், சில மந்திர உச்சாடனங்கள் முன்னுமுனுத்தார். கால்மணிநேரம் இப்படியே கழிந்தது. பெண்களிருவரும் அவ்விரலை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆவலும், பயமுமாக வெள்ளிப் பரிகாரியைப் பார்த்தனர். அவர் கடகடவென்று சொன்னார்.

‘ஓம்... உன்மைதான்... சர்வமும் உன்மைதான். நெருப்புத் தண்ணீர் ஊற்றித் தீயணைக்க முடியுமா... ஐபர்தார்...?’

‘...’

‘குரியனுக்குத் தீழுட்டிப் பற்ற வைக்க முடியுமா ஐபர்தார்...?’

‘...’

பெண்கள் இருவரும் யாரிடம் என்ன பேசுகிறார் என்று புரியாமல் அதைப் பயத்துடனும், ஆர்வத்துடனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, வெள்ளிப்பரிகாரி அந்த வெள்ளிவிரலைக் குறிப்பாகப் பார்த்தபடி, விரைவாகப் புரியாத ஒரு பாலையில், ஏதோ அதில் தரிபட்டிருந்த அமானுஷ்யமான கட்டுல னாகா உருவத்துடன் கடுமையாக வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருந்தார். பற்பல கேள்விகள்... அமானுஸ்யமான

ஒலியற்ற பதில்கள்... சற்று நேரம். அழுகை... பின் சினுங் கல்... திடீரென அந்த விரலை மறுபடியும், பன்னீர்ப் போத்தலுக்குள் பலவந்தமாக நுழைத்தார். இப்போது, அவ் விரல் சாதாரணமாக முன்பிருந்தது போல மாறிவிட்டது. நஸ்ராவுக்கு உடனே மறுபடியும் அந்த விரல் பழையபடி நெருப்பாகச் சுட்டது. உதறி விடுவித்துக்கொண்டாள். வெள்ளிப் பரிகாரி சற்றுநேரம் யோசனையிலிருந்தார். பின்னர் சற்றே நிமிர்ந்து சலுகாக்கிழவியைப் பார்த்து,

'ம்மா... உஞ்ட பேத்திக்குப் பெரிசா ஒண்டுமில்ல வருத்தம். ஆனா இவளுக்குத் தின்கிற சாமான் ஒண்டுல, பில்லி சூனியம் செஞ்சி உள்ளுக்குக் குடுத்திருக்கு. அது உள்ளுக்க இருக்கிற மட்டுக்கும் இப்படித்தான் ஆண்களின் உடம்பு பட்டால் தீப்பற்றி எரியும். அதை வெட்டி விட்டால்தான் இது அடங்கும். குளிராகும்.'

'எ... அ... துக்கு என்ன பாபா செய்யனும் நாங்க... எம்பட்டுச் செலவு ண்டாலும்...'

'செலவப் பத்தி ஒண்டுமில்லம்மா... சின்னதா ஒரு தேசிக்காய் வெட்டிக் கழிப்புச் செஞ்சிரலாம். இஞ்ச வச்சே வேலைகளை முடிச்சி சுடலைக்க போய்த் தாட்டுட்டு வந்தாச் செரியாகும். பெரியவஹட கிருபையால்...'

'அதுக்கு நாங்க என்ன செய்யனும் பாபா...'

'ம்மா நீ கொஞ்சம் வெளியே போய் இருங்க... கூப்பிடு ரன்...'

சலுகாக்கிழவி அவசரமாக எழுந்து வெளியே வந்து விட்டாள். வெள்ளிப் பரிகாரியின் மீது, இப்போது, பூரண நம்பிக்கை வந்து விட்டது. இவ்வளவு காலமும் இவளை ஆட்டி வைத்த பிசாகச் சூனியம் வெட்டிக் கழிப்பட்டுத் தன் பேர்த்திக்குச் சுகம் கிடைக்கப் போவதையெண்ணி மாளாத நிம்மதியடைந்தாள். அவசரமாக, மடியை அவிழுத்து வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக்கொண்டே, உள்ளறையை நோக்கினாள். உள்ளே வெள்ளிப் பரிகாரி, நஸ்ராவின் முகத்தருகே நன்றாகக் குனிந்து அவளுக்கு மந்திரங்கள் சொல்லி ஊதிக்கொண்டிருந்தார். அவரது கணகள் நஸ்ராவின் விழிகளைக் கவ்விக்கொண்டிருந்தன. நஸ்ராவும், வெள்ளிப் பரிகாரியையே கண்ணிமையாது கட்டுஞ்ஞுபோய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சற்று நேரத்தில் சலுகாக் கிழவியை உள்ளே அழைத்தார் வெள்ளிப் பரிகாரி. உள்ளே நஸ்ரா சற்றுப் பயம் தெளிந்தவளாக சலுகாக் கிழவியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். இதனைக் கண்டதும்

கிழவி மஹா ஆனந்தப்பட்டு அதிசயித்தாள். வெள்ளிப் பரிகாரி இவளைச் சற்று நேரத்துக்குள் எப்படி மாற்றிவிட்டார்.

'ம்மா... சரிதான்... உள்ளுக்க இருக்கிற அசிங்கத்தை வெட்டிக் கழிச்சிரலாம். நீங்க என்ன செய்யனும்டால், நான் எழுதித் தார சாலீன்களை ஒண்டுவிடாமல் வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு, அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை இஞ்ச வாங்க. மச்சம் மாமிசம் ஏதும் வீட்டுக்க எடுக்க வேண்டாம். ஊட்டுக்குத் தூரமான பொம்பிளவுள்ளுயும் தொட வேணாம். இந்தாங்க சாமான் லிஸ்ட்டு...'

'...'

'செரி பாபா...'

'திப்பிலி நாறுகிராம்... சுயம்பு அறுபது பட்டை... கரும்பூனைப் பிடுக்கு... கருத்த சேவல் ஒண்டு... கஞ்சிரா வேருக் கட்டு... சாம்பிராணி... ஊதுபத்தி... தாயத்து... அச்சிலக்கூடு... அரைஞான்கயிறு ரெண்டு மழும்... மறுகாக் கொஞ்சம் கடல்தண்ணி... அவ்வளவுதான்... இதுகள் வெச்சி ஒரு சின்ன வேல செய்வும்... அத்தோட சுகமாயிரும் பெரியவ ஹட கிருபையால்... சரி நீங்க போகலாம்.'

'இதெல்லாம் எங்க பாபா தேடி எடுக்கிற நாங்க...?'

'அப்படியெண்டால், வெளியால் நிக்கற என்ட உதவியாளருட்ட காசைக் கொடுத்தா அவரு எல்லாம் வாங்கி வச்சிருப்பாரு... நீங்க வாற வெள்ளிக்கிழமை வரலாம். அது வரைக்கும் இந்த ஒதின பன்னீரை ஒவ்வொரு இரவில்லும் முனு முடர் குடிக்கக் குடுங்க...'

'வெட்டிக் கழிச்சா ந்த வருத்தம் சுவராக் குணமாகுமா பாபா...?'

'நிச்சயமாக் குணமாக்கித் தாரன். விசயம் முடிஞ்சா, நீங்க திருப்திப்பட்டால், நீங்க வந்த வழியில் இருக்கிற கட்ட வெளிப் பள்ளிவாசலுக்கு ஜயாயிரம் ரூவா காணிக்கையாக் குடுத்திருங்க... நான் செய்ர வேலைக்குக் கூலி சம்பளம் வாங்கிறயில்ல... சரி... போய் அடுத்த கிழம்...?'

'கட்டாயம் வாரம் பாபா...' இவ்வளவு நேரமும் பேசா திருந்த நஸ்ராவே முதற்தடவையாக வாய்திறந்து சொன்னதும் கிழவிக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. உண்மையில் என்ன மாயம் இது...?'

'இப்ப நீங்க போகலாம்.' வெள்ளிப் பரிகாரி நஸ்ராவைப் பார்த்துச் சொன்னார். நஸ்ரா மிகுந்த வெட்கத்துடன் சலுகாக்

கிழவியுடன் எழுந்தாள். அவளது கண்ணங்கள், ஏதோ, உள்ளார்ந்த என்ன ஓட்டங்களின் வெளிப்பாடாக, நாணத்தால் சிவப்பேறியிருந்தன.

இருவரும் மஹா திருப்தியுடன் வெளியேறினர்.

○

வெள்ளிக் கிழமை. உச்சிப் பொழுது..! வெள்ளிப்பரிகாரி இன்று நோயாளர் எவ்வரையும் பார்ப்பதில்லை. இன்று மட்ட வைத்து ‘ஜின்’ வசியம் செய்து பில்லி சூனியங்களை வெட்டுவது மட்டும்தான் நடக்கும்.

சலுகாக் கிழவியும், நஸ்ரோவும் தயாராக வந்திருந்தனர். இவர்களின் நேர்ச்சைப் பொருட்கள் வாங்கப்பட்டுத் தயாராக விருந்தன. வெள்ளிப் பரிகாரி குளித்து, சடைமுடி சீவி அழகாகவும், கம்பீரமாகவும் வெளியிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். உதவியாளரும், விஷேஷப் பச்சைத் தலைப்பாகையுடன் தயார் நிலையில் இருந்தார்.

‘ம்மா... சூனியம் வெட்டிக் கழிக்கப் போறம். உள்ளுக்கு இந்தப் பின்ன மட்டும்தான் என்னோட இருக்கணும். ஒட்டம்பு கொஞ்சம் எரியிற மாதிரி இரிக்கும்... ஆனாப், பயப்புடத் தேவையில்ல... நீங்க இந்தத் தேநீரைக் குடிச்சிட்டு அப்படிக் கூடாரத்து நிழல்ல குந்தியிருங்க. ஒரு ரெண்டு மணித்தியாலம் ஆகும் வேலை முடிய...’

‘செரி பாபா...’

‘ம்மாவும் கூட இருக்கட்டும் பாபா...’ என்றாள் நஸ்ரோ தயங்கியபடியே.

‘ம்மாக்கு ஸ்ல வருத்தம் உனக்குத்தானே... மத்தது ‘ஜின்’ வார நேரம் அவ தாங்க மாட்டா...’

‘டியே... பண்டி... நான் இஞ்சதானே குந்தியிரிக்கன் நீ மட்டும் உள்ளுக்குப் போவண்டி... பண்டி...’

சட்டென வெள்ளிப் பரிகாரி எழுந்து தனது பிரத்தியேக அறைக்குள் நழைந்தார். உள்ளிருந்து கமகமவென்று சாம்பிராணி வாசம் பரவியது. சில உச்சாடன ஒலிகள் கேட்க ஆரம்பித்தன. உதவியாளர் மட்டப் பொருட்களை அதற்குரிய வேலைகளைச் செய்து உள்ளே கொணர்ந்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து, நஸ்ரோவிடம் ஒரு வெள்ளைத் துணியைக் கொடுத்தார்.

‘ந்தாம்மா... உன்ற பிடவைகளக் களைஞ்சிட்டு, இந்தத் துணியைக் கட்டிக்கிட்டு உள்ள போ!’ நஸ்ரோ கொஞ்சம் தயங்கி

நாள். ஆனால், உள்ளிருந்து திமரென வெள்ளிப் பரிகாரியின் குரல் கேட்டது.

‘வா புள்ளே...’

‘போவண்டி பண்மை... போடி...’ சலுகாக்கிழவி உந்தித் தள்ளியதும், நஸ்ரோ திரைமறைவுக்குச் சென்று தனது ஆடைகளை நீக்கி, கமகமத்து மனத்த அந்த வெள்ளைத் துணியைக் கட்டிக்கொண்டு உள்ளே தயக்கமாக நுழைந்தாள்.

சலுகாக்கிழவி வெளியே மரத்தடியில் குந்திக்கொண்டு உதவியாளரின் ஜின் விவகாரங்களையும், பேயாட்டக் கதைகளையும், அது சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, உள்ளிருந்து, பற்பல குரல்களில் மந்திர உச்சாடனங்கள் கேட்க ஆரம்பித்தன. அரைமணி நேரம் கழிந்ததும், உதவியாளர் உள்ளறைக்குள், குளிர்பானமும், சில பழங்களும் கொண்டு சென்று கொடுத்துவிட்டு வந்தார். சலுகாக்கிழவிக்கும் தேநீர் கொடுக்கப்பட்டது. தேநீரைக் குடித்துவிட்டு, எழுந்த சலுகாக்கிழவி, அடக்கமாட்டாத ஆவலுடன் மெதுவாகச் சென்று உள்ளறைக்குள் கதவிடுக்கால் எட்டிப் பார்த்தாள். உள்ளே நஸ்ரோ சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்திருக்க வெள்ளிப் பரிகாரி கண்களை மூடியபடி உச்சாடனம் செய்துகொண்டிருந்தார். மிகத் திருப்தி கொண்ட கிழவி, பரிகாரியின் மூலிகைத் தோட்டத்தில் சற்று உலவச் சென்றாள். தன் பேர்த்திக்குப் பீடித்த இனம்புரியா நோய் இன்றுடன் பறந்து விட்டது. அவள் இனித் தன் கணவனுடன் நன்றாகச் சேர்ந்து வாழ வாள். பிள்ளை பெறுவாள்... இதற்குக் காரணமான தன்னை அவர்கள் வாழுமட்டும் வாழ்த்துவார்கள்... கற்பனைச் சிறகடிப் பில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

சலுகாக்கிழவி சுமார், ஒரு மணிநேரத்தின் பின்னர், தோட்டத்தை விட்டும், வெளிவந்து, வெள்ளிப் பரிகாரியின் அறையை நோக்கி வந்தாள். உதவியாளரைக் காணவில்லை. உள்ளறைக் கதவு இறுகச் சாத்தப்பட்டிருந்தது. சாம்பிராணிப் புகை மட்டும் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தது. உள்ளிருந்து ஒரு சத்தமும் கேட்கவில்லை. ஆனால், நஸ்ரோவின் குரல் மட்டும் சற்றே கேட்டாற் போலிருந்தது. கிழவி பதைபதைப் புடன் அறைக் கதவை நெருங்கினாள். இப்போது, நஸ்ரோவின் தெளிவான ஆர்வமிக்க குரல்,

‘ச்சி...ம்...’ என மெதுவாகச் சினுங்குவது போல் கேட்டது. சலுகாக்கிழவி அடக்கமுடியாத ஆர்வமாகப் பூட்டி யிருந்த கதவின் சாவித் துவாரத்தின் வழியே கண்களை வைத்து உற்றுப் பார்த்தாள்.

உள்ளே மங்கலான இருட்டில் ஓன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சற்று நேரத்தில், உள்ளறைக் காட்சிகள் கொஞ்சமாகத் தெரிந்தன... வெள்ளிப் பரிகாரியின் அகலமான கறுத்த முதுகுப் பாகம் தெரிந்தது. வெள்ளிப் பரிகாரி இடுப்பில் கைவைத்தபடி கதவுக்கு முதுகைக் காட்டியவண்ணம் தனி வெற்றுடம்புடன் நின்றுகொண்டிருந்தார். இன்னும் சாய் கோணமாகப் பார்த்தபோது, பளபளவென்ற வெள்ளி உலோகத் தில் செய்யப்பட்டதைப் போன்று விறைப்புடன் தெரிந்த அது...அது...? நிச்சயமாக அது நலீராவின் இடது கைச் சுட்டுவிரல் அல்ல..! கிழவி சர்வாங்கமும் அதிர்ந்து போனாள்.

ஒரு ஆணின் விரல்நுனி பட்டாலே தீப்பற்றினாற் போன்று தகித்துக் கதறும் உடற்தன்மை கொண்ட நலீரா, எவ்விதமான ஆட்சேபனையுமின்றி வெள்ளிப் பரிகாரியின் வெற்று மார்பின் மீது, வெட்கத்துடன், சாய்ந்து கொண்டு, தனது வெள்ளி விரலால், அவரது முதுகின்மீது ஆர்வத்துடன், வருடிக்கொண்டிருந்தாள்.

நலீராவுக்கு நோய் முழுவதுமாகக் குணமாகி விட்டது போலும்.

(நன்றி: 2004. செப்டம்பர் மலேசிய நன்பன்.)

(வெள்ளிவிரல் - மலேசிய நன்பன் இலக்கிய இதழ் நடத்திய டத்தோ இலக்கியப் போட்டிகளில் சிறுகதைத் துறையில் முதற்பரிக் பெற்ற சிறுகதை, 2008.)

விட்டு விடுதலையாகி . . .

இங்கே . . . ,

பூமியில், ஆசியாக் கண்டத்தில், இலங்கையில், கொழும்பில், பழைய டப்ஸியு பெரேரா மாவத்தையில், 186/2 இலக்க அறையில், கணினி முன் உட்கார்ந்து, தலைநகரில் தற்கொலைத் தாக்குதல் பற்றிச் சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்... இப் பெருவெளிச் சுழற்சி முடிவடைந்து, இதனைவிட்டு விடுதலையாகி விட மட்டும்... இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் தலைநகரில், ஒரு இராணுவ உயர் அதிகாரியைக் குறி வைத்து வெடித்துச் சிதறவிருக்கிறேன். உலகில் வாழும் கடைசி மனித்துளியில், ஒரு சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்... கடைக்கு விட்டு விடுதலையாகி என்று தலைப்பு வைத்திருக்கிறேன். கொஞ்சம்தான் எழுதியிருக்கிறேன். இன்னும் முற்றும் போடவில்லை. ஆனால், இலக்கை நெருங்கும் நேரம் நெருங்குகிறது.

என் நேரமும் என் விதியும் என்னை அழைத்தன. எழுந்தேன். சிறுகதை இன்னும் எழுதி முடியவில்லை. ஆயினும், ஆயத்தமானேன். தற்கொலை அங்கியை அணிந்தேன். பயணித்தேன்... இடத்தை அடைந்தேன். இலக்கை நெருங்கினேன். எனக்கான சமிக்ஞை கிடைத்த தும், முழுமுச்சுடன் உந்திப் பாய்ந்தேன். என்னை ஏற்றி வந்த வாகனச் சாரதி... இலக்கு வைக்கப்பட்ட இராணுவத்தளபதி... அவரது காவலர்கள்... செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி... பள்ளி மாணவி... கர்ப்பினிப் பெண்ணெணாருத்தி... தெருப்பிச்சைக்காரன்... பாதை யில் விரையும் மனிதர்கள்... எவரைப்பற்றியும் யோசிக்க

எனக்குச் சொல்லித்தரப்படவில்லை. ஒரு எக்காளப் பேரிட யோலி இறுதியாகச் சிதறிய எனது காதுகளில் கேட்ட...

○

அங்கே . . .

ஒரு ஏகாந்தப் பெருவெளியில், வெற்றிடத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன் நான். மேலே என்றும் சொல்ல முடிய வில்லை. கிழே என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ஒளி இல்லை. இருள் இல்லை. காற்று இல்லை. உஷ்ணம், குளிர் இல்லை. பொதுவில் எந்த ஒரு சுற்றுப்புறங் சூழலுமே இல்லை. ஏகாந்தப் பெருவெளி! நானே 'வெளி' ஆகியுமிருந்தேன். ஒருதனியான ஏகாந்த வெற்றிடத்தில் தரித்திருந்தேன். ஆனால், எனது உடம்பைக் காணவில்லை. அது பூமியில், ஒருமரத்தில், தலைப் பகுதி ஒரு கிளையிலும், ஒரு கையும் மார்பின் சிறு பகுதியும் வேறொரு கிளையிலும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. நான் இருக்கிறேன் என்றுணர்ந்தேன். உயிருடன் இருக்கிறேன் என்றும் மனம் சொன்னது. ஆனால், உடம்புடன் இல்லை என்றும் புரிந்தது. உடம்புதான் ஒரு கணத்தில் வெடித்துச் சிதறி விட்டதே. ஒருகணக் குழப்ப நிலையின் பின் என்னுடைய சில புலன்கள் மட்டும் கூர்மையாகின. "உமது பார்வையைக் கூர்மையாக்கி விட்டோம்..." என்று யாரோ சொல்வது போலிருந்தது. யாரென்று தெரியவில்லை. ஒலியாகக் கேட்டதா... அல்லது, வசனங்கள் உணர்வில் பதிந்ததால் மொழி புரிந்ததா என்று நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. நன்றாக உற்றுணர்ந்து பார்த்த போது, சம்பவங்கள் கனவு போல ஞாபகத்தில் மெல்லியதாகத் தெளிவாகின.

ஒருகணம் முன்னர் நான் வாழ்ந்த உலகம் வேறு இந்த உலகம் வேறு என்று விளங்கியது. என்ன உலகம் இது..? இதுதான் நிரந்தர உலகமா..? ஒரு கணத்தின் முன் நான் வாழ்ந்த பூமியைக் கோடானுகோடிக் கிரகங்களையும் தாண்டிப் பார்த்தேன். இப்போது பூமியின் சகல காட்சிகளும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. பூமியில் தொலைக்காட்சி பார்ப்பதைப் போலப் பூமியையே ஒரு தொலைக்காட்சியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பூமியின் எந்தப் பகுதியையும், புரட்டிப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. காலபேதமின்றி, பூமியைப் புரட்டிப் புரட்டி, இரவு பகல்களை, இடு மின்னல், மழை பெருவெள்ளத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. பக்கத்துக்கோடிக் கிரகங்கள் விரைந்தோடும் காட்சிகள் தெரிந்தன. ஒடும் கிரகங்களின் வேகத்தில் எழுந்த ஒலி எல்லாம் கலந்து ஒரே ஒலியாக ஒங்காரமாகக் கேட்டன. கேட்டன் என்று சொல்ல முடியாது...

கேட்பதாக உணர்ந்தேன். கோடிக் கிரகங்கள்... கோள்களில் சிறியெழும் இராட்சத் தெருப்பலைகள் தெரிந்தன. உருகிப் பிரவாகித்துப் பெருவெள்ளமெனத் திரண்ட பனிக்கடல் தெரிந்தது... "எங்கெங்கு நோக்கினும் சக்தி" கொண்டு தத்தம் குடும்பத்தினரோடு அதி விசையாய் விரையும் கோடான கோடிச்சூரியன்கள்... எண்ணி முடிக்க முடியாத எண்ணிக்கையில்... மாபெரும் ஆழிச் சமுத்திரங்கள் ஒரு துளி நீராயக் கிரகங்களின் ஈர்ப்பால் ஒட்டிக் கிடந்தன.

இதுவரை கண்டேயிராத நிறங்கள்... நீலம், சிவப்பு, பச்சை, மற்றும், ஓளம், கடிதால், சுட்டிப்பு என்றெல்லாம் உலகத்தோருக்குத் தெரியாத இன்னும்... இலட்சக் கணக்கான வர்ணங்களை வாரியிறைத்தபடி கோள்கள்... கிரகங்கள்... நட்சத்திரங்கள்... உடுத் தொகுதிகள்... ஏதோ சப்தம் தொடராகக் கேட்டபடியே இருந்ததாக எண்ணினேன். அதனால் உணர்வற்றிருந்தேன். தொலைக்காட்சியில், ஒலிமறிப் பான் (Mute) போல இருந்தது. அதை விடுவிக்கச் சொல்லவும், விரும்பாது ஏன் அதற்காக முயற்சிக்காது சம்மாவே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததன்...

○

இங்கே . . . ,

இலக்கைச் சரியாக இனம் கண்டு நான் நடத்தி முடித் திருந்த தற்கொலைத் தாக்குதலால், தலைநகர் அதிர்ந்தது. தலைதெறிக்க ஓடியது. வெடித்த சுற்றுச்சூழலில் மரண ஒலங்களுடனும் அலற்களுடனும் மனிதர்கள் ஓடினர்... வாகனங்கள் முண்டியடித்து முந்தியடித்துப் பறந்தன... யாரோ வெல்லாம் யாரைப் பார்க்கவோ ஓடினர்... அழுதனர்... தூக்கினர்... இரத்த விளாறாய் மயங்கினர்... தெளிவற்ற குரல்களில் பரபரப்பின் உச்சத்தில் கத்தினர். உள்ளினர்... செல்லிடப் பேசிகள் ஒரே சமயத்தில் உயிர்பெற்றுப் பேசிச் செயலிழுந்தன. முப்படைகளும், கட்டளை அதிகாரிகளின், தாறுமாறான கட்டளைகளின்படி பரபரப்பாக ஓடியாடின. சிவப்பொளிர் தொப்பிகள் அணிந்த அம்பியூலன்ஸ் வண்டிகள், தீயணைப்பு வாகனங்கள் நீளமாய்க் கத்தியபடி பறந்து வந்தன. ஏற்றின... இறக்கின... தூக்கின... நெருப்பணைத்தன... உள்ளுர் அரசியல்வாதிகள் பாதுகாப்பான தூரங்களில் நின்று கொண்டு சிப்பாய்களை வேலை வாங்கினர்... தாறுமாறாகப் பியந்து தெறித்துக் கிடந்த மானுடத் துண்டங்களைப் பார்த்து வயிறு குமட்டினர். தம் மணவியருக்கு நேர்முக வர்ணிப்புச் செய்தனர். பகல் சாப்பாட்டுக்கு இறைச்சி வேண்டாம் என்றனர்...

முக்கால் மணி நேரத்திற்குத் தலைநகர வீதிகளில், ஒருவருக்கும் தலை சரியாக வேலை செய்யவில்லை. தத்தமது உறவினர் நன்பர் கதியறிய மக்கள் படையெடுத்துப் பாதையடைத்தனர்... பாதைகள் மூடப்பட்டன. வாகனங்கள் திருப்பியனுப்பப் பட்டன. இனம் தெரியாத ஆட்களால் சுற்றிலுமிருந்த கடைகள் சந்தடிசாக்கில் உடைக்கப்பட்டன. காவலர் பயமின்றி, பொருட்கள் கொள்ள போயின. ஆஸ்பத்திரி வட்டாரங்கள் உஷாரடைந்தன. அதி தீவிரக் கவனிப்புப் பிரிவில் கட்டில்கள் நிறைந்தன... காயங்களுடனும், அரைகுறை உயிர்களுடனும் எழுந்த தீனமான ஒப்பாரி ஒலிகள் வைத்தியசாலையெங்கும் அவலச் சத்தங்களாய்ச் செவிகளைக் கிழித்தன். தாதிகள் புறாக்களாய்ப் பறந்து திரிந்தனர்... அத்தனை வைத்தியர்களும் அதிவிரைவில் வந்திறங்கி அதிசயிக்க வைத்தனர். சின்ன காயங்கள்பட்டோர், வெளிச்சிகிச்சை பெற்று, சாட்சி சொல்லப் பயந்து வெளியேறிப் பறந்தனர்... தனியார் வைத்தியசாலைகள் காயப்பட்டோருக்கு, திமர் இலவச மருந்துகள் கட்டி மலிவான குளிகைகள் வழங்கிப் பேர் வாங்கின. எல்லாவகை மருந்துகளும் விலை உயர்ந்து பதுங்கின.

○

அங்கே . . .

தாக்குதலில் என்னோடு கூடவே, உயிரிழந்த பதினெந்து பேரும், என்னுடனேயே இங்கே மிதந்து கொண்டிருந்தனர். எல்லாவற்றையும், என்னைப்போலவே, பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் முகங்களைக் காண்முடியவில்லை. உடல் களும் இல்லை. ஆயினும் ஆத்மாக்களை அடையாளம் காண முடிந்தது. பூமியில் என்னை ஏற்றி வந்த வாகனச் சாரதி..., இராணுவத் தளபதி... அவரது காவலர்கள்... செகருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி... பள்ளி மாணவி... கர்ப்பிணிப் பெண்ணொருத்தி... தெருப்பிச்சைக்காரரன்... பாதையில் விரைந்த மனிதர்கள்... எல்லோரும் மிதந்துகொண்டிருந்தனர்... ஆளடையாளம் காண முடியாவிட்டாலும், உணரக் கூடியதாக விருந்தது. ஆயினும், எவ்விதமான பய உணர்வும் இல்லை. நட்பும் இல்லை. எல்லோரும் சும்மா பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அல்லது விரும்பிய கிரகங்களில் விரும்பிய காட்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

தலைநகரின் வெடிப்புச் சம்பவம் ஏற்படுத்திய அதிர்வுக் கணங்களை உணர்ச்சியற்றுத் தெளிவாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்... என்னைச் சார்ந்தவர்களின், தற்கொடைப்

போராளிகட்கான வீர வணக்கமும், என்னைச் சேர்ந்தவர்களின், பாசுவெளிப்பாட்டுக்கான, ஒப்பாரி அழுகையும், இங்கே என்னைத் துளியும் பாதுக்கவில்லை. இரண்டு நிகழ்வுகளும் ஒன்றே, அதேசமயம், இரண்டும் எனதல்ல, என்று உணர்வு கூறியது. யாருக்கோ யாரோ அழுகிறார்கள்... “...எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது...” என்று, மிக நிம்மதியாகவிருந்தது. பயங்கரக் கனவொன்றை விட்டும் விடுதலையாகி இருந்தாற் போலிருந்தது... யாருக்கும் எக்கவலையும் இல்லை. ஆயின், சந்தோஶமும் இல்லை. எதையும் யோசிக்கவோ செயற்படுத்தவோ முடியாத வகையில் எதனாலோ கட்டுண்டதைப் போலிருந்தது... விடுதலையும் தேவைப்படவில்லை. எனினும், எதற்கோ யாருக்காகவோ காத்திருப்பதைப் போலுமிருந்தது. அதுவரைக்கும், சும்மா பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர, எங்களுக்கு, வேறு எவ்வேலையும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

○

இங்கே . . .

அரச தினைக்களங்கள் அக்கணமே வெறிச்சோடின. அலறிய தொலைபேசிகள், ‘அழைப்பி’விருத்தப்பட்டன. அரச ஊழியர்கள், கடமை நேரத்தைக் களவெடுத்த திருப்தியுடன், கடுகதியில், வீடு திரும்பி மனைவி பிள்ளைகளைச் சந்தோஷப் படுத்தினர். தம்முடைய சமயோசித மூளையால்தான் தாம் தப்பியமை பற்றிப் பேசி அதிசயிக்க வைத்தனர். இன்னும் மூன்று நாட்களுக்குத் தமக்கு விடுமுறையெனத் தாமாகவே அறிவித்து மகிழ்ந்தனர். தனியார்கள் தாளாத மனத்தாங்க ஹடன், தட்டிகளை இறக்கி மூடினர். வங்கிகள் தம் பண வெள்ளத்தை நிறுத்தின. திகதியிட்ட காசோலைகள் சிரித்தன. ஊடகங்கள் செய்தியைத் தத்தம் கொள்கைகளுக்கேற்ப ஊதிப பெருப்பித்துப் பரப்பின. நேரடி வர்ணிக்க வந்தவர்கள் தம்மையே நெடுநேரமாய்க் காண்பித்து வெறுப்பேற்படுத்தினர். கமராக்காரர்கள் சந்தடிசாக்கில் அழகான பெண்களைத் திருட்டுத் தனமாகக் காட்சிப்படுத்திப் பார்க்க வைத்தனர். சம்பவ இடத்தைக் காண்பிக்காமல் அரசியல்வாதிகளைக் காட்டினர்.

வதந்திகள் வாய்த்தந்திகளில் பறந்தன. வாணொலிகள் சூடான செய்தியை சுடச்சுடப் பரிமாறின. அடுத்த கணமே சம்பந்தா சம்பந்தமற்ற சினிமாப் பாட்டுக்களை, நேயர்கள், இலங்கையின் அரைவாசிச் சனத்தொகையின் பெயர்களைக் கூறி, போதாதென்று, மற்றும் அப்பா அம்மா அக்காவுக்கும்,

மற்றும் நண்பர்களுக்கும், மற்றும் அறிவிப்பாளருக்கும், மற்றும் கலையுலக நண்பர்களுக்கும் விரும்பிக் கேட்டனர். குண்டு வெடிப்பையும், தமது கண்டுபிடிப்பையும் பொறுப்புணர்வற்றுப் பொது ஊடகங்களில், பேசினர்... இணையத்தளங்கள் யாவும் முடுக்கப்பட்டு வெடி தளத்தைக் காட்சிப்படுத்திக் காசு வாங்கின. பத்திரிகைகள் எனது சிதறிப் பறந்த தலையை இரத்த விளாறாகப் படம் பிடித்து “இந்தத் தற்கொலையாளியை அடையாளம் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டன “தகவல் தருபவருக்கு இரண்டு இலட்சம் சன்மானம்!” என்றன. மாற்றுக் கருத்துப் பத்திரிகைகள் “பாதுகாப்பில் ஒட்டை! மேலும் நூற்று இருபத்தேழு தற்கொலைதாரிகள் நகருக்குள் உள்ளனர்?” என்று சந்தேகம் தெரிவித்தன. “துரித பொலிஸ் விசாரணைக்குப் பொதுகாப்பமைச்சர் உத்தரவு!” என்றன.

○

அங்கே . . .

ஒரு எக்காள ஓலி போலக்கேட்டது. இதுவரையும் கேட்டே யிராத வாத்தியத்திலிருந்து அது வாசிக்கப்பட்டது. உடனே, எனது மூன்றாம் கண்ணும் திறந்துகொள்ள மஹா மைதானம் ஒன்று முதற்தடவையாகத் தெளிவாகப் புலப்பட்டது. மைதானத் தில், நான் கோடானு கோடிப் பேர்களுடன் நின்றுகொண்டிருந்தேன். எனது வலது இடது பக்கங்களில், இரண்டு, பட்டோலைகள் முளைத்திருந்தன. அதில், புரிகிற எழுத்தில், என் சரித்திரமும், நான் தரித்து நிற்கும் இடமும் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அடுத்த இடம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஏதோ எழுதப்பட்டிருந்தது தெரிந்தாலும், வாசிக்கவோ, புரிந்து கொள்ளவோ முடியவில்லை. அப்பட்டோலைகளைச் சிறாக களாகக் கொண்டு மைதானத்தின் மத்தியிலிருந்த மாபெரிய தராசில் அமர ஆவலுடன், அசைந்தேன். அதுவும் என் வசத்திலில்லை எனப் புரிந்தது. எனக்கான முறை வந்து நான் அழைக்கப்பட்டு விசாரணைகள் முடிந்து, கணக்குத் தீர்க்கப்படும் மட்டும் காத்திருக்க வேண்டியிருப்பதாகத் தோன்றியது.

இனி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. “... நமக்குமது வழியே நாம் போகுமட்டும்...” சம்மா மிதப்பதைவிட வேறென்ன வேலை..? கோடானுகோடிப் பேர்கள் வரிசையில் மைதானத் தில், மிதந்துகொண்டிருக்கத் திமெரென எனது நாமம் என் தந்தையின், பெயரோடு சேர்த்து அழைக்கப்பட்டது. மறுபடியும், அந்த எக்காள ஓலியில் என் உயிர் நடுநடுங்கி அச்ச மற்றுப் பரிதவிக்க, நான் தராசின் முன் கொணரப்பட்டேன்...

என்னிரு பக்கங்களிலும், சிலர் ஒளி வண்ணத்தில் நின்று கொண்டிருந்தனர். மறுபடியும் என் பெயர் மும்முறை யாராலோ உச்சாரிக்கப்பட்டது. உடன், என் விசாரணை தொடங்கிற்று. என் முயற்சிகளின்றி என் வாக்குமூலம் பதிவாகிக் கொண்டிருந்தது. என் அந்தரங்க, பகிரங்கச் செயல்களும், என் நல்ல, தீய நினைவுகளும் கூட என்னாலேயே, ஒப்பு விக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றில், ஒரு குற்றெழுத்துக் கூட மாற்றமில்லை. யாவும் உண்மையே.

திமெரென என் பட்டோலைச் சிறாக்கள் கழற்றப்பட்டன. அவை, தராசில் இடப்பட்டன. தராசின் மேல் நாக்குப் பயங்கரமாக இரு பக்கமும் ஆடியது. திமெரென, என்ன நடந்ததென்று புரியவில்லை. ஒரு மஹா நீதிபதி வந்தாற்போல் உணர்ந்தேன். ஒரு கணக் குழப்பத்தில், யாரோ யாருக்கோ கட்டளையிட, நான் ஒரே விசிறவில் மைதானத்தை விட்டும், ‘வெளி’யில், தூக்கியெறியப்பட்டேன். ஒரு இடமிலிக் குவியத்தை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருக்கிறேன்... என்றும், அது அப்படித் தான் கோடானகோடிக் காலங்களாக நிகழ்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றது என்றும் உணர்ந்தேன். அது ஏனென்றெல்லாம் என்னவும் விரும்பவில்லை. விடையளிக்க முடியாத, விரிந்த வெளியில் விடை தேடி விரைந்துகொண்டேயிருந்தோருக்குச் சொல்லப்படும் ஒரு பதிலைத் தேடி... நானும் விரைந்து கொண்டேயிருந்தேன்.

○

இங்கே . . . ,

இரும்புத்திரைக்குள்ளிருந்தாலும், தலைமைப் பீடம் துணுக் குற்றுத் திடுக்கிட்டது. உயர்பீட மட்டத்தில் அவசர ஆலோசனை நடத்தியது. ஆட்சி கவிழாதிருப்பதை உடன் உறுதி செய்தது. தனது, மகிழ்ந்த சிந்தனையைச் சற்றே நிறுத்தித் தனக்குள், மகிழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தது. ஆளும் கட்சிப்பிரதமர், கொல்லப்பட்ட முக்கிய நட்சத்திர அந்தஸ்து தளபதிகளின், வீடுகளுக்கு நேரில் சென்று, பள்ள சவப் பெட்டிகளில், தன்முகம் பார்த்து, சோக மனைவியருக்குக் கைகூப்பினார். எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பொங்கிய மகிழ்ச்சியை மறைத்துச் சோகமாகி, திரண்ட மக்களிடையே, ஆவேஷமாய்க் கையசைத் தார். தான் ஆட்சிக்கு வந்தால், ஒலிவ் மரங்கள் வாசலில் பூக்கும் என்றார்.

பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஸ்தலத்தில் பாதுகாப்பாக வந்திறங்கி, பரபரப்பூட்டினார். பாதுகாப்பு உயர் அதிகாரி

களிடம் தாமதமான கட்டளைகள் பிறப்பித்தார். அரசாங்கப் பேச்சாளரான அமைச்சர் ஒருவர், “முன்றே நாட்களில் அடக்குவோம்” என்று ஊடகங்களில், உறுமியதை நம்பாத மக்கள், மூன்று நாட்கள் ஊரடங்கு உத்தரவு என்று, கொண்ட தால், பரபரப்பு உச்சத்தைத் தொட்டது. மறுபடி நாடு முழு வதும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் பதுங்கின. மதுக்கடைகள் உச்சக்கட்டக் கொள்வனவில் தள்ளாடின. எல்லா வாகனங்களும், எரிபொருள் நிரப்பு நிலையங்களில், நீள் பாம்புகளாகிக் கார்பன் விஷம் கக்கின. பெற்றோல் தாங்கியில், வதந்தி நிரப்பிப் பீதிப் புகை கக்கிப் பறந்தன. வாயு விலை சந்தடி சாக்கில், புஸ்ஸென உயர்ந்தது. நகரின் பொருளாதார மையங்கள் ஒருகணம் ஸ்தம்பித்துப் பின் உயர்வடைந்தன. தூதுவராலயங்கள் தூக்கம் கலைந்து வழுமையான, வன்மையான கண்டனங்களையும், அனுதாபச் செய்திகளையும், அச்சடிக்க ஆரம்பித்தன. “இருதரப்பும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வுகாண வேண்டும்.” என்றன. கண்காணிப்புக் குழு கண்களைக் கூனிக் கொண்டு ஆங்கில வார்த்தைகளில் ஆதங்கப் பட்டது. “இது சமாதான முயற்சியைப் பாதிக்கும்” என்று எண்ணூற்றுச் சொச்சம் தடவைகள் சொன்னதைச் சொல்லின. வெள்ளைக்காரர் பயமும் பீதியுமாகக் களத்தில் நின்றுகொண்டு முறைப்பாடு பதிந்துகொண்டிருந்தார்.

தீவிர அரசியற்கட்சித் தலைவர் ஒருவர், முழுமையான யுத்தத்தில் இறங்க மக்களை அழைக்க, இதனை நம்பிப் பாதாள உலகிலிருந்து, இனமுறுகல்த் தீப்பொறிகள் ஒன்றிரண்டாய்த் தெறிக்கத் தொடங்கின. பணப்பெட்டிகள் சவப்பெட்டிகளில் பரிமாறின. ஆயுதங்கள் சேகரிக்கப்பட்டுப் பாதாளத் தாதாக்களின் உயர்மட்டச் சமிக்ஞைக்காகக் காத்திருந்தன. இது புரியாத சிறுபான்மையினர் அவசர அவசரமாகச் சந்தையில் சாமான்கள் தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பமைச்சின் உயர் செயலாளர்கள் குளிர் அறைகளுக்குள் ‘வைப்புத்துணைகளுடன்’ ‘பூட்டிக்’கொண்டு, ‘குண்டு களையும்’, ‘வெடிப்புகளையும்’ ஆராய்ந்தனர். அடுத்த நிலை உயரதுகாரிகள், வீட்டிலிருந்து, காட்சிகளைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்து, செல் பேசினர். சிறிய செயலாளர்கள், சும்மாகாரில், ஓடியாடிக்கொண்டிருந்தனர். கனிஷ்ட அதிகாரிகள், துமர் சுகவீன விடுமுறையில், மனைவி பிள்ளைகளுடன், வாகனங்களில் காணாமல் போயினர். கீழ்நிலை இலிகிதர்கள் இதுவரை நடந்த தற்கொலைத் தாக்குதல்கள், காயப்பட்டோர் இறந்தோர் என்னிக்கை... நிவாரண விடயங்கள் என்று தரவு நிரைப்படுத்த ஆரம்பித்தனர்.

○

அங்கே . . .

விஸ்தார ‘வெளி’யில் விசிறப்பட்டுத் திக்கற்ற சூன்யத்தில், விரைந்தேன். என்னோடு இன்னும் கோடிக் கணக்கானோரும் விசிறப்பட்டிருந்தனர்... விரைந்த வேக தூரங்களில், அவர் களுடனும், பூமியில் விழாத இன்னும் கோடிப் பேருடனும், நானும் அந்தப் பாலத்தை நோக்கியே பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மகாப் பிரமாண்ட கிரகங்களிலிருந்தும், பூமியிலிருந்தும் விசிறப்பட்டு இன்னும் கோடிக் கணக்கானவர்கள் என்னுடன் புதிதாகச் சேர்ந்து கொண்டேயிருந்தனர்.

ஒரு தலைமுடியை ஏழாகப் பிரித்த அளவிலான ஒடுக்கமான பாலத்தைக் கண்டோம். அதைக் கடக்கும்போது தாக்குப் பிடிக்க முடியாத, பல கோடிக்கணக்கானோர், மகாப் பிரமாண்டமான கிரகங்களிலும்... பூமியிலும், சிதறி விழுந்தனர்... விழுந்து சிதறினர்... சிதறி உயிர்த்தனர்... உயிர்த்து முளைத் தனர்... முளைத்து மறுபடி எழுந்தனர்... ஊர்ந்தனர்... மேய்ந்தனர்... பறந்தனர்... நடந்தனர்... சிலர், அசையாப் பொருளாகி ஸ்தம்பித்தனர். சிலர் அணுவாகி மறைந்தனர்... சிலர் நட்சத்திரங்களாகி ஒளி வீசி விரைந்தனர். அதே சமயம் - பாலத்தைக் கடக்கையில், தவறி வீழ்ந்து, நானும், மறுபடி பூமிக்கே மீண்டு, மேய்வதற்கு, ஊர்வதற்கு, நடப்பதற்கு, நிற்பதற்கு அல்லது சும்மாக கிடப்பதற்கு என்று விழுந்து விடலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அது என் வசத்திலில்லை என்றும் புரிந்தது.

எங்கே விழுவேன்... நடப்பேனா... மேய்வேனா... ஊர்வேனா... நிற்பேனா... கோடிக் கிரகங்கள் கடந்து பெருவெளிப் பயணம் செய்து, பாலம் நெருங்க - எனது மூன்றாவது கண் ஒளியிழக்கத் தொடங்கியது. காட்சிகள் மங்கின். ஞாபகம் மறந்து வேறேதோ பிரக்ஞை உண்டானது. பாலத்தைக் கடந்தபோது ...

○

இங்கே . . . ,

மறுபடி பூமியில்தான் ஒரு இடத்தில் வந்து விழுந்தேன்... என் ஞாபகத் தொடர்கள் அறுந்திருந்தன... என் மூன்றாவது கண் முற்றாக மூடிக்கொண்டது. யாரோ அதனை மறைத்து ஒரு பொட்டு இட்டார்கள். நான் அழுதேன்... பலர் சிரித் தார்கள். பலர் கலகலத்தார்கள் பெண்பிள்ளை பிறந்திருக்கிறது என்றார்கள். என் தாயின் கதகதப்பையும் உணர்ந்தேன்.

“கண்ணே..! கண்ணே..!!” என்று ஏதோ ஒரு மொழியில் என் தாய், என்னை அழைத்துக் கொஞ்சவது கேட்டது... இனம் புரியாத பாசம் என்னுள் முகிழ்த்தது. கொஞ்சம் பசித்தது. தாய்முலை தேடினேன். அமிர்தம் பருகினேன். இதமாக ஒரு காற்று வீசியது. எங்கிருக்கிறேன்... எப்போது பிறந்தேன்..? எப்படி வளர்ந்தேன்..? படித்தேன்..? வெட்டுப் புள்ளியில் உயர்கல்வி வாய்ப்பு இழந்தேன்..? தொழில் வாய்ப்பில் இனமொதுக்கப்பட்டு, இனக்கலவரத்தில் பெற் ரோரைப் பலி கொடுத்து..., விரக்தியாகி..., வாழ்வுரிமை பறிக்கப்பட்டு..., அகதியாய்த் துரத்தப்பட்டு..., உச்சக்கட்ட ரோசத்தில், இயக்கத்தில் சேர்ந்து..., பயிற்சி பெற்று வெளியேறி... இப்போது, இங்கு,

பூமியில், ஆசியாக் கண்டத்தில், இலங்கையில், கொழும்பில், பழைய டப்ஸியு பெரேரா மாவத்தையில், 186/2 இலக்க அறையில், கணினி முன் உட்கார்ந்து, தலைநகரில் தற்கொலைத் தாக்குதல் பற்றிச் சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்... இப்பெருவெளிச் சமூர்சி முடிவடைந்து, இதனைவிட்டு விடுதலையாகி விட மட்டும்... இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் தலைநகரில், ஒரு இராணுவ உயர் அதிகாரியைக் குறிவைத்து வெடித்துச் சிதறவிருக்கிறேன். உலகில் வாழும் கடைசி மனித துளியில், ஒரு சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்... கதைக்கு விட்டு விடுதலையாகி என்று தலைப்பு வைத்திருக்கிறேன். கொஞ்சம்தான் எழுதியிருக்கிறேன். இன்னும் முற்றும் போட வில்லை. ஆனால், இலக்கை நெருங்கும் நேரம் நெருங்குகிறது. என் நேரமும் என் விதியும் என்னை அழைக்கின்றன. எழுந்தேன். சிறுகதை இன்னும் எழுதி முடியவில்லை.

(நன்றி: 2009, ஒகஸ்ட், எதுவரை..? -
eathuvvarai@gmail.com) – இலண்டன்.)

(‘விட்டு விடுதலையாகி...’ – கனடா ஓட்டோவா தமிழ்விழி இணைய திட்டம் நடத்திய (புலம் பெயராதோருக்கான) சிறுகதைப் போட்டியில் முன்றாவது பரிசுபெற்ற சிறுகதை, 2008.)

வேக்காரு

எங்கட வாப்பாவத் தெரியிம்தானே மச்சி..? நீயும் கேளுஹா லாத்தா நான் செல்லப்போற கதய... நம்மட தலவரு அஸ்ரப்பு மாதிரி நெல்ல வடிவான ஆள்தான் எங்க வாப்பா. இரும்புப் பட்ற மாதிரி அவர்ர நெஞ்சு. கடும் தகிரியமான ஆளு. சும்மா எங்கயோ மூலைக்க கெடந்த எங்க ம்மாவ ஏனப்பொண்ண நன்மக்கி எடுத்துப் பண்ணினாரு.

முக்குலத்தும்மா ண்ட அவட பேர மாத்தி மூமினும்மா ண்டு மாத்தி வெச்சாரு. நகநட்டுப் போட்டாரு. சோடிச்சாரு... நடநாகரிகம் பழக்கினாரு. நாலு பேரு கூர்ரசபையில் கூட்டிப்போவாரு... கூச்சம் தெளிவிச்சாரு. பேச நடக்கப் பழக்கினாரு. முக்காடு போட்டாலும் மூலைக்க குந்த உடல்ல... போற எட மெல்லாம் கூட்டிப் போனாரு... பாத்த ஆக்கள் கண்ணு பரர மாதிரி நெல்லாவெச்சிருந்தாரு. பாத்த ஆக்கள் முக்குல வெரல வெச்சாறு.

சிங்களம் இங்கிலீசி தளதன்னி வாப்பாக்கு. ம்மாவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா பேசப் பழகிட்டா... பொறகென்ன... வாப்பா சென்னாரு... எண்ட உசிரு இவதான்... இவட எண்லல எல்லாரும் கூடியிரிங்க ண்டாரு... கொஞ்ச நாள்ள இந்த எலங்கச் சிலோன்ல எங்கட ம்மாவத் தெரியாத ஆக்களே லலஹா மச்சி... வாப்பாக்குத் தலையெல்லாம் மூள... கடும் புத்திக்கார மனிசன்... ஆனா பக்கத்து ஊட்டுவ குடியிரிக்கிற மாறு சாதிக்காரனோட கொஞ்சம் சண்டையும் இருந்திச்சி. அவன் கட்டு பொம்மிசும் தோக்கும் வெச்சிருந்தான்.

எங்களுக்குச் செரியான பயம்தான்... ஆனா வாப்பா அசய மாட்டாரு. என்ட தலதான் என்ட ஆய்தம் ண்டு சிரிப்பாரு.

வாப்பாவச் சுத்தி எப்பவும் ஆக்கள்தான். சக்கிம் சாச்சா கனி வைத்தியரு... மூத்தவாப்பா... அதவத்தல்லா... தாவது... தொப்பி யாவாரி... வேற சிங்கள யாவாரிமாரு... ப்பிடிக் கனபேரு. எங்கம்மாவும் இவஹளோட கூட இரிப்பா... கதப்பா... எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்து ஆக்களப்போல ஒத்துமயா இரிந்தம்... குடும்பத்த வாப்பா கடும் 'கொன்றோலா'த்தான் வெச்சிருந்தாரு... எவரும் வாப்பாவ எதுத்துக் கதைக்க ஏலாது. வாப்பா மடக்கிடுவாரு... கூடயிரிந்த சேகுட வாய் கொஞ்சம் நீண்டுட்டு ண்டு ஊட்ட உட்டே ஒரேயடியா வெரசி உட்ட ஆன் அவரு.

என்டாலும் என்னயறு...? ஊழ்வின உடுமா...? கொழும்புல இரிந்து வெரக்குள் 'கப்பல் மலையில்' தட்டி ஓடஞ்சாப்பல எங்கட சிதேவி வாப்பா ஓடஞ்சி கரியாப் போனாருஹா மச்சி... லாத்தோவ்...! எனம் வயசல போய்ட்டாரு... ம்மாட கெதி அதோகெதியாயிட்டுது...

பொறுகுதானே குடும் பெரச்சின தொடங்கிச்சி... ம்மாடி எத்தினெத்தின பெரச்சினஹா மச்சி... இம்பட்டுப் பெரச்சின யும் மூமினும்மாட்ட இரிந்திச்சா ண்டு வாப்பா 'மவ்த'தான் துக்குப் பொறுகுதானே வெளிப்பட்டிச்சி... எனன புதினமிட யம்மா... கேளுஹா மச்சி... எங்க ம்மா ப்பவும் என்தாரியா இருந்ததால் ம்மாவக் கலியாணம் பன்ற ஆரு ண்ட பெரச்சினயிலதான் ஆரம்பிச்சி... ம்மாடி... எத்தின ஆய்ரம் 'கதஹால்'கள்... பெரச்சினைகள்... அவவ ஒழுங்கா 'இத்தா' இரிக்கயும் விடல்ல... அத உடு... வாப்பாட நாப்பது கழியிறத்துக் குள்ள ம்மாக்கு ஆரு மாப்பிள்ள ண்டு போட்டி... 'நான் பண்ண... நீ பண்ண...' ண்டு கலியாணப் போட்டி...

ம்மா தெண்றிப் போய்ட்டா... வாப்பா ஸ்லாத வடு மார்றத்துக்குள்ள ண்ணொரு கலியாணமா. அவரு ஸ்லாம நமக்கு வேற மாப்பிள்ளயா... ண்டெல்லாம் யோசிச்சாலும் எப்பிடியும் கலியாணம் முடிச்சித்தானே ஆகணும் ண்டு நாங்க புள்ளயன் சேர்ந்து வப்புறுத்தினம்... போனது போகட்டும் நீ ஆரெண்டாலும் கலியாணம் பண்ணும்மா எங்கள வாப்பா ஸ்லாத அறாமியன் ண்டு மாறுசாதிக்காரன் ஏசிறான்... அதுக்காச்சும் நீங்க கலியாணம் பண்ணித்தான் ஆகணும் ண்டு நாங்களும் ஒரு புடியில நின்ட்டம். ஆனா மாப்புள்ள ஆரு..? பொருத்தமான மாப்புள்ள பாக்க முந்தியே ம்மாவப் பண்ணிக்க எத்தினயோ மாப்புள்ளமாரு பாஞ்சாஹடி

யம்மா... ம்மர்ஷ... வாப்பாக்குக் கூடயிரிந்த கொஞ்சப்பேரு ம்மாவப் பண்ணி மூமினம்மாக்குத் தலையாரியாகக் கடும் போட்டிபோட்டுப் பாஞ்சாஹ... தலையாரி ஆக நானாநீயா ண்டு அடிபுடி சண்ட...

எந்நரமும் வாப்பாவோட இரிந்த சக்கிம் சாச்சா ம்மாவப் பண்ணட்டும் ண்டு செல புள்ளயன் விரும்பிச்சகள்... அந்நரம் பாத்து மருதமுனையால கனிவைத்தியரு "நாந்தான் குடும்பத்தல மூத்த துண வைத்தியரு... நான்தான் பண்ணுவன்... ண்டு கெளம்ப... புள்ளயன் காறித்துப்பி... கெழட்டு வைத்தியனுக்கு இன்னம் ஆச உடல்ல ண்டு புறுப்புறுத்திச்சகள்... மறுகா வாப்பாவோட கூட்டுக்கு யாவாரம் செஞ்ச பெரிய சிங்குள நோனா வாப்பாட்ட எடுபுடியாயிரிந்த காத்தான்குடி வெள்ளப் பொடியன நீ கேட்டுப் பாரன் ண்டு கிட்டி விட்டா... அவனும் இதுர பாரதுரம் தெரியாம நா எளந்தாரி! ம்மாவ நான் நெல்லா வெச்சிரிப்பன் ண்டு செல்லியனுப்பினான். சிங்கள நோனாட கதயக் கேட்டு ஆடுறவன் ண்டு புள்ளயன் அவனையும் விரும்பல்ல.

பொறுகு கொழும்பால ஒரு மொத்த யாவாரி கேட்டாரு... கொழும்புக்குப் போக ம்மாவும் புள்ளயனும் விரும்பல்ல... அப்ப ஆரு பண்ற... 'ஒரு கதயும் வேணா... நான் பண்றன்' ண்டு அக்கரப்பத்து அதவத்தல்லா கேட்டாரு... மறுகா... குருநாகலையிலயிரிந்து ஒரு அப்புரத்து 'லாக்குத்தரு' கேட்டாரு... சம்மாந்தொறையால தொப்பி யாவாரி ஒடியந்து 'மவ்தானவருக்கு' நான் சொந்தக் காக்கா! நான்தான் மொற மாப்புள்ள ண்டு சத்தம் போட்டாரு... இன்னம் ஒட்டமாவடி யில தாவது... பொத்துவில்லு பாறுக்கு... ப்பிடி ஆயிரம் மாப்புள்ளமாரு... ஆனானப்பட்ட மலையெல்லாம் மோதி மண்ட ஒடையக்குள் ஆன வட்டைக்க வெள்ளாமச் செஞ்ச மஞ்சறும் மின்கிட்டுக் குலுக்கிட்டு ஒரு நப்பாசையோட ஒரு வெசளம் அனுப்பிப் பாத்தாருஹா... ம்மாடி...

அதுக்குள்ள வாப்பாட கம்பள மச்சி வந்தா... "கலபல" பண்ண வோணாவா... நாப்பது கழிய மட்டுங் உம்மா எண்ட ஊட்டுல வந்து இரிக்கேலும்..." ண்டு கம்பளக் கத பழகினா... இது அவன் சேகுதான் கிட்டிவிட்டிருப்பான் ண்டு புள்ளயன் ஏலாதுண்டு செல்லிட்டுதுகள்.

அதுல பாருஹா மச்சி... 'நோமலா' பொண்டாட்டி வேணாண்டுதானே 'கோட்டுக்குப் போற... இதென்னடாண்டா பொண்டாட்டி நெக்கி வேணும் நொக்கு வேணும் ண்டு கோட்டுலயும் சண்ட... ஊட்டுலயும் சண்ட... ஊட்டுலயும் சண்ட... ரோட்டுலயும்

சண்ட... நாட்டுலயும் சண்ட... அதென்ன எங்கும்மாட்ட மட்டும் அப்பிடி என்ன ‘இஸ்பிசல்’ இரிக்கி... ணடு செல புள்ளியள் அடி வழிச்சதுகள் பேசினாலும் ஏசினாலும் வெளங்காம முழிச்சினாலும் நெக்கித் தெரியிம்... இது ஏனுண்டு... ‘தலவர்ர புள்ளியள் வெச்சிக் காப்பாத்தத்தான் நாங்க பண்ணப் போறம் ணடு இந்த மாப்புள்ளமாரு சென்னா லும் அதுல்ல செயயம்... வெசயம் வெங்காயக் கூட்டுக்குள்ள லா இரிக்கி...? எங்கும்மாக்குப் புரிசனா தலையாரியா இரிக்கிற ஆக்கனுக்குக் கெடைக்கிற மதிப்பு மரியாத செல்லி வெளங்கா... நெல்லா யாவாரம் பண்ணலாம்... எந்நரமும், கப்பல்யும்! ஏரப்பிளனு’லயும் சுத்தலாம்... வெள்ளக்காரக் கூட்டாளி கள்... அறபிக்காரக் கூட்டாளிமாரு... சுத்தி வெர தோக்கு களோட ஆமி பொலிசக் காவல்... ஆள்பட அம்பு... ஒதவி பதவி... செல்லி வேலல்ல... எலங்கச் சனாதிபதியும் தலையாரி வந்தா கொஞ்சம் ‘செட்டு’க் குடுக்கத்தான் வேணும் ண்டாப் பாத்துக்கயேன். அம்பட்டுக் கெவ்ரவம்... புகழ்... நடப்பு... எல்லாம்...

செரி. அதுல மச்சி...! கடசீல வாப்பாவோட ஓரத் ‘முஹப்பத்தா’ இரிந்த சக்கிம் சாச்சாதான் ம்மாக்குப் பொருத்த மான தலையாரியா இரிப்பாரு... ணடும் வாப்பாட மூளையில அவருக்கும் கொஞ்சம் ண்டான இரிக்கிம்... வாப்பா மாரியே நம்மளயும் அன்பா பாத்துக்குவாருண்டு புள்ளியள் கொஞ்சம் சக்கிம் சாச்சாவத்தான் விரும்பிச்சுகள்... அவர்ர பக்கம் ‘சான்சு’ அடிச்சிரிச்சி... மத்த மாப்புள்ளமாருக்கெண்டால்... செரியான வேக்காடு... ஏரிச்சல்... பொறாம்... எல்லாரும் தெரண்டு வந்து புள்ளியள் சந்திச்சி. ‘டேய்... மக்காள்... ஒங்கும்மாவும் வாப்பாவும் பொறந்த இந்த மட்டக்களப்பு மண்ணுலடா... அவள ஒரு வெளியூரான் பண்ண உடலாமாடா...? பூனா மக்களே... மூள கெட்ட நாய்க்களே... சக்கிம் சாச்சாவு ம்மாக்குத் தலையாரியா ஆக்கினா... முட்டாய் வாங்க காசி கேக்கிறண்டாலும் ‘வஸ்’ஸேறிப் போகணும்... இனி ம்மா அளிஞ்சா...” இப்பிடிப் போட்டு பயமுளுத்தாட்டி னாக்க... புள்ளியளும் கொஞ்சம் பயந்து போக்கச்சுகள்... அந்நரம்தான் சக்கிம் சாச்சாட பெலம் வெளங்கிச்ச... எங்க நம்முட கலியாண்த்த இவனுகள் கெடுத்துடுவானுக்களோ ணடு ‘டக்குப்புக்கெண்டு அஞ்சாறு வேலசெஞ்சாருஹா மச்சி... ஆளு...!

ஒடன உடுத்த சாறனோட முத்த கனிவைத்தியன ஊட்ட உட்டு எழும்புடா ணடு வெரசி உட்டாரு... மறுகா அடுத்த நாளே காத்தான்குடி வெள்ளப்பொடியனையும் கம்பள

மச்சியையும் குத்தி எழுப்பி ஒட்டம் காட்டிட்டாரு... தொப்பி யாவாரிய இந்த வளவுக்குள் ஒண்ட தலக்கறுப்பும் தெரியக் கூடா ணடு செல்லிட்டாரு... உதுமாலேவ லாக்குத்தருக்கு உறுக்கி அடக்கி வெச்சாரு... இன்னம் மனசிக்கு ‘ராஹுத்’ தில்லாத ஆக்களயும் கலியாண்தத எதுத்த ஆக்களையும் நெலைக் குத்திப் பெரட்டி எணங்க வெச்சிட்டாரு... ததோட ஊடு வெட்டயாயிடுச்சி... சக்கிம் சாச்சா தனிப்பெரும் ஆளாய்ட் டாரு... புள்ளியளுக்கும் சந்தோசம்தான்... சக்கிம் சாச்சாவ வாப்பாட எடத்துல வெச்சிப் பாக்க ஏலாட்டியும் அவராட்டா வேற மாப்பிள்ள ல்ல ணடு ஆய்ட்டு...

போறகெனன்... சக்கிம் சாச்சா ஒருநாள் வாப்பாவப் போல சோடிச்சிட்டு வெர... ஊரெல்லாம் கூடி ‘பைத்து’ப் பாடி மால போட்டு வெடி கொளுத்தி வரவேப்பு வெச்சி... பொல்லடியும் ஊர்வலமுமா அமளிதுமளிப்பட்டுது ஊரு...! சக்கிம் சாச்சா ம்மாக்குப் புரிசனாகி... புள்ளியளுக்கும் தலையாரி ஆய்ட்டாரு. வாப்பா ‘மவ்த’தான பொறகு கொம்மைக்குப் புரிசனில்ல ணடு பக்கத்து ஊட்டு மாறுசாதிக் காரன் உள்ளக்க சிரிச்சிட்டு இருந்தான். சக்கிம் சாச்சாட கலியாணம் நடந்ததும் சள்ளுண்டு போச்சி அவனுக்கு.

எப்பிடியோ எல்லாத்தையும் சமாளிச்சி... சக்கிம் சாச்சா ம்மாக்குத் தலையாரியா ஆய்ட்டாரா...? கொஞ்ச நாள் நெல்ல குளுக்குப்பா இரிந்தாரு சாச்சா..! ண்டாலும் அவருக்கு உள்ளாள கொஞ்சம் நிம்மதி ல்ல... ம்மாவப் பாரமெடுத்த நாளையில இரிந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமா கரச்சல்கள் வெரத் தொடங்கிட்டு... பெரிய சிங்களநோனா சொத்தய நீட்டினதும்... இவரும் அவிசிரப்பட்டு சிங்கள நோனாட யாவாரத்தக் கவுத்ததும்... மொடப் பொலிசக் காரன் சாச்சாட சொந்தப் புள்ளியள வெரசிச்சுட்டதும்... மாறுசாதிக்காரன் எடைக்கெட வெரட்றதம்... ம்மாட அல்லயல் சனம் வெளியூரான் வெளியூரான் ணடு புறுபறுக் கிறதும்... மனிசன் மூள கொளம்பி ஒடித் திரிஞ்சாரு... இதுக்கெல்லாம் நிண்டு புடிக்க அபாயமான வேலயெல்லாம் செஞ்சாரு... எட்டுப் பொறாமக்களக் கடத்திப் போய்க் கட்டிப் போட்டாரு... ஊட்டுக் கொளப்பத்த ரோட்டுக்குக் கொண்டந்து தெரியமா போட்டு ஒடைச்சாரு...

சனத்துர வாய அடைக்கிறத்துக்காக ம்மா பொறந்த எடத்துலேயே ஒரே தெரத்தல மூணு மாப்பிள்ளமார வெண்டு எடுத்தாரு... சம்மாந்தொறையில அன்பரையும்... பொத்து வில்ல அசிஸ் காக்காவையும்... கல்முனையில அரிசித்

தும்பியையும் மாப்பிள்ளையா ஆக்கினாரு... சனங்கள் மகிழ்ந்து போனதுகள்... சசா... சாச்சாட மூளதாண்டா மூள... பாத்தியா... வாப்பாக்கே நம்மட பக்கம் மூணு மாப்பிள ஒரே 'டொக்ல' எடுக்கேலாமப் போச்சி... சாச்சா எடுத்துட்டார்ராடோய்... உண்டு சனம் சந்தோசப்பட... கம்பேறிய சக்கிம் சாச்சா பக்கத்தூட்டு மாறுசாதிக்காரனுக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதினாரு... வாப்பாவப் போலவே என்னயும் முடிவெடுக்கிற ண்டால் மக்காவுக்குப் போய்முடிவெடுத் தாரு... மக்காவிலரிந்து கொழும்புக்கு... கொழும்புலரிந்து மக்காவுக்கு... ஸ்லாட்டி வெளிநாட்டுக்கு...; எலங்கைக்கு வந்தா கண்டிக்கு... ஸ்லாட்டி கொழும்புக்கு ண்டு... பறந்து திரிய ஆரம்பிச்சாரு... மனிசன் ம்மாட பொறந்த ஊட்டுப் பக்கம் வாரத்த கொறங்கிட்டாரு...

ஒரு நாள் ஆருட்டயும் கேளாம கூட்டாளிமாரோட திடீரென்று பக்கத்தூட்டு மாறுசாதிக்காரண்ட ஊட்டுல கையநனைச்சிட்டாரு. 'கப்பலாவறு' கொறையில கெடக்க. பொன்றுத்தாரனைக் காசி தெரயில்ல. ப்பிடி கொஞ்சம் கொஞ்சம் உள்ளுக்குப் பொகைய ஆரம்பிச்சாலும்... பாவம் சாச்சா! ண்டாலும் நூத்துக்குநூறு வாப்பாவப்போல இரிக்க ஏலாதுதானே ண்டு புள்ளையனும் பொறுத்துப் போனதுகள். ஆயிரம் இரிந்தாலும் எங்கட தங்கத் தலையாரி வாப்பாவப் போல வெருமா. ண்டு உள்ளுக்க புள்ளையனுக்கு ஏக்கம்தான். வாப்பாட வெசயம் தனி 'டைப்பு' அவருக்கு ஊரெல்லாம் ஒறவு..! பெரிய குடும்பம் கோத்திரம்... மருதமுனையில தங்கச்சிமாரு... கல்முனைக்குடியில வாப்பா... சாஞ்சமருதில மாமாரு... சாச்சாமாரு... சம்மாந்தொறையில ம்மாட என்சனம்... நிந்தலூருல மருமக்கள்... அக்கரப்பத்துல முத்தப் பாட காக்காமாருகள்... பொத்தவில்ல மாமிமாரு... ஏற்காமத் துல தாய்வகுத்தாக்கள்... ஒலுவில்ல தண்ட 'மையத்தை'யே தாரன்டு ஒசியத்து... ப்பிடி எங்க பாத்தாலும் என்சனம்... ப்பிடி எல்லா ஊரும் அவர்ர ஊருதான்...

ஆனா சக்கிம் சாச்சாக்கு கண்டியையும் கொழும்பயும் உட்டா வேற எடம் தெரியாது... ஆக்கஞ்சும் ஸ்ல... இஞ்சாலப் பக்கம் உள்ள ஆக்கள் சக்கிம் சாச்சாக்குச் சாடமாட்யாத்தான் தெரியிம்... புள்ளையள் அடிவரலாறு தெரியா... அதால ஆனவட்டைக்க வெள்ளாமச் செஞ்ச பழைய ஆனகட்டி யனும்... நீலக்கடலுக்க மீன் புடிச்சித் திரிஞ்ச பெலாலுகனும்... சக்கிம் சாச்சாட்டப் போய் அண்டிட்டானுகள்... பழைய ம்மாட புள்ளையள் கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஒதுங்கத் தொடங்கி னாக... ம்மாட புள்ளையள் கொஞ்சமா ஒதுக்கிட்டுத் தன்ற

கண்டிப் புள்ளைகள முன்னுக்கு கொண்டரத் தொடங்கிட்டாரு... இந்தப் பக்கம் வாற்றையும் நெல்லாக் கொறைச்சிட்டாரு... தலையாரிக்கித் தலைநகருலதான் வேல... நீங்க நென்சச மாதிரியெல்லாம் வெர ஏலா ண்டு செல்லிட்டாரு... இது கொஞ்சம் கொஞ்சமா பொகைஞ்சி பொகைஞ்சி... பத்தத் தொடங்கிட்டு.

அது காணாம கூட்டு யாவாரத்துல மாத்தம் இரிக்கனும் ண்டு அவிசிரப்பட்டு முடிவுகள் எடுக்கத் தொடங்கிற்றாரு... கண்டி ஆக்கள கூட்டு மொதலாளிமாரா ஆக்கினாரு... கொஞ்சம் கொஞ்சமா ம்மாட புள்ளை ரெண்டாம்பச்ச மாக்கினாரு... சிங்கள நோனாட பகையைத் தேடிட்டாரு... அவ சொத்தய நீட்டிந்ததால ஆதரவு இல்லாமத் தவிச்சாரு... கடசீல அணில் மாத்தயா மேய்க்கிறவனா இருக்குமட்டும் ஆனையில ஏறாதங்கடா மக்காள் ண்டு வாப்பா சென்னத்த நெசா பொறந்தள்ளிட்டாரு.

இத இப்பிடியே உடப்போடா ண்டு ம்மாட முத்த மகன் அக்கரப்பத்து அதவத்துல்லாவும் மத்தச் செல புள்ளைஹனும்... துணிஞ்சி தம்பிமாரையும் புள்ளையனும் கூப்பிட்டு 'ந்தப் பாருங்கடா தம்பிமாரேய... சாச்சா ப்பிடிப்பிடியெல்லாம் நடக்காரு. நாமனும் பாத்துட்டு இரிந்தா கேடுதான் வெரும்...' ண்டு செல்லிப் புள்ளைகளக் கிட்டி உட்டாஹ. னனம் பலபேரும் பலமாதிரியம் பலபக்கமும் கிட்டி விட்டாஹ... படிப்படியா ஏறாஹார்ல... காத்தாங்குடியில... கல்முனையில... பொத்து வில்ல... சம்மாந்தொறையிலண்டு சாச்சாக்கு எதுப்பு வெரத் தொடங்கிட்டு... அத அவரு மய்ருண்டும் கணக்கெடுக்கல்ல... தன்ட புரியப்படியே நடந்தாரு... இனியும் பொறுக்கொண்னா ண்டு ம்மாட முத்த புரிசன்ட புள்ளை எல்லாம் துணிஞ்சி போய் கொஞ்சமுபல ஒரு மோனிக்காரிர ஊட்டுல வெச்சி சக்கிம் சாச்சாவ சந்திச்சிக் கேட்டாஹ ...

"ஞ்ச... சாச்சா... ! நீங்க ப்ப மின்னையப் போல ஸ்ல... வாப்பாட புள்ளை கழிக்கிறீங்க... உங்கட கண்டிப் புள்ளையளத் தான் எல்லாத்துக்கும் முன்னுக்கு எடுக்கிறீங்க... இது ஏன்... ம்மா எங்கட ம்மாதானே...? நீங்க தலையாரியா ஆனதே எங்கட ம்மாவாலதானே... அப்ப எங்கட ம்மாட புள்ளை பொறந் தன்றிங்களே... ஏன்...? இது செரியா... நெயாயமா...?"

சக்கிம் சாச்சா இதக்கேட்டுக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிச்சிட்டுக் கோவத்தோடச் சென்னாரு... "நீங்கதானே சொல்றீங்க நான்தான் சொந்த வாப்பா ஸ்லயே...ண்டு..."

அப்ப நான் சாச்சா..! சாச்சா வேற... வாப்பா வேற... வெளங்குதா..?”

அந்தமறுமொழியோட நெயாயம் கேக்கப் போன புள்ளையள் ம்மாவையும் மொத்த யாவாரத்தையும்... சொத்துக்களையும் பங்கு போட்டுப் பிரிஞ்சிட்டாங்க... அதுக்குப் பொறுகு யாவாரம் எல்லாம் பிரிஞ்சி பிரிஞ்சி கந்தலாப் போச்சுஹா மச்சி... கொரங்குஹள் அப்பம் பிரிச்சாப் போலயும்... கொரங்குட கய்யில பூமால போலயும்... நெனச்சவனெல்லாம் சின்னச் சின்ன சில்லறக்கடய்களத் தொடங்கி ஆளானுக்கு ஏத்த மாதிரி ம்மாவ வெச்சி யாவாரம் செய்யத் தொடங்கிட்டாங்க... அதிலயும் செல ஆக்கள்... ம்மாவக் கூவி விக்கிறாங்க... பேமெண்டல போட்டு விக்கிறாங்க... தள்ளுபடி யில விக்கிறாங்க... வெளிநாட்டுல விக்கிறாங்க... ன்னஞ் செல ஆக்கள் ம்மாவக் கூட்டியும் குடுக்கத் தொடங்கிட்டாங்க... ண்டாப் பாரங்கா மச்சி...

என்டல்லோ... என்ன செய்யச் செல்றாய்ஹா மச்சி நீ..? ப்ப நாங்க கொஞ்சப் பேரு அந்நரம் வாப்பா இரிந்த காலத்த நெனச்சிட்டு சும்மா மூலைக்க கெடக்கம்... அவர நெனச்சி அவரப் பத்திக் கதச்சிட்டே எங்கட காலம் போகுது ஹர்... மஹ்வறம்... குத்து விளக்கினிலே... குமிழ் நெறைய எண்ணெயுத்தி... பத்தி எரிஞ்சாலும் எண்ட பாட்டெடாழியப் போறதில்லஹா மச்சி...

(நாளி: 2004, மே, நியதி)

(வேக்காடு - அக்கரைப்பற்று, ‘தலைவர் அஸரப் மன்றம்’ நடத்திய இலக்கியப் போட்டியில் முதற்பரிசுபெற்ற சிறுகதை, 2008.)

கல்லடிப் பாலம்

தெரியும்தானே மட்டக்களப்பு கல்லடிப் பாலம்..? 1927ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரால் கட்டப்பட்டு இது வரைக்கும் புகழோடும் உறுதியோடும் இருக்கும் கல்லடிப் பாலத்தின், எழுபத்திரண்டு இரும்புச் சட்டகங்களில் ஒன்றின், கைப்பிடியில் அமர்ந்திருந்த நான் தவராஜா..!

பாலத்தின் கீழே அறுபதடி தூரத்தில், நெனியும், ஆழமான வாவியில், இன்னும் சற்று நேத்தில் மீன்கள் பாட ஆரம்பித்துவிடும். இந்தப் பாடும் மீன்கள்தாமே இப்பாலத்தின் தனித்துவப் புகழுக்குக் காரணம்... இப்போது, மாலை மங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம்..! மஞ்சள் நிற டிஸ்பிரின் குளிசை போல சூரியன் வாவி நீரில் கரைந்துகொண்டிருந்தது. தூரத்து மாநகரத்து ஒளிவிளக்குகள் வாவி நீரில் ஆடின்... கருக்கிருட்டின் இந்த இரம்மியமான பொழுதை இரசிக்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை. நான் எனக்குள்ளே கேட்டு வந்த கேள்விக்குப் பதில் இல்லை. இனிக் கிடைக்குமென்றும் தோன்றவில்லை. பாலத்தில் சில வாகனங்கள் விரைந்து கடந்தன... இரும்புச் சட்டகங்கள் ‘தடக்...தடக்’கென்று அதிர்ந்தன என் மனதைப் போலவே..! என் பிரச்சினைக் குத் தீர்வு என்ன... ஆயிரம் தடவை இக்கேள்வியை மனம் மனதிடமே வினவிக் கொண்டாலும் விடை தெரியவில்லை. கேள்வி ஒன்றும் பெரிய புதிர் அல்ல... ஆனால், இது வாழ்க்கைப் பிரச்சினை... இனப் பிரச்சினை... மதப்பிரச்சினை... ஊர்ப்பிரச்சினை... சமூகப் பிரச்சினை... எல்லாப் பிரச்சினைகளும் இந்த என்னுடைய ஒரே பிரச்சினையில் தங்கியிருக்கின்றன.

“றுவைதாவைக் கைவிடுவதா... கரம்பற்றுவதா..?”

தவராஜா என்கிற தமிழ் வாலிபனான நான், ருவைதா என்கிற முஸ்லிம் இனப் பெண்ணை மனந்து கொள்ளுதல் சாத்தியமா... இது நடக்குமா..? தீர்வு கிடைக்குமா..? யாரிடம் கேட்க..?

“என்னிடம் கேள்..!” என்று ஒரு அசரீரி ஒலித்தது. மாரது..? சற்றிலும் பார்த்தேன். எனக்குள் மறுகிக்கொண் டிருந்த என்னங்களுக்குப் பதிலளிப்பது யார்..?

“நான்தான்..!”

“யார் நீ..? எங்கிருந்து பேசுகிறாய்..?”

“நான்தான் கல்லடிப் பாலம்..! என் பெயர்!”

“பாலமா..? நீ பேசுவதுண்டா..?”

“என்னுடன் மனிதர்கள் பேசுவதுண்டு. என் வாவிக் காலடியில் மீன்கள் பாடுவதுண்டு. என் தலைச் சட்டகத்தின் மேலே பறவைகள் இசைப்பதுண்டு... என் வயிற்றின் மத்தியில் வாகனங்கள் உறுமிக் கதைப்பதுண்டு...”

“புகழாதே..!”

“ஏன்... புகழுக் கூடாது..? என் புகழ் உலகளாவியது... மாண்புமிகு பிரிட்டிஸ் மகாராணியாரின் தூதுவரிலிருந்து, பெருந்தலைவர்களான, தந்தை செல்வா, டீ.எஸ். சேன நாயக்கா... தளபதி அமிர்தலிங்கம், கேந்முதலியார் காரியப்பர், செ. இராசதுரை, கல்லடி வேலன், பிதா தனிநாயகம் அடிகள், காசி ஆனந்தன், புலவர்மணி சரிபுதின் ஜயா, தியாகிதிலீபன், விமர்சகன் வீ. ஆனந்தன்.”

“நிறுத்து பட்டியல் போதும்.”

“இன்னுமின்னும் எத்தனை லட்சம் மனிதர்கள், வாகனங்கள். நூற்றுக்கணக்கான தலைவர்களைக் கண்ட எனக்கு நீயும், உன் பிரச்சினையும் ஒரு பொருட்டா..?”

“முட்டாள் பாலமே..! என் பிரச்சினை வித்தியாசமானது. வெறும் காதல் மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையில்லை இது.”

“தெரியும்... மதம் சார்ந்த பிரச்சினை... இனம் வேறு... மதம் வேறு... ஊர் வேறு... கலாச்சாரம் வேறு... பழக்க வழக்கம் வேறு... உணவு வேறு... எல்லாமே வேறு... வேறு...”

“தெரிந்துமா என் பிரச்சினை உனக்கு ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை..?”

“தெரியும்... என் வயது உனக்குத் தெரியுமா... அற்ப மனிதனே..?”

“தெரியாது... எனக்குத் தேவையில்லை.”

“உனக்கு அது தேவை..! 1927இல் ஆங்கிலேய ஆட்சியில் நான் பிறந்தேன்... இது 2007..! என்பது வயது. எஃகு உடம்பு. இப்போதும் என்னைப் பாவிக்கும் மனிதர்கள் எத்தனை லட்சம் பேர்...”

“சரி சரி... என் பிரச்சினை என்னவென்றால்...”

“உன் பிரச்சினை எனக்குத் தெரியும். முதலில் நான் சொல்லப்போகும் இந்தக் கதையைக் கேட்டுப் பார். அதில் உனக்குத் தீர்வு இருக்கிறது..!”

“சரி சொல்லித் தொலை” என்றேன் வெறுப்பாக...

“1967இல், என் நாற்பதாவது வயதில் நீ அமர்ந்திருக்கும் இதே இடத்தில் நடந்த உண்மைக்கதை இது. உன்னைப்போலவே ஒரு தீவிரமான காதலனை எனக்குத் தெரியும். அவனது பெயர் அஸார்மன். முஸ்லிம் பெடியன். பக்கத்துக் காத்தான்குடி தான் அவனது ஊர். அவனும், அக்காலத்தில், உன்னைப் போலவே இக் கைப்பிடியில் அமர்ந்துகொண்டிருப்பான். மனிக்கணக்கில் யோசித்திருப்பான். உன்னைப்போலவே அவனுக்கும் இன மாறுபாட்டுக் காதல். அஸார்மனின் காதலியின் பெயர் மகேஸ்வரி. தமிழ்ப் பெடிச்சி எப்படியோ காதல் வயப்பட்டு விட்டார்கள்... ஒருவரைப் பிரிந்து ஒருவர் வாழ முடியாமல் ஆகி விட்டார்கள்...”

“1967இல் அஸார்மனுக்கும் மகேஸ்வரிக்கும் காதல்... 2007இல் தவராஜாவுக்கும், ருவைதாவுக்கும் காதல்..! விசித்திரம்தான்..! அவர்களின் முடிவு என்னாயிற்று..?” என்றேன் பரபரப்புடன். பாலத்தின் கதையில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது எனக்கு.

“பொறு அவசரப்படாதே..! அஸார்மன், மகேஸ்வரி இருவரது வீட்டிலும், ஊரிலும் எதிர்ப்பு... உடனேயே தொடங்கிவிட்டது. சச்சரவுகள், தடைகள்.. உக்கிரம் பெற்றன. காதல் கைகூடாது என்று இருவருக்கும் நன்கு புரிந்துவிட்டது. தீதம் வீடுகளில் பிடிவாதம், ஒத்துழையாமை, உண்ணாவிரதம் முதலான போராட்டங்களையெல்லாம் செய்து பார்த்துக் களைத்து விட்டனர்...”

“நாங்களும்தான்.” என்றேன் அவசரமாக.

“குறுக்கிடாதே..! அஸார்டன், மகேஸ்வரியின் போராட்டங்கள் அமைதி நிரம்பியிருந்த அக்காலத்தில் மிகவும் சூடு பிடித்தன. எனினும், மதவாயுதம் கொண்டு அடக்கப்பட்டன. ஆனால், பிரச்சினை என்னவோ நீறுபூத்த நெருப்பாகக் கண்று கொண்டேயிருந்தது. எத்தனை கட்டுக்காவல் தடை களைத் தாண்டியும் காதலர்கள் சந்தித்தே விடுகிறார்கள். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் சிலசமயங்களில் காதலருக்குச் சாதக மாகவே அமைந்து விடுவதுண்டு. திடீரென் ஒரு நாள் இருவரும் இதே இடத்தில் சந்தித்துக்கொண்டனர். நீண்ட நாள் பிரிவின் பின் சந்திப்பு..! காதலர்கள் அந்தி மாலை படிடும் மீன்கள்.. பலரும் கவனிக்காத இந்தப் பாலத்தடிச் சந்து.

“நிறுத்து... கறுத்த பாலமே..! வர்னனை வேண்டாம். கதைக்கு வா.” என்னால் ஆவலை அடக்க முடியவில்லை. பொறுமை இருக்கவில்லை.

“வர்ணிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, இவ்விடத்தில் ஒரு தமிழ்ச் சினிமாப் பாட்டுப் பாடுவதற்கும் ஏற்ற ‘சிற்றுவேசன்’தான். இருந்தாலும், மகேஸ்வரி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அஸார்டன் பேசாமலிருந்தான். இருவரும் அதிகமாக எதுவும் பேசிக்கொள்ள வில்லை. பேசத் தேவையிருக்கவில்லை. மகேஸ்வரி தன் கால் களிலிருந்த நெருப்புச் சூட்டுக் காயங்களைக் காட்டினாள். அஸார்டன் தன் முதுகில் விழுந்திருந்த இரும்புப் பொல்லடி களின் செந்தமும்புகளைக் காட்டினான். இருவரும் அழுதனர். இனி என்ன முடிவு செய்வது? ஒருபோதும் இணைய முடியா தென்று இருவருக்கும்தான் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்துவிட்டதே. பிரிவதைத் தவிர வேறென்ன செய்வது..?”

“பிரிந்து விட்டார்களா..?”

“மிக நீண்ட நேரம் அழுதுகொண்டிருந்துவிட்டு, அஸார்டன், மகேஸ்வரியிடம் ஒரு வரியில் சொன்னான். மகேஸ்..! உன் காதல் உறுதியும் உள்தூயமையுமடையதாய் இருந்தால், அடுத்த வெளிக்கிழமையென்று இதே இடத்திற்கு நீ வர வேண்டும். மகேஸ்வரி ஒரு வரியில் பதிலளித்தாள். கட்டாயம் வருவேன்.”

“வந்தார்களா... சந்தித்தார்களா...?”

“குறிப்பிட்டபடி அதே வெளிக்கிழமையென்று சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. காத்தான்குடிப்பக்கமுள்ள எனது முகப்பிலிருந்து அஸார்டன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். மட்டக்களப்பு முகத்திலிருந்து மகேஸ்வரி வந்துகொண்டிருந்தாள். நடுமத்தியில் இருவரும் சந்தித்தனர். அவர்கள் ஒரு கணமும் யோசிக்க

வில்லை. ஒருவரையொருவர் நெருங்கியதும், சற்றுப்புறங்குமலை மறந்து திடீரென் ஆளையாள் கட்டியணைத்தனர்... ஒரு நிமிடம் அணைப்பில் மெய்மறந்திருந்தனர். பாலத்தால் பயணித்துக்கொண்டிருந்த அத்தனை வாகனங்களும், மனிதரும் அழர்வமான இந்தக் காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டிருந்தபோது திடீரெனக் கட்டியணைத்திருந்த இருவரும், கலகலவெனப் பலமாகச் சிரித்தனர். அடுத்த கணத்தில், அறுபத்தி கீழே வாவியில் பாய்ந்தனர். பாயும்போது, “அ...ஸாா...ர!, ம...கே.ஏ.ஸ..!” எனக் கத்தினர். குரல்கள் ஓயும் முன்னரே கீழே ஆழமான வாவியோடு இருவரும் புதைந்து மறைந்து விட்டனர்.”

“என்னது..?” நான் திடுக்கிட்டுப் போய் எழுந்தேன்... தடுமாறினேன்...”

“ஆம்..! கடல் பெருக்கெடுத்து வாவியில் நிறைந்திருந்த அந்த 120 அடி ஆழத்தில், தம்மையும், தமது நிறைவேறாத காதலையும் புதைத்துவிட்டனர்...”

“..!”

“இச்சம்பவம் அக்காலத்தில் இலங்கையெங்கிலும், பிரசித்து பெற்றது. சிறுகதைகள், கவிதைகள், விவாதங்கள், ‘இசையும் கதையும்’ என்றெல்லாம் ஊடகங்களில் வெளிவந்தன. ‘அஸார் – மகேஸ் காதல் காவியம்’ எனப் புகழப்பட்ட இது, இன்றைக்கு மறக்கடிக்கப்பட்டுப் போன ஒரு கதையாகிவிட்டது. ஆனால், வாலாறு உன் வடிவத்தில் மீள்கிறது...”

“என்ன உள்ருகிறாய்?” எனக்குப் பயமாகவிருந்தது.

“அஸார்டன் ஒரு முஸ்லிம்..! மகேஸ்வரி தமிழ்ப்பெண்... நீ தவராஜா தமிழ்..! றுவைதா ஒரு முஸ்லிம் பெண். பாத்திரங்கள்தாம் வேறு. தளம் ஒன்றே. அவர்கள் 67ஆம் ஆண்டு தேடிக்கொண்ட தீர்வு அது. இது மிலேனிய யுகம். 2007இல் நீங்கள் தேடிக்கொள்ளப் போகும் தீர்வு என்ன..?”

“அதைத் தேடித்தானே நான் இங்கு வந்தேன்” என்றேன் எரிச்சலுடன்.

“நல்ல இடம். நீ வந்த இடம்..! நான் மட்டக்களப்பையும் காத்தான்குடியையும் இணைக்கும் பாலம். 67ஆம் ஆண்டு இனமாறுபாட்டுக் காதலை இணைத்து வைத்த பாலம். மாணத் தில் காதலர்களை வாழ வைத்த பாலம். இப்போது சொல் நான் அனுபவஸ்தன் இல்லையா... நான் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கவில்லையா..?”

“நன்றாகத் ‘தீர்த்து’ வைத்தாய்.. !” என்றேன் வெகு நக்கலாக.

“தீர்வுகள் வசனங்களால், சொல்லித் தரப்பட வேண்டியவை அல்ல. மனதால், உணரப்பட வேண்டியவை. உன் பிரச்சினைக் கான தீர்வை முதலில் நீயே உணர வேண்டும்.”

“போதும். உபதேசம்.. ! முடிவாக என்னதான் சொல்லு கிறாய் நீ.. ? நான் றுவைதாவைக் கைவிடுவதா. கரம் பற்று வதா.. . அதைச் சொல் முதலில்.. .” கறுத்த பாலத்தின், கதைமயக்கலில் கட்டுண்ண விரும்பவில்லை நான். தீர்வொன் றும் சொல்லாத இந்த இரும்பு(மனது)ப் பாலத்திடம் வெற்றுக் கதை கேட்டுக்கொண்டிருப்பதில் எனக்கென்ன வந்தது.. . என் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு சொல்ல உன்னால் முடியுமா முடியாதா அதைச் சொல் முதலில்.. .

என் மனவோட்டத்தை அறிந்து கொண்டாற்போல், கறுத்த பாலம் கடகடவென்று சிரித்தது. பின் உறுதியான குரலில் சொன்னது: “மறுபடியும் என்னையே கேட்கிறாய். 67இல் நடந்தது போல நீயும், றுவைதாவும் அடுத்த வெள்ளி யன்று இவ்விடத்தில் சந்தித்துத் தற்கொலை செய்துகொள்ள வாம் அல்லவா.. .?” நான் அதிர்ச்சியும், ஆத்திரமுமாகப் பாலத்தைப் பார்த்தேன். பாலம் தடத்தத்தது. எனது நெஞ்சு பயத்தினால் காய்ந்து விட்டது. வெறுப்பான் குரலில் கத்தினேன்.

“கறுத்த பாலமே.. ! காதலுக்குத் தற்கொலை ஒன்றுதானா உன்னிடமுள்ள ஒரே தீர்வு.. .”

“அது எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்து, அப்படித் தான் தீர்வு காணப்பட்டது.”

“அப்படியானால்.. ? நானும் றுவைதாவும்.. .?”

“உன் விருப்பம். அவள் விருப்பம். எனக்கென்ன வந்தது.. ? நான் அடுத்த வெள்ளிக் கிழமையும் இங்கேதான் ஆடாதசையாது காத்திருப்பேன் உங்களிருவரின் வருகைக்காக.. .”

வெகுநேரம் நான் பாலத்துடன் பேசவில்லை. இனிப் பேசினால், பாலமே என்னைப் பிடித்து வாவிக்குள் தள்ளி விட்டுவிடும் என்று தோன்றியது. நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அரசடியம்மன் கோயிலிலிருந்து கடவுள் துதி கேட்டது. சற்று நேரத்தில், மட்டுநகர் பள்ளிவாசல் பாங்கோசையும் கேட்டது. கோவிலுக்குச் செல்வதா, பள்ளிவாசலுக்குப் போவதா.. . நீண்ட மணித்தியாலயங்களின் பின்னர் பாலத்தின் கைப்பிடிச் சட்டகத்திலிருந்து குதித்தேன். திமிர்த்துப் போயிருந்த கால் களை உதறிவிட்டேன். மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

“என்ன பேசாமல் போகிறாய்.. ?” பாலம் கேட்டது. குரலில் ஏளனம் கலந்திருந்தது.

“தீர்மானத்தை உணர்ந்து விட்டேன்.. .” என்றேன் உறுதியான குரலில்.

“என்ன வென்று.. .?”

“பிரிவினைதான் ஒரே தீர்வு.”

“உலகத்தை விட்டே பிரியப் போகின்றீர்களா.. .?”

“றுவைதாவை விட்டும் பிரியப் போகின்றேன்.”

என்குரலில் தெரிந்த உறுதியைப் பார்த்துப் பாலமே பயந்து விட்டது. நான் நடக்க ஆரம்பித்தேன். இப்போது, எனக்கு அரசடி அம்மனின் தேவாரமும், பள்ளியின் பாங்கோசையும் கேட்கவில்லை. கீழே வாவியில் மட்டுநகர் கல்லடிப் பாலத்தின் கீழ் விரையும் வாவியிலிருந்து, மீனினங்கள் பாடும் இன்னிசை மட்டுமே கேட்டது.

(நாளி: 2007, மே, ஞானம்.)

(கல்லடிப்பாலம் – ஞானம் கலைஇலக்கியச் சஞ்சிகை நடத்திய கலாபூஷணம். புலோவியூர். க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசுபெற்ற சிறுகதை, 2007)

மீன்தகவு

- பேரு?

- முகம்மது யூசுப் அப்துல்லா.

- ஊரு?

- காங்கேயனோடை... மட்டக்களப்பு.

- என்ன விஷயமா வந்திங்க?

- சேர்... போன மாசமும் வந்திருந்தன்... ந்த அங்கயீனருக்கான உதவிக் காசு வெசயமா... ந்தா இரிக்கி சேர் எண்ட பைல் நம்பர்...

- நா... சரி... சரி... அதுல ஒரு ரிப்போர்ட் குறையுது... அதுதான் உம்மட பைல் பெண்டிங்ல கிடக்குது...

- ரிப்போர்டுக் கொறைதா... போன மாசந்தானே சேர் ரெண்டு 'சேட்டிகட்டு'க் கொறைது எண்டு சொன் ஸ்க... அதுகள் கொண்நது தந்துட்டனே சேர்...

- அது ஜீயெஸ் ரெகமண்டேசன்...! பொலிஸ் எண்டரி!! அதெல்லாம் சரி... ஆனா இது வேற்... இது டயக்னஸிஸ் கார்ட்... அது பைலில் இல்லை.

- டைக்னிஸா... அப்பிடியெண்டா...?

- அந்த நேரம் நீர் ஹோஸ்பிட்டல் அனுமதிச்சிப் பதியிற் கார்ட் அது. ஹோஸ்பிட்டல் ரிப்போர்ட்டு...

- அதுவும் எடுக்கணுமா..

- எடுக்கணும்... எடுத்துட்டு வாங்க.

- பப் எப்பிடி சேர் எடுக்கிற... ஊருக்குப் போய் வெரணும். ரெண்டு கெளம் ஆய்டும் சேர். நான்

கை வெளங்காதவன்... டக்டக்கெண்டு போக ஏலா சேர்... அதுவும் கெளக்கு மாகாணம்... கரச்சல் கூடின ஏரியா சேர்... சேர் அது ல்லாம செய்ய ஏலாதா சேர்...?

- அதுக்கு நான் என்ன செய்ற... கார் பிடித்துத் தரவா... ஒன்றும் அவசரமில்ல... ஊருக்குப் போய் அத எடுத்துட்டு அடுத்த மாதம் வாங்க... வரேக்க நல்ல கஜ்ஞக் கொட்ட அரைக் கிலோ எடுத்திட்டு வாங்க. இங்க பெரியவருக்குக் கொடுக்கணும்...

- அடுத்த மாசமா..? என்ன சேர் இது. நான் ஒன்றுக்கும் ஏலாதவன். ஏன் ஒதவிபதவி ல்லாதவன். ப்பிடி அலய வெக்கிறீங்க. எம்பத்தாறு எனக்கலவரத்துல எண்ட கை பிஞ்சி பறந்த சேர். இதுப் பாருங்க. ஒத்தக் கய் ல்ல. கஜ்ஞக் கொட்ட கொண்டாரன். பாத்துச் செய்ங்க சேர். நான் போன மொறையும் தயிருப் பானயும், கொள்கூக்கட்டயும் கொண்டு தந்த...

- என்ன மடத்தனமாப் பேசறீங்க மிஸ்டர்... டயக்னஸிஸ் ரிப்போர்ட் இல்லாம பைல் எப்பிடி சப்மிற் பன்ற. எக்கவுன்டன் மூலக் கொதியன். மூஞ்சியில் விட்டெறிவான். உம்மட பைல். எனக்கு நீர் ஒன்றும் 'கவனிக்கத்' தேவல்ல. ஆனா டயக்னஸிஸ் கார்ட் கொண்ந்தாச் சொரி... போங்க. போங்க... எனக்கிக் கன வேல கிடக்குது...

- அப்பிடியெண்டால் ஏலாதா சேர்?

- ஷஹயோ, ஏய்...! விக்டர்பெரேரா! மெ மனுஸ்யாவ பொட்டக் எலவன்டக்கோ.

- சொரி சொரி கோவிக்காதங்க சேர்... அத எடுத்துட்டு வாரன்.

○

- பேரு?

- முகம்மது யூசுப் அப்துல்லா.

- ஊரு?

- காங்கேயனோடை... மட்டக்களப்பு.

- எப்ப நடந்த... ப்பு?

- எம்பத்தியாறாமாண்டு எனக்கலவரத்துல... ஐயா.

- எங்க?

- ஊருலதான் ஐயா.

- எந்த ஆஸ்பத்திரியில் மொதல்ல இருந்த நீர்?

- ஞானராண் ஏத்தி விட்டாங்கள் ஜியா.

- திகதி தெரியுமா... ப்பு..?

- எம்பத்தாறு சித்திர மாசம் தேதி பதுனாறு லலாட்டிப் பதுனேனு.

- தேடனும்... ஆள் லீவு. போய் அடுத்த மாசம் வாரும்.

- நாளாக்கிக் கொஞ்சம்புக்கு அனுப்பனும் ஜியா நானு.

- அதுக்கு? நானென்ன செய்ற ப்பு..? நீர் முந்தியெல்லே வந்திருக்கனும்.

- முந்தி அங்க கேட்கயில்ல ஜியா! ப்பதான் ஒண்டொண்டாக் கேக்காஹு.

- அங்க கேட்காததற்கு நானா பழி? அடுத்த மாசம் வாரும். வரேக்க கொஞ்சம் சுத்தமான பசுநெய் ஒரு போத்தலும் கொண்டு வாரும் சரியே..?

- கொஞ்சம் மனச வெய்ந்க ஜியா. எனக்கலவரத்துல எங்க வாப்பா மீன் யாவாரத்துல போனவரு... கடத்தி மொத்தாய்ட்டாரு... அவரத் தேடிப்போன எனக்கிப் புலிப்பட வெடி வெச்ச. ந்தக் கய் பிஞ்சி பறந்துட்டு ஜியா!

- புலியென்டு சொல்லாதப்பு... ஆமிக்காரன் சுட்ட யென்டு சொல்லு. ப்படி ஆயிரம் புராணம் கேட்டுட்டன் அப்பு. என்பத்தியாறாம் ஆண்டு எண்டால், எப்-ஆர்-ஜீ பாக்கனும். அதுக்கு ஏ-ஓ. வேணும். சப்ளைக்ட் செய்யிற பொம்புள பிள்ளத்தாச்சி லீவு. வரியத்தில மூணு பிள்ளப் பொறுவாளப்பு... பசுநெய் மலிவா எடுக்கலாமா அந்தப் பக்கம்..?

- ஜியா, காலப் புடிச்சன். அவிசிரம். ஜியா... பசிந்ய கொண்டாரன். கொஞ்சம் ஏர்க்கம் காட்டுங்க... நா அங்கயீன்... எண்ட கய்யப் பாருங்க..

- கைய முகத்துக்கு நீட்டாதப்பு. புண் மனக்குது. அவிசிரமா எடுக்கிறதாயிரிந்தால், ஒரு வேல செய்யுமன். இது ஹோஸ்பிட்டல் பொலிஸ் பதிவுலயும் இருக்கும். அங்க போய் என்னத்தையும் நீட்டினயெண்டால் உடன எடுக்கலாம் நீர்.

- நீங்க தர மாட்டங்களா ஜியா?

- தமுள்ளதானே சொல்றன். சப்ளைக்ட்டு ஆள் மெற்றனிற்றி லீவு. ஏதூதான் அது பார்க்கிற. நானில்லப்பு. பசுநெய் போத்தல் என்ன விலையப்பு?

- அவரு ஏயோ எப்ப வெருவாரு?

- அது அவரின்ற பெண்டிலுக்கெல்லே தெரியும். எனக்குத் தெரியாது.

- அப்படி ண்டால்..?

- போய் அடுத்த மாசம் வாரும். புலி சுட்ட எண்டு சொல்லாதப்பு. ஆமி யெண்டு சொல்லு. அப்பதான் லேசா ரிப்போட்டுக் கெடக்கிம். போ... போ... பசுநெய்ய மறந்து ராதப்பு...

○

- நம... நம... பேரு..?

- முகம்மது யூசுப், அப்துல்லா, மஹத்தயா.

- கம?

- காங்கேயனோடை. வெற்றிக்கலோ மாத்தையா

- கவதா மெ சிதுவுனே..?

- சிங்குளம் தெரியா மாத்தையா

- ஹெட்ட எண்டகோ

- கய்ல... துவக்கு வெடி பட்ட...

- ஹெட்ட... ஹெட்ட என்னங்கோ...

- எம்பத்தாறு எனக்கலவரத்துல ஆமிக்காரன் வெடி வெச்சி...

- மே... மச்சான்! பொட்டக் எண்டகோ... மெயா கியன்ன பொட்டக் அஹங்டகோ... மொனஹரி கியனவா முக்குத் தேருன் நே...

- அந்த மாத்தயாக்குத் தமுள் தெரியிமா ஸேர்?

- அடோ ஆர்ரா நியி? கய்ல எண்ணடா பொல்லு?

- கய் ஒண்டு ல்ல மாத்தையா... எம்பத்தாறு எனக் கலவரத்துல... ஆமிக்காரன் வெடி வெச்சி கய் பிஞ்சி பறந்துட்டுது மாத்தையா... வாப்பாவும்...

- புலி சுட்ட எண்டு செல்லண்டா பண்டி..! நீ ப்ப எண்ணடா வந்த?

- இதப் பாருங்க மாத்தையா... ந்த ரிப்போட்டு வேணும்... மினிஸ்ட்டியில் கேக்கா. ஒதவிக் காசி எடுக்க ரெண்டு வரிசமா அலையிறன்.

- டெ... இது ஒஸ்பிட்டல்ல எடுடா பேயா...

- ஒஸ்பிட்டல்ல அடுத்த மாசம் வரச்சொல்றாங்க மாத்தையா... ஆள் லீவாம். இதுல ஒரு 'விராஞ்சி' ஞ்சயும்

இருக்குதாம். நீசதான் எடுக்கச் சென்னாஹு... எனக்கி இது அவிசிரமா வேணும்... மாத்தையா...

- என்னடா அவிசிரம்... போய் அப்பிடி நில்றா நாயே...

- செரி மாத்தையா நிக்கிறன்... ண்டைக்கு எடுக்கலாமா மாத்தையா...

- அம்மட... ண்டைக்க எடுக்கலாம். போய் சோடா ரெண்டு போத்தலும் சிக்கிரட்டு ஒரு பக்கட்டும் வாங்கிட்டு முத்திரக் காசி இருநூறுவாவும் வேற்யா கவருல் போட்டு எடுத்துட்டு வாடா வள்ளா.

- செரி மாத்தையா நான் அங்கயீனன்... ண்டைக்கி...

- வள்ளா... ரிப்போட்டுல் ஸைன் பண்ற ஓஜை குடிச்சிட்டுப் படுக்கான்... போய் எழுப்பி ஸைன் வாங்குவி யாடா பேயா... புடிச்சி மத்தக் கய்ய முறிச்சி ரிமாண்டுல் போட்டு முத்திரம் பருக்குவான்...

- அப்ப நாள்கி வெரயா மாத்தையா..?

- மொதல்ல சிக்கிரட்ட வாங்கிட்டு வாடா சொத்துக் கய்யா...

○

- பேரு?

- முகம்மது யூசுப் அப்துல்லா.

- ஊரு?

- காங்கேயேனோடை... மட்டக்களப்பு.

- என்ன விஸயமா வந்திங்க?

- சேர்... போன மாசுமும் வந்திருந்தன்... ந்த அங்கயீனருக் கான உதவிக் காச வெசயமா... ந்தா இரிக்கி சேர் என்ட பைல் நம்பர்...

- நா... வந்துட்டியா...? கஜாக்கொட்ட கொண்டு வரயில்லயா? சரி... சரி... நீங்க அனுப்பின ரிப்போர்ட்டு கெடச்சிருக்கு. அது நாங்க கேட்ட டயக்னஸில் கார்ட் ல்லை. பொலிஸ் ஹோஸ்பிட்டல் ரிப்போர்ட். அதுலயும் முந்தி புலி சுட்ட என்று நோட் இருக்கு... பப ஆமி சுட்ட எண்டு ரிப்போர்ட் சொல்லுது... அது மட்டுமில்ல... இதுல ஓஸ்பிட்டல் ஏழை ஸைன் பண்ணாம பொலிஸ் ஓஜை ஸைன் பண்ணியிருக்கிறான். என்னப்பா... இது... ஸேர்க்குலர்ல கேட்ட டயக்னஸில் காட்டுத்தான் வேணும்... இதப் பார மெடுக்க ஏலாது ஜேஸே...

- என்ன ஸேர் செல்றிங்க? நான்... அங்கயீன...

- அந்தக் கத வேணாம். காசி எடுக்கிறதாயிருந்தா நாங்க கேட்ட ரிப்போர்ட்டோட வா. ல்லாட்டி... ல்லை.

- அப்பிடி யெண்டால்?

- எஸ்ல்லாத்தையும் எடுத்துட்டு அடுத்த மாதம் வாங்க.

- அடுத்த மாசமா?

- ம்.

- வேற ஒரு வளியிம் லலியா ஸேர். நான் கய் ஏலாதவன். ஒதவி ல்லாதவன்.

- இதப்பாரும் ஜேஸே, அறிவில்லையா உனக்கு. இதுல பாரும். அற்றாக்ட் பை ஸம் அந்நோன் பேர்ஸன் சஸ்பெக்ற்றட்டி போர்ஸஸ். அதாவது பாதுகாப்புப்படை சுட்ட எண்டு தானே எழுதியிருக்கு... ந்தா இத வாசிச்சப் பாரும். கமட்ட ஆப்பு ஹந்துரு நெட்டி கொட்டி வெடி தபா எத்தி. புலிப்படை வந்து சுட்ட. அப்ப எப்பிடி செக் எலவ் பண்ற. மடையனா அவன் எக்கவுண்டன்ற?

- பப நா என்ன ஸேர் செய்யணும். கஜாக்கொட்ட வாங்யரட்டா...?

- ஹஹயோ... இதெல்லாம் உனக்குச் சொல்லி விளங்காது. ரிப்போர்ட்டு முதல்ல ஒழுங்கா இருக்கணும். பிறகுதான் கஜா பிலினஸ் எல்லாம். ஓண்டு எல்றிற்றி சுட்டயா அல்லது ஆமி சுட்டயா. சரியான ரிப்போர்ட் எடுத்துட்டு வாங்க.

- ஆருண்டு எப்பிடி ஸேர் செல்ற...? எனக்கலவரத்துல ஊருல பூந்து அவனும் சுட்டான். இவனும் சுட்டான். வாப்பாவக் கடத்திட்டுப் போன எண்டு நான் பொறகால ஓடின. சாக்குமரச் சந்தியில் வெச்சி படபட ண்டு.

- ஸ்டோப். நிப்பாட்டுங்க. என்னால் இத விளங்கப்படுத்த ஏலாது. சரி... பாத்தால் பாவமாக் கெடக்கு. சரி... லேசா ஒரு வேல செய்ங்க. உங்கட ஊரு மெஸ்ஸிட்டப் போய் இத வெரிபை செஞ்சி இதுல ஒரு ஸைன் வாங்கி அனுப்பிடுங்க. ல்லாட்டி நேருல எடுத்துட்டு வாங்க. வேல லேசா முடியும். வரேக்க...

○

- பேரு?

- முகம்மது யூசுப் அப்துல்லா.

- ஊரு?

- காங்கேயனோடை... மட்டக்களப்பு.

- என்ன வந்த... விடிய எனும்பி வந்துருவீங்க... ஒப்பிலில் மனிசன கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியா இருக்க விர்ரல்ல.

- தம்பி... நான் கய் ஏலாதவன். அங்கயீனக் காசி எடுக்க எல்லா திப்பட்டும் அனுப்பியாச்சி. கடசில இதுல பெரிய மௌஸ்ஸி ஐயாட ஒரு ஸைனை வேணுமாம். இதப் பாருங்க...

- அத நீட்டாத... கை நாறுது. இப்படி மேசையில் படாம வய். இதுல ஸைன் பண்ற மௌஸ் ஷேர் களம்புக்கு மீற்றிங் போயிட்டாரு. அடுத்த வாரம் வா.

- அடுத்த கெளமயா... ப்ப தெர ஏலாதா தம்பி..?

- ஏலும்... ஒரு பிளேன் புடிச்சித் தந்தியெண்டால் களம்புக்குப் போய் மௌஸ்ஸிட்ட ஸைன் வாங்கித் தந்திரலாம்.

- ஹி... ஹிக்... நெல்ல பற்றி இது. தம்பி, மௌஸ் ஐயாக்கு அய்டிடிங்காக ஒத்தரும் ல்லியா. அவருட்ட வாங்கித் தெர ஏலாதா ம்பி... எனக்கலவரத்துல எண்ட கய் பிஞ்சி பறந்துட்டு தம்பி. ஊட்டுலயும் கய்ட்டம்.

- இனக்கலவரத்துல ஆள் கடத்தலுக்குப் போனா இப்படி வரும்தானே. கய் நாத்தப் பொண்ம். தள்ளி எடு.

- அல்லாறிய சத்தியமா நான் அப்பிடியான ஆளு ஸ்ல தம்பி. எங்கு வாப்பாக் கெளவன கடத்திட்டுப் போய்.

- சரிசரி... போய் வா. எனக்கு வேல இரிக்கி. அடுத்த ஆள் ஆரு. வாங்க...

- தம்பி... யம்பி... காலப் புடிச்சன் வாப்பா இத ஒனுப்பம் முடிச்சித் தா வாப்பா நா ஒண்ட வாப்பாவப் போல...

- என்ன எவுடாது. இது பெரிய வெசயம் காக்காவ்... புலியா. ஆமியா சுட்ட எண்டு ஆரு ஸைன் பண்ற..? ஆரும் பண்ணுவானா. பேய்க்கத கதக்கிறாய்... மொதல்ல ஆரு சுட்ட எண்டு ஊர் விதானைட்ட ஒரு கடிதம் எடு.

- எடுத்து...?

- எடுத்துட்டு வா. அத நாங்க கவண்டர் ஸைன் பண்ணுவம்.

- திட்டமா ஆரு சுட்ட எண்டு கேக்கிற தம்பி.

- உனக்குச் சுட்ட ஆருண்டு எனக்கா தெரியும். உனக்கா தெரியிம்.

- ஆருண்டு எப்பிடிச் செல்ற ம்பி..? சந்தியில சைக்கிள்ள திரும்பக்குள் படப்பட ண்டு வெடி. அந்தப் பக்கம் ஆமிக் காரனுகள். ந்தப் பக்கம் புலிப்பொடியனுகள். ரெண்டு பக்கமும் வெடி. குறிப்பா எப்பிடிச் செல்ல. ஓஸ்பிடல்ல ஆமியெண்டு செல்லச் செல்றாஹு. பொலிலில் புலி யெண்டு செல்லச் செல்றாஹு. எடையில நான். ஆருண்டு எப்பிடிச் செல்லி எண்ட காசி எடுக்கிற ..?

- அப்ப வைரவண்ட சாத்திரிட்டப் போய் ஆரு சுட்ட என்று குறி பார்த்து ஒரு கடிதம் வாங்கிட்டு வாரியா. ஹையோ... சுட்ட ஆரு எண்டாலும் திட்டமா ரிப்போர்ட்டு வேணும்.

- என்னம்பி... பற்றி பண்றீங்க. அலஞ்சிலஞ்சி என்ற சீவன் போகுதும்பி. வேற லேசான வளி ஒண்டும் ஸ்லியாம்பி.

- ஏனில்லாம்... இரிக்கு. எல்லாம் வெல்லலாம். உங்கட ஊருல தாய்தகப்பன் ஸ்லாத சின்னப் புள்ளயன் எடுக்க ஏலாதா? வீட்ட புள்ளத்தாச்சி. பொம்பிளக்கி உதவியா ஒரு சின்னப்பிள்ள வேணும். பார்க்க ஏலுமா அந்தப் பக்கம்..?

- நான் எங்க தம்பி தேர்ர. ந்தக் கய்யோட அலைய ஏலமா..?

- அப்ப என்ன செய்யப் போறாய். போய் டிஸ் வந்தாப் பிறகு வாரியா. போ. சும்மா ஒத்தக் கைய வீசிட்டு வராமல் ஊருல விதானையிட்ட ஒரு கடிதம் எடுத்துட்டு வா. இனம் தெரியாத நபர்கள் சுட்ட என்று ஒரு கடிதம்.

- செரிம்பி.

○

- பேரு?

- முகம்மது யூசுப் அப்துல்லா.

- ஊரு?

- காங்கேயனோடை... மட்டக்களப்பு. அங்கயீனருக்கான...

(நன்றி: 2006, 'சிறைப்பட்டிருத்தல்' சிறுகதைத் தொகுதி, ஞானம் வெளியீடு. மீஸ்பிரசுரம், 2008, மருதமலர்.)

(மீஸ்தகவு - ஞானம் கலைஇலக்கியச் சஞ்சிகை நடத்திய கலாபூஷணம். புலோலியூர். க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசபெற்ற சிறுகதை, 2008.)

நம்பப்பட்ட தச்சுக் கோட்டை திடீரெனத் தாக்குதலுக் குள்ளாகி வீழ்ந்ததும், மதுவருந்தி பஸ்கா பண்டிகை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த, ஒல்லாந்து வீரர்கள் சிதறி ஓடியதும், அதன், பிரதானக் கட்டளைத் தளபதி எங்கோ புதரில் கிடப்பதும் யோசிப்பதும் அவனுக்கே புதுமையா யிருந்தன. எல்லாம் கனவு போலத்தானிருந்தன. ஆனால், இது ஜீரணிக்க முடியாத நிலைம்.

வான்ஸ்டைமனுக்கு மரணபயம் உறைத்தது. இன்னும் சற்று நேரத்தில், விடிந்து விடும். வெளிச்சம் பரவி விடும். ஒல்லாந்துப் படைகள் தேடி வந்து காப்பாற்றும் என்று நம்பிக்கையில்லை. இது எந்த இடமென்றும் தெரியவில்லை. இவனை உடனேயே அடையாளம் கண்டு விடுவார்கள். செம்பட்டைத் தலையும். சிவப்பு உடம்பும். உடன் எச்சரிக்கை யாக எழுந்தான். தயங்கித் தயங்கி, எச்சரிக்கை உணர்வோடு நடந்தான் வெளிச்சம் வருவதற்குள் எங்காவது போய் விட வேண்டும். உத்தேச திசையில், வலிக்க வலிக்க எட்டு வைத்தான். யாரையும் காணவில்லை.

சிலீரென்று நீரோடை குறுக்கிட்டது. குளிந்து குளிர்ந்த நீரை அள்ளிக் குடித்தான். கொஞ்சம் தெம்பு வந்தாற்போலிருந்தது. மேலும் தாமதிக்காது ஓடையைக் கடந்தான். எஞ்சிய பயத்தை விரட்டியபடி கூடிய முயற்சியோடு விரைவாகத் தத்தி நடந்தான்.

சிறிதுசிறிதாக வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித்தது. வான்ஸ்டைமன் ஊகித்த திசை ஓரளவு சரியாகவே இருந்தது. ஓன்றிரண்டாய்க் குடிசைகள் தெரிய ஆரம்பித்தன. வெகு முன்னெச்சரிக்கையோடு குக்கிராமத்தை நெருங்கினான். தூரத்தே மாரியம்மன் கோயில், கோபுரம் மங்கலாகப் புலப் பட்டது. உடனே வான்ஸ்டைமனுக்கு இது நாகர்சேரி என்பது விளங்கி விட்டது. தச்சுக் கோட்டையிலிருந்து சுமார் நான்கெந்து கற்கள் தொலைவில் இது இருக்கிறது. அவனுக்குத் தான் செல்ல வேண்டிய பாதை தெளிவாகி விட்டது.

விரைவாகத் திரும்பிக் கோயில் பக்கமாகச் சற்று மெது வாக ஓட ஆரம்பித்தான். வலி பிடுங்கியது. பொருட்படுத்த முடியாது. இரண்டாம் வல்லாள மன்னரின் தமிழ்ப்படை வீரர்கள் எந்நேரமும் குறுக்கிடக் கூடிய அபாயம் இருந்தது. பொதுமக்கள் அல்லது ஆஸ்ரம ஊழியர்கள் யார் கண்டாலும், காட்டிக் கொடுத்து விடுவார்கள். கூடியவரை பனங்காட்டுப் புதர்களைதாகப் புதுங்கிச் சென்றாள். கறுப்பு மண்ணை அள்ளிக்கைகளிலும் முகத்திலும் தடவிக்கொண்டான். மேலும் நடக்...

காலவட்டம்

எப்போது தொடங்கியதென்று தெரியவில்லை.

ஆனால், இது ஒல்லாந்தர் ஆண்ட ஆயிரத்து எழு நூற்று எண்பத்து எட்டாம் ஆண்டு, மே மாதம் பதி னேழாம் திகதி,

1788.05.17

...த்தான். சுவாசிக்கத் தினெனினான். இது வன்னி நிலத்தின், அடர் வனப்பகுதி. அதி விடியவின் இருட்டு. ஒல்லாந்து நாட்டு தச்சுப் படையின் கட்டளைத் தளபதி கேர்னல். வான்ஸ்டைமன் இரண்டாம் வல்லாள மன்னரின் தமிழ்ப்படை வீரர்களால், தூரத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். இருளில் மரங்களில் மோதி விழுந்தான். வாயால் நிறையக் காற்று வாங்கி விழுங்கினான். ஓடச்சக்கியற்று விழுந்தான்.

இரண்டாம் வல்லாள மன்னரின் தமிழ்ப்படை வீரர்கள் தேடி வருகிறார்கள். தீப்பபந்தங்கள் நெருங்கி வந்தன. வான்ஸ்டைமன் மூச்சின்றிப் பதுங்கினான். அடர் புதரில் உயிர்ப் பிச்சை தேடிப் புகுந்தான். விஷப் பாம்புகளின் பயத்தை விட உயிர்ப்பயம் வென்றது. அப்படியே புதரில் மறைந்து கிடந்தான்.

புரவிகள் அருகில் வந்து நின்றன. தமிழ்க் குரல்கள் கேட்டன. ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் யாரோ உரக்க ஏதோ சொல்வது கேட்டது, திடீரெனப் புரவிகள் கணைத்துத் திரும்பின. தீப்பபந்தங்களின் ஒளி குறைந்தன. திரும்பிப் போகிறார்கள். கொஞ்சம் உயிர் நம்பிக்கை வந்தது. அசைக்கவே முடியாத, முடியாதென

‘யாரங்கே...?’

அதட்டலாக ஒலித்த திமர்க் குரலால் திடுக்கிட்டான். உடனே கைகளை மேலே தூக்கி விட்டான். மரணப்பீதி உயிரைக் கொலவியது. மெதுவான அநிச்சையாகத் திரும்பினான். குரலுக்குரிய உருவம் மெதுவாக இவனை நோக்கி வந்தது. கறுத்த தடியான உருவம். காவியாடை. மொட்டைத் தலையில் உருத்திராட்சக் கொட்டை. திருந்று ஏடாகூடமாக அப்பிக் கிடந்தது. மார்பில் பூநால். கைகளில் தட்டில் அதிகாலைப் பூக்கள். ஒ... மாரியம்மன் கோயிலையண்டிய தபோவன முனிவர்...! நெருங்கி இவனை உற்றுப் பார்த்தார்..

‘எட... தாங்கள் கேப்டன் வான்ஸ்டைமன் அல்லவா?’

தன்னை ஒரு தபோவன முனிவர் சந்தேகமற இனம் கண்டுகொண்டார் என்பதை அவர் தன் பெயரைத் தீர்க்க மாக உச்சரித்ததிலிருந்தே உணர்ந்து திகிலடைந்தான் வான்ஸ்டைமன். இருவரும் சற்று ஒருவரையொருவர் நெருங்கியதும், அசைவற்று நின்றனர். ஏதும் பேசத் தொடங்கு முன்னரே, பெரும்பளைக் காட்டை ஊடுருவியபடி சில புரவிகள் விரைந்து வருவது தூரத்தே தெரிந்தது. ஒ... வல்லாள மன்னரின் வீரர்கள் மறுபடியும்.

‘காப்பாற்றுங்கள் முனிவப் பெருந்தகையே...’

வான்ஸ்டைமன் மெல்லிய கதறலுடன் தபோவன முனிவரின் கால்களில் விழுந்து கட்டிப் பிடித்தான். தபோவன முனிவர். திகைத்துப் போய்த் தூரத்தே விரைந்து வரும் புரவி வீரர்களைப் பார்த்தார். வான்ஸ்டைமன் முனிகியபடியே அவரது கறுத்த பாதங்களில் தன் முகத்தைத் தேய்த்தான். முக்கி அழுதான். டச்சு மொழியில் பிதற்றினான். தீனமாக உயிர்ப்பிச்சை இரக்கும் இந்தக் குரல்...? இந்தக் குரலை எப்போதோ கேட்டிருப்பது போலுணர்ந்தார்... எப்போது... ஒரு யுகத்தின் முன்னரா...? தபோவன முனிவரின் உடல் திடுக்கிட்டு நடுங்கியது. குரு கீழே குனிந்து அவனது விழிகளைப் பார்த்...

அதன் பின்னர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலமான ஆயிரத்து எண்ணுற்று எண்பத்து எட்டாம் ஆண்டு, மே மாதம் பதினேழாம் திகதி,

1888.05.17

...தார் அர்ச்சகர். விழிகளில் உயிர்ப்பிச்சைக்கான இரப்பு. புதுமையாவிருந்தது. இது பிரிட்டிஷாரின் காலம். பழைய

ஒல்லாந்துக் காலமல்ல. நவீனத்துவக் காலம். இங்கிலாந்து நாட்டின், பிரிட்டிஷ் படைக் கட்டளை அதிகாரி கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி ஒரு சாதாரண கறுப்புக் கோயில் அர்ச்சகரின் கால்களில்...

கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றியின் பரிதாப விழிகள் காப்பாற்றச் சொல்லிக் கெஞ்சின. விழிகளில் தெரிந்த ஏதோ ஒன்று பல யுகங்களுக்கு முன்னரும், இவ்வாறே ஒரு சம்பவம், இதே மாதிரி வேறு ஒரு சூழலில், நடைபெற்றதாக நினைவில் சிக்கியது அர்ச்சகருக்கு. ஆயினும் ஞாபகத் தொடராகச் சரியாக நினைவில்லை. நிச்சயமாக இதே கெஞ்சம் பரிதாப விழிகளை எங்கோ எப்போதோ பார்த்திருக்கிறார். யுக யுகாந்திர மாகத் தொடரும், ‘விழியீரப்பு விசையா இது,? எங்கே... எப்போது...?’

சிந்திக்க நேரமில்லை. வன்னி இளவரசர் சிங்காரவன்னி யனின் கிளர்ச்சிப் படை வீரர்கள், ஆங்கிலேயப் படைகளிட மிருந்து கைப்பற்றிய ஜீப் வண்டிகளில், வன்னிக் காட்டை ஊடுருவியபடி நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர். இனிச் செய்வதற் கொன்றுதானிருந்தது. அர்ச்சகர் துரிதமாகச் செயற்பட்டார். காலடியில் மயங்கிக் கிடந்த கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றியின் மீது தன் நீண்ட காவியை உருவிப் போர்த்தினார். சில புதர் களைச் சாய்த்து மறைத்தார். விரைவாகப் புதரை விட்டும் வெளியே வந்தார். வேறொரு புதரை அண்டிச் சென்று சாதாரண மாகப் பூப்பறிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஜீப் உரசியபடி வந்து நின்றது. வன்னி இளவரசர் சிங்காரவன்னியரின் கிளர்ச்சிப் படை அதிகாரி அர்ச்சகரை உற்றுப் பார்த்தான். இடையில் நீண்ட வாரும், தோளில், அதிசயமாக உள்ளுர்த் தயாரிப்புத் துப்பாக்கியும் தரித்திருந்தான். அவனது விழிகளின் தீட்சண்யத்தில், அர்ச்சகரின், பார்வை தாழ்ந்தது. விரல் சொடுக்கி அர்ச்சகரை அழைத்தான்.

‘அய்யரே, ஒரு வெள்ளைக்காரன் ந்தப் பக்கம் ஓடி வந்தவனா...?’

அதிகாலையிலேயே ஒரு கோயில் அர்ச்சகர் தன் இனத்து வீரர்களிடமே, பொய் பேசவதா. ஒரு வெள்ளையனைக் காப்பாற்றித் தான் அகப்படுவதா...? ஆனால், அந்த விழிகளில் தெரிந்த யுகாந்திரத் தொடர்பு...? அந்த விழியீரப்பு விசையை அறிவதெப்படி...?’

‘அய்யரே... காது கேட்கல்லை போல?’

‘ஓ... டி வந்ததைப் பார்க்கவில்லை அப்பனே!’ என்றார் சாதுரியமாக.

அவநம்பிக்கையுடன் அர்ச்சகரின் விழிகளை ஊடுருவிப் பார்த்தான் படை அதிகாரி. அவனது கண்களில் தெரிந்த யுகாந்திரப் பகையுணர்ச்சியில் வெலவெலத்துப் போனார் அர்ச்சகர். இவனுமா..? இவனையுமா..? கடவுளே... ஆனால் சட்டென்று விழிகளை வேறுபக்கம் திருப்பிய கிளர்ச்சிப்படை அதிகாரி மேற்கொண்டு ஏதும் கேட்காது, ‘சரி... எடு வாகனத்தை..?’ என்று கட்டளையிட்டதும் ஜீப் தூள் கிளப்பிப் பறந்தது. வாகனம் சென்று மறைந்ததும் அர்ச்சகர் விரைந்து செயற்பட்டார். புதிரில் சுருண்டு கிடந்த கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றியை மிகச் சிரமத்துடன், தூக்கியும் இழுத்தும் வெளியே கொணர்ந்தார். கப்டனும் தனது இயலாமையுடன் அரை குறைப் பிரக்ஞங்கையுடன் கூட ஒத்துழைத்தான். மெதுவாக நடத்திக் கோயிலை நெருங்கினார். கதவுகளைத் திறந்தார். அவனது விழிகளில் தெரிந்த அந்த அறுந்து போன, யுகாந்திரத் தொடர்பளவையை மறுபடி தன் ஞாபகத்தில், இணைத்துப் பார்க்க ஆவலுற்றார். அறியாமையால் வெகு ஆவலுற்றார்.

கோயில் உள் மண்டபத்துள் கப்டனைச் சிரமத்துடன் கொணர்ந்தார். கதவுகளைத் தாழிட்டார். கர்ப்பக்கிருக்கத்தின் வலதுபக்க வாசலுடே கப்டனைத் தாங்கிச் சென்றார். ஓரளவான வெளிச்சத்தில் அவனை ஒருக்களித்துச் சாய்த்து வைத்தார். அவனது யுத்த ஆடைகளை நீக்கினார். குடத்தி லிருந்த குளிர் நீரை வார்த்து முகத்தைத் துடைத்து விட்டார். நெற்றியில் திருநீறு இட்டார். ஸ்லோகம் ஒது ஊதினார். சற்றே விசிறினார்... கப்டனின் கண்கள் ஆயாசத்தில் இறுக மூடியிருந்தன. அவனது விழிகள் சொன்ன யுகாந்திரத் தொடர்பை அறியக் காத்திருந்தார். நிச்சயமாக இவனை இதே போலொரு சூழலில் இதற்கு முன்னரும் எங்கோ எப்போதோ சந்தித்திருக்கிறார். எங்கே... எப்போது...?

இரண்டு நிமிடங்களில் கப்டன் அசைந்தான். கண்களைத் திறந்தான். ஒ...! இதே விழிகள்... ஆச்சரியத்துடன் அர்ச்சகரைப் பார்த்தான். சற்றுத் தெம்படைந்தான். சூழலை உணர்ந்தான். முன்கி எழ முயன்றான். சட்டென மறுபடி அர்ச்சகரின் கால்களில் விழுந்தான். பற்றிப் பிடித்தான்.

“கால்களை விடுங்கள். எழுந்திருங்கள் கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி அவர்களே..!” என்ற அர்ச்சகர் சற்றே விலகி நின்றார். அவனது விழிகளைத் தெளிவாக நோக்கினார். ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார். ஆனால்,

‘ந... நான்... இதற்கு முன் தங்களைச் சந்தித்திருக்கிறேனா கோயில் தந்தையே..?’ திடீரென ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் கப்டன்.

“அப்படி இல்லை கப்டன்..! ஆயினும் கப்டனை எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது போலிருக்கிறது. அர்ச்சகரும் சுத்தமான ஆங்கிலத்தில் விடையிறுத்ததும், கப்டன் மேலும் அதிர்ந்து போனான்.

“மதிப்பிற்குரியகோயில் தந்தையே... வன்னி இளவரசர் சிங்காரவன்னியரின் கிளர்ச்சிப்படையினரிடமிருந்து காப்பாற்றி எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை தருவீர்களா? இங்கிருந்து நான் நலமாகத் தப்பிச் செல்ல உதவுவீர்களா..?”

“என்னால் எப்படி முடியும் கப்டன். நான்?” அவனது ஆழிய விழிகளில் ஏதோ தெரிந்து மறைந்தது போலிருந்தது...

‘அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் தந்தையே, நீங்கள்தான் இப்போது என் கடவுள். முன்னர் ஒரு தடவையும் இந்த உதவியை?...’ கப்டனுக்குள் ஏதோ ஊடுருவிப் பாய்ந்தது.

“இன்னும் வெளியே சன்டை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தறசெயலாக அவர்கள் இந்தப் பக்கம் வந்தால், இதனைக் கண்டால் முதலில் என்னையல்லவா கொண்டு விடுவார்கள். நானே நிச்சயமில்லாதபோது தங்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சை தர முடியுமா கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி அவர்களே.”

கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றிக்குத் தம்மிருவரதும் தற்காலிக உயிர் நிலை உறைத்தது. அர்ச்சகர் தானே வலிந்து தேடிக்கொண்ட விடையுடன் செயலற்றிருந்தார். அடுத்து என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. என்ன பேசுவதென்றும் புரிய வில்லை. கப்டனின் கண்களைச் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஏதோ ஞாபகத்தில் இடறியது. பூஜைக்கு நேரம் தவறுகிறது. மெளனம் இறைந்து கிடந்தது.

பூஜைக்கு ஒரு சனமும் வராது. வெளியே யுத்தம் நடக்கிறது. இடையிடையே கோயிலின் வெளியே வாகனங்களின் சத்தம் உறுமி உறுமிக் கேட்டது. புரவிக் குளம்பொலிகளும் இடையிடையே கேட்டன. தமிழ்க்குரல்களில் சில தெளிவற்ற கட்டளைகள் தூரத்தே கேட்டன. ம... வன்னி இளவரசர் சிங்காரவன்னியரின் கிளர்ச்சிப்படை வீரர்கள் வருகிறார்கள். பிரித்தானியர் முகாமிட்டிருந்த ‘நாக்சேர்ச்’ கோட்டை கிளர்ச்சியாளர்களிடம் விழுந்து விட்டமை சந்தேகமறப் புரிந்து விட்டது.

இனித் தப்புவதற்கு எவ்வித வழியும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. மாரியம்மனின் துணை தவிர ... அர்ச்சகர் சட்டென எழுந்தார்.

“கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி! இனி யோசிப்பதற்கேது மில்லை. நான் இப்போது, வெளியே கோயிலைப் பூட்டிக் கொண்டு கிராமத்துள் செல்லப் போகின்றேன். மாலையானதும் திரும்பி வருகிறேன். கொஞ்ச உணவும் கொண்டு வருகின்றேன். அதுவரைக்கும் இந்த மாரியம்மன் தங்கள் உயிரை வைத்திருந்தால் சரி... கொஞ்சம் இருட்டானதும் தாங்களாகவே இங்கிருந்து வெளியேறி எங்காவது சென்று விடுவீர்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.”

கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி துரிதமாக எழுந்து அர்ச்சகரின் கைகளைப் பிடித்தான். கண்ணீர் குளமாகிக் கொப்பளித் தது. “மிகவும் சரியான செயல். இந்த மகோன்னத உதவியை நா...ன் முன்னெராரு தடவையும் பெற்றிருக்கிறேனோ என்று தோன்றுகிறது... கோயில் தந்தையே...!”

என்னது...? முன்னருமா...? இருவரின் விழிகளும் வியப்புமிக்கதாக ஈர்த்தன. அவை ஒன்றில் மற்றொன்று கட்டுண்டு மயங்குகையில்...

ஆனால், படபடவெனக் கோயில் வெளிக்கதவு தட்டப் பட்டது. பலவந்தமாக ஆட்டப்பட்டது. இருவரும் விதிர் விதிர்த்துப் போனார்கள். அடுத்தகணம், கப்டன் மக்மில்லன் ஹென்றி ஓரே பாய்ச்சலில், மூலஸ்தானத்திற்குள் பாய்ந்து புகுந்து மறைந்தான். தட்டப்பட்ட கதவுகள் பயங்கரமாக ஆடின. கலகலத்தன. அர்ச்சகர் துரிதமாக உட்கதவைப் பூட்டி விட்டு ஓடி வந்து வெளிக்கதவுகளை நடுங்கும் கரங்களால் திறக்க,

ஆவேசமாகப் புகுந்தனர் வன்னி இளவரசர் சிங்கார வன்னியின் கிளர்ச்சிப்படை வீரர்கள். முன்னால் வந்த அதே கிளர்ச்சிப்படை அதிகாரி, ஆச்சரியத்தோடும், ஆத்திரத் தோடும், குத்தீட்டியை உருவினான். அர்ச்சகரை ஊடுருவிப் பார்த்...

அதன் பின்னர்... இந்திய அமைதிப்படையினரின் காலத்தில், ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எண்பத்து எட்டாம் ஆண்டு, மே மாதம் பதினேழாம் திகதி,

1988.05.17

...த்தான். பச்சைக்கறுப்பு வரி இராணுவ உடையுடன் கம்பீரமாகவிருந்தான். கழுத்தில் சயனைட் குப்பி தொங்கியது. தோளில் நவீன் ரகத் துப்பாக்கி தொங்கியது. புலித்தலையும் குறுக்காக இரு துப்பாக்கிகளும் பதித்த தொப்பி அணிந்திருந்தான். இவன் விடுதலைப் புலிகளின் படையணிப் பொறுப்பாளன். ஜயரை நோக்கி நடந்து வந்தான். அவநம்பிக்கையுடன் ஜயரை உற்றுப் பார்த்தான்... என்ன...? என்னது..? இந்த விழிகள்... எங்கேயோ எப்போதோ கண்டிருப்பது போலுணர்ந்தார். இதே பகையுணர்ச்சிமிக்க விழிகளை..! ஒரு யுகத்திற்கு முன்னரா...?

“ஜயரே, நாகச்சேரி இந்தியப் படை முகாமைக் கலைச் சிட்டம். லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத் மட்டும் தப்பிச்சிட்டான். வெளியேயெண்டால், ஆளைக் காணயில்ல... கோயிலுக்கயும் ஒருக்காப் பாத்துடுவமென்று வந்தனாங்கள்...!”

ஜயர் விதிரவிதிர்த்துப் போய் நாக்குழறி, “இ...இஞ்ச தான் வ...வந்தவரே...? எ...ப... ஒருத்தரும் வரேல்லை. நி...நீங்க பாக்கிறதெண்டால் பாருங்கோ தம்பிமார்...”

சிரிக்க முயன்று தோற்றார். குடுமியையும், பூநாலையும் தேவையின்றி ஆட்டினார். படையணிப் பொறுப்பாளன் ஒரு விநாடி யோசித்தான். விழிகளைச் சுற்றிலும் சூழல் விட்டான். மூலஸ்தானத்தை மட்டும் விஷேசமாக நோக்கினான். ஜயருக்கு நெஞ்சு காய்ந்து விட்டது. அதை நோக்கி நடந்தான்.

“ஆள் ஒழிய நல்ல இடமொண்டல்லே இது...?” நெருங்கி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். சட்டென ஜயரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அடிவயிறு குத்தீட்டி போல வலித்தது. வியர்த்தது. நடுங்கியது... சட்டெனத் திரும்பி வந்தான்.

“ஜயரே...!” என்றான். அவனது பூர்வஜன்ம விழியீர்ப்பு விசையில் கட்டுண்ட ஜயருக்குள் ஜன்மக் குற்றவனர்வு பிறிட்டது. “சரி... போவமென்ன... ஜயரே மன்னிச்சக் கொள்ளுங்கோ... நாங்க போட்டு வாறம்...”

படையணிப் பொறுப்பாளன் விரைந்து வெளியே நடந்தான். விடுதலைப் புலி வீரர்கள் தொடர்ந்தனர். வெளியே ஜீப் கிளம்பியது. அனைவரும் போன்மை உறுதியான பின் ஜயர் மறுபடி கதவுகளைப் பூட்டினார். மூலஸ்தானத்தை நோக்கி ஓடினார்.

“மாரியம்மா... மாரியம்மா..!” என்றார். உள்ளே கருக்கிருட்டில் குனிந்து பார்த்து, “லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத்!” என்று ரகஸியக் குரலில் கூப்பிட்டார். பச்சடித்த பல்லிபோல உள்ளே ஓட்டிக்கொண்டிருந்த லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத் மெதுவாக ஊர்ந்து வெளியே வந்தான். பயத்தினால், விழிகள் வெளுப்பேறியிருந்தன. வியர்வையில் குளித்திருந்தான் உயிர் அபாயத்தில். உயிர் அபயம் தேடிக் கெஞ்சிய அவனது விழிகளை நோக்கிய ஜயர் திடுக்கிட்டார். இன்னொரு யுகத்தின் தொடர் கதையா இது, யார் இவன்..? ஓல்லாந்து வான்ஸ் டைமன்னா..? இங்கிலாந்து மக்மில்லன் ஹென்றியா..? இந்திய லெப். பகதூர்நாத்தா..!

“அவர்கள் போய் விட்டார்களா குருஜ்..?” ஹிந்தியில் நாக்குழியபடி கேட்டான் லெப். பகதூர்நாத்.

“போய் மறுபடி வந்தாலும் வரலாம்.” சரளமான ஹிந்தி யில் பதிலளித்த ஜயருக்கே தனது மொழி வல்லமை ஆச்சரிய மளித்தது. வெகு குழப்பத்துடன் அவனது விழிகளைப் பார்த்தார். அதே விழிகள். எத்ததனையெத்தனையோ யுகயுகாந்திரங்களாகத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் அதே விழியீர்ப்பு விசை..! கடவுளே... இதற்கொரு முடிவேயில்லையா..? யாரிவன்..? லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத் தடுமாறி எழுந்து மறுபடி ஜயரின் கால்களில் விழுந்தான்.

“குரு ஜ்..!” என்று கால்களைக் கட்டிப் பிடித்து உடல் குலுங்கினான். ஏதேதோ சொல்லி அரற்றினான்.

“ஜயோ மாரியம்மா தாயே..!” என்ற ஜயர் சற்றே நகர்ந்து, “எழுந்து நில்லுங்கள் லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத்! இதற்கு மேலும் நான் என்ன செய்யக் கூடும்..?” என்றார்.

“ஙா... என் பெயர் எப்படித் தங்களுக்குத் தெ..?”

“ஏதோ அப்படித்தான் இருக்கும் என்று தோன்றியது.”

“குருஜ்... இருட்டானதும் நானே போய்க் கொள்கிறேன். ஆனால், குருஜ்... இதற்கு மட்டும் விடை சொல்லி விட்டுப் போங்கள். குருஜ்... தங்களை இதற்கு முன் நான் எப்போதோ எங்கேயோ சந்தித்திருக்கிறேனா..? நான் ஊர் பூனாகட்மாநிலம். வட இந்தியா... இந்தக் கோயில் கூட ஏதோ கனவில் போலக் கொஞ்சம் நோபகம் இருக்கிறதுஜ்.”

“எ... என்ன...னது..?” அவனுக்குள்ளும் ஏதோ ஒரு யுகாந்திர நினைவோட்டம் ஒடுவதை உணர்ந்துகொண்ட ஜயர் வியப்புற்றார். எனினும் காலக்கனவுத் தொடரை நோபகிக்கத் தடுமாறினார். அவன் ஜயரை நிமிர்ந்து பார்த்து,

“குருஜ்... நானென்ன கைம்மாறு செய்வேன். முன்னரும் ஒரு தடவை என்னுயிரைக் காப்பாற்றினீர்கள். ஒரு தந்தையைப் போல..!”

“லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத்! அது நோபகமில்லை. இன்னும் நாம் பத்திரமாக இல்லை.”

“அப்படியானால்..? என்னைக் காப்பாற்றவில்லையா குருஜ்..?” பயத்தால் படபத்தான்.

“நான் உங்களைக் காப்பாற்றி அனுப்பினேனா அல்லது இருவருமே கொல்லப்பட்டோமா என்பதில், எனக்கு வெகு சந்தேகமாக விருக்கிறது... ம...? தங்களுக்கு ஏதும் நினைவில் தோன்றுகிறதா லெப்டினன்ட் அவர்களே..?”

திடுக்கிட்டுப் போன லெப்டினன்ட் பகதூர்நாத் ‘எ... என்னது? கொ... கொல்லப்பட்டோமா..? குருஜ்?’ என்று கேட்டான்.

இருவராலும் சரியாக ஊகிக்கவோ நோபகத்தில் கொண்ரவோ முடியவில்லை. ஆனால் அறிய ஆவலுற்றனர். இருவரும் விழியீர்ப்புவிசையில் கட்டுண்டிருக்கும் போதே திடெரென ஜயருக்குள் ஏதோ ஒரு பீதியுணர்ச்சி ஏற்பட்டது. யுகயுகாந்திரமாகத் தொடர்ந்த இந்தச் சம்பவம் இத்தோடும் முற்றுப் பெறாது என்று திட்டமாக மனதில் ஒரு நோபக மின்னல் பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

“ஜயோ மாரியம்மா தாயே..!”

என்றவர் இன்னும் ஆழமாக அவனது விழிகளை உற்றுப் பார்த்தார். ஆனால், திடெரென லெப்டினன்ட். பகதூர்நாத்தின் விழிகளில் அந்த ஈர்ப்பு மறைந்தது. மாறாகப் பெரும் பீதி பரவியது... காரணம் அவனது கண்கள் பின்புற யன்னலை நோக்கித் திரும்பியிருந்தன. ஜயரும் அநிச்சையாகத் திரும்பி யன்னலைப் பார்த்த போது...

இரத்தம் உறைந்து போனார். மார்பு படபடவென்று துடித்தது. செய்தலறியாது விறைத்துப் போய்... விழிபிதுங்கி னார்... சாத்தப்படாத அந்த உயரச் சண்னலின் வழியே... ‘பிஸ்டல்’ துப்பாக்கியை மிகச் சரியாகக் குறி பார்த்து நீட்டிய படி, நின்ற விடுதலைப் புலிப் பொறுப்பாளன் தன்கூரிய இரு குத்திட்டி விழிகளால் இவர்களிருவரையும் அதே யுகயுகாந்திரப் பகையுணர்ச்சியுடன் பார்த்...

இதன் பின்னர், வரப் போகும் அனுக்கதிரியல் யுத்தக் காலமான இரண்டாயிரத்து எண்பத்து எட்டாம் ஆண்டு மே மாதம் பதினேழாம் திகதி,

...ததுக்கொண்டிருந்தான் கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம். அவனது கைகளில் ஏந்தியிருந்த கதிர்க்கணை இருவரையும் குறிபார்த்துக்கொண்டிருந்தது. விதிர்விதிர்த்துப் போன கோயில் குரு நடுநடுங்கினார். கீழே கால்களைப் பற்றியபடி கிடந்த அமெரிக்கப் படைகளின் கூட்டுத் தளபதியான ஜோர்ஜ் தட்டுத்துமாறியபடி எழுந்திருந்தான்.

“இருவரும் கைகளைத் தூக்கியபடி வெளியே வாருங்கள்!”

கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலத்தின் கட்டளை தெளிவாக வும் உறுதியாகவும் இருந்தது. கோயில் குருவும் ஜோர்ஜ் மூம் கைகளை உயரத் தூக்கிய வண்ணம் வெளியே வந்தனர். வெளியே கப்டன் மின்னம்பலமும் அவனது மீட்புப்படை வீரர்களும் கதிர்க்கணைகளுடன் கம்பீரமாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். பக்கத்தே புஸ்பக விமானம் இரைச்சலின்றிப் பணவெளிப்பரப்பில் நின்றுகொண்டிருந்தது.

“இவன்தான் ‘போர்ட் ஒப் நாகசாரி’யிலிருந்து தப்பிய தளபதி ஜோர்ஜ்... இவர் இவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த மாரியம்மன் கோயில்குரு. இருவரையும் கைது செய்து புஸ்பகத்தில் ஏற்றுங்கள்.” கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம் கட்டளையிட்டதும் இருவரினதும் கைகளில் ஒரே லிங்கு பூட்டப்பட்டது. “ம... ஏறுங்கள் உள்ளே.. !” கட்டளையைத் தொடர்ந்து இருவரும் புஸ்பக விமானத்துள் ஏறினர். பின்னால் தாவி ஏறிவந்த கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம்.

“என்ன தெரியம் உமக்கு... குருவே.. ! அந்தியப்படைத் தளபதியை அதுவும் ஒரு கோயிலுக்குள் ஒளித்து வைக்க அசாத்திய துணிவு வேண்டும் உமக்கு.. !” என்று உறுமினான்.

“ம்... அ... அதில்லை த...த...த... !” கோயில்குரு வார்த்தைகள் தடுமாறி விழி பிதுங்கினார். தளபதி ஜோர்ஜ் மிகுந்த அச்சத்துடன் கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலத்தையும் கோயில் குருவையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மூவரினதும் விழிகள் அந்த விழியீர்ப்புவிசையில் அதே கணத்தில் கட்டுண்டன. யார் நாம் மூவரும்..? ஓல்லாந்து நாட்டு வான்ஸ்டைமன்னும் தபோவன முனிவருமா..? இவர்களைத் தேடிவந்த வல்லாள மன்னரின் வீரனா..? இங்கிலாந்து மக்மில்லன் ஹென்றியும் அர்ச்சகருமா..? பின்னால் விரட்டி வந்த சிங்காரவன்னியரின் கிளர்ச்சிப் படை வீரனா..? அல்லது இந்திய லெப். பகதூர்நாத்தும் ஜயருமா..? இவர்களைத் தொடர்ந்து துரத்திவந்த விடுதலைப் புலிப் பொறுப்பாளனா..?

தீர்மானிக்க முடியவில்லை... இன்னும் யோசித்துப் பார்த்ததில் ஒன்றும் தெளிவாகப் புரியவில்லை. யுக்யுகமாக இந்தச் சம்பவம் தொடர்கிறது போலிருந்தது. ஏதோ மூவரும் ஒரே கணவையே கண்டது போலுமிருந்தது. இனி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. அடுத்து என்ன செய்வதென்றும் புரிய வில்லை. எழுதி வைத்தாற் போன்று தொடரும் இச் சம்பவத் தொடரில் அடுத்து என்ன நடக்கும் என்பது மூவருக்கும் புரியவில்லை. இன்னொரு மிலேனிய யுகத்தின் தொடர் கதையா இது,

“உங்களிருவரையும் வெகுகாலத்திற்கு முன்பிருந்தே கண்காணித்து வருகிறேன் போலிருக்கிறது கைதிகளே.. !” என்றான் கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம்.

அவனது பேச்சு இருவரையும் வியக்க வைத்தது. அவனது விழிகளின் ஈர்ப்பில் இருவரும் கட்டுண்டனர்.

“நு... ந... ந... ந... லீன்... வ... வந்து...” வாய்குழிநார் கோயில் குரு. தளபதி ஜோர்ஜ் மூம் தட்டுத் தடுமாறிக் கோர்வையின்றி ஏதோ சொன்னான்.

கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம் குறிப்பாகத் தளபதி ஜோர்ஜை நோக்கினான். பின்னர் தெளிவான ஆங்கிலத்தில் கூறினான்.

“நான் உங்களைக் கொல்லப்போவதில்லை. நீங்கள் என்னுடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தால்.. !”

“சரி... சரி... !” என்றார் கோயில்குரு அவசரமாக..! ஆனால் சற்றே கிடைத்த உயிர் அவகாசத்தில் “ஒக்கே... ஒக்கே!” என்ற தளபதி ஜோர்ஜ் கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலத்தை ஒருக்கணம் நோக்கினான். அவனது விழிகள் காந்தத் தனமாய்க் கவர்ந்தன.

“மிஸ்டர் ஜி.ஐ.! நாம் இருவரும் ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வரலாம். யாரும் சாகுவதில் யாருக்கும் இலாபமில்லை. முதலில் இந்த அப்பாவிக் குருவை விடுதலை செய்யுங்கள். நான்தானே உங்களுக்கு வேண்டும். நான் ஒரு சிறிய வியாபாரத்திற்குச் சம்மதிக்கிறேன்.”

‘...’ கோயில்குரு உள்ளார்ந்த மகா நிம்மதியுடன் ஒன்றும் பேசாதிருந்தார். கப்டன் ஜி.ஐ. மின்னம்பலம் கோபம் கொப்பளித்த சிரிப்புடன் வெள்ளையனைப் பார்த்து,

“நல்லது. ஒரே பேச்சுத்தான் எனக்குப் பேச முடியும். நீ உயிருடன் இங்கிருந்து தப்புவதென்றால் உன்னிடமுள்ள அணுக்கதிர் வாய்ப்பாட்டை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு. இதைவிட...”

அவன்து பேச்சு முடிவடைவதற்கிடையில் சட்டெனக் கோயில்குருவைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்ட தளபதி ஜோர்ஜ் - கப்டன் ஜி.ஜி. மின்னம்பலத்தின் கையிலிருந்த கதிர்க்கணையை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அதே கணத்தில் இருவருக்குமிடையில் அகப்பட்ட கோயில்குருவின்மீது மூட்டுப்பட்டு மூன்று பேரும் புல்பக விமானத்துள் ஒருவரையொருவர் மோதித்தள்ளப் பட்டு விழுந்தனர். ஒரேகணத்தில் சமாளித்தெழுந்த கப்டன் ஜி.ஜி. மின்னம்பலத்தின் கூரிய குத்திட்டிவிழிகள் கோபத்தால் சிவந்து போய் இருவரையும் கொலைவெறியோடு பார்த்...

எப்போது முடியுமென்று தெரியவில்லை. வுட்டத்திற்கு எங்காவது முடிவு இருக்கிறதா...? மீண்டும் இது பால்வீதியில் இரண்டாயிரத்து நூற்று எண்பத்தெட்டு மே மாதம் பதினேழாம் திகதி 2188.05.17இல் தொடரக் கூடும்...?

(நன்றி: 2005, மார்ச், 05, ஈழநாதம்.)

(காலவட்டம் - ஈழநாதம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசுபெற்ற சிறுகதை, 2008.)

பி.கு : கதையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் திகதி கதை உத்தி கருதி 2009ஆம் ஆண்டில் கதாசிரியரால் செவ்விதாக்கப்பட்டது.)

தலைவர் வந்திருந்தார்

என்ன ஒரு அழகான மரம்...! கம்பீரமாக வானளாவும் பெருவிருட்சம். அடியில் குன்குன் நில்ல. தென்கிழக்கில் வேர்விட்டு நாடெங்கும் விழுதுகள் விட்டு அதற்காகச் செந்நீரும் கண்ணீரும் விட்டு வளர்த்த தரு அது. பத்து இலட்சம் பறவைகள் தங்கலாம். இதமான காற்று. மேலே இலைகளின் ‘தகபீர்’ ஒவி சலசல சங்கீத மாய்... அடிமர வேரில் படுத்திருந்தேன். தனி ஒராளாய் ஏகாந்த நினைவுகளிலிருந்தேன். இவ்விருட்சத்தை நட்டு வைத்தவன் எதிர்காலத்தையும் ஊகித்து உணரக் கூடிய, மாபெரிய தலைவனாகத்தானிருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நித்திரை பாதி... விழிப்புப் பாதி... திடீரென ஒரு நறுமணம் பரவியது. உடன் ஒரு குரல் உரத்து ஒலித்தது.

“போராளியே புறப்படு...!”

கம்பீரமான குரல்... யாரது? இந்த ஆண்மையும், உறுதியும் மிகக் வசீகரக் குரல் யாருக்குரியது...? அ...வரா...? த...தலைவரா...? சசே... இருக்காதே. அவரைத்தான் அரந்தலாவையில் வைத்து...? அப்படி யானால்...?

“போராளியே...! விழித்தெழு...!! என்னைப் பார்...!!!

பார்த்தேன். திடுக்கிட்டேன். அதே புன்னகை. அதே சமயம், ஆழமாக ஊடுருவும் அந்த விழிகளின் திட்சண்யம். திடீரெனத் துணுக்குற்றெழுந்தேன். த...தலைவரேதான்.

“த...தலைவரா... நீங்களா ஸேர்...? நீங்க ‘ஹெவியில்...?’ நாக்குழறிப் பயந்து போனேன்.

“தலைவர்கள் ஒரு போதும் மரணிப்பதில்லை என்பதை நான் உனக்குச் சொல்லித் தரவில்லையா...?” சந்தேகமே யில்லை தலைவரேதான்.

“நீங்க சொல்லித் தந்தது ப்ப ஒன்டும் நடக்கல்லையே ஸேர்...” என்றேன் ஒருவாறு தெரியத்தை வரவழூத்தவனாக.

“நடத்தாமல் விட்டதற்கு நான் பொறுப்பல்ல... சரி... நமது அருமைப் போராளிகள் அனைவரும் நலமா...?” தலைவரின் கேள்வி புரியவில்லை. விடுதலைப் போராளிகளையா கேட்கிறார்... ?

“என்னது...? ஆரு...? போராளிகளா... ஆரு ஸேர் அது...?” திடுக்கிட்டுப் போய்க் கேட்டேன்.

“பள்ளி பூல்...! ஆயிரமாயிரம் விளக்குடன் ஆதவன்போல் எழுந்து அணிவகுத்த அந்தப் போராளிகள்...? ஒரு மரத்தைக் கொண்டு, கர்ச்சிக்கும் சிங்கத்தையும், சீறும் புலியையும், மேலும் பல இனவாத வஸ்துகளையும் விரட்டிக் காட்டிய உம்மத்துகள்...? கட்சிக்காக மார்பு திறந்து காட்டித் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வாங்கிய என் கண்ணியத்துக்குரிய வீரப் போராளி கள்...? ஆயிரமாயிரம் விழுதுகளுடன் நமது மரத்தைக் கண்ணீரால் காத்துச் செந்தீர் ஊற்றி வளர்த்த அந்தக் கோங்கிரஸ் போராளிகளைக் கேட்கிறேன்...” தலைவரின் விழிகளில் நீர்.

“நீங்க சொன்ன ஆட்கள் எனக்குத் தெரியாது ஸேர். முந்தி அப்பிடிக் கொஞ்சப் பேரு இருந்தாப் போல ஞாபகம். ஆனா ப்ப இருக்கிற அடிமட்டப் போராளிகள் ஹர்த்தாலுக்கு ரோட்டுல டயர் பத்த வைக்கிறாங்க. வாகனங்கள் கண்ணாடிய நொறுக்கிறாங்க. நடுமட்டப் போராளிகள் சுருட்டின் வரைக்கும் லாபமெண்டு சுருண்டு படுக்கிறாங்க. உயர்பீடப் போராளிகள் சங்கிதக் கதிரையைச் சுத்திச்சுத்திப் போராட்டம் நடத்துறாங்க. எல்லாப் போராளிகளும் மொத்தத்துல கடுமையாப் போராடிக்கொண்டுதான்; இருக்கிறாங்க ஸேர்.”

என் வார்த்தைகளில் அதிர்ந்துபோன தலைவரின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. ஆயின், உண்மைகளைத் தலைவரிடம் சொல்லாமல் யாரிடம் சொல்ல...?

“பள்ளி விட்ட! என்ன சொல்கிறாய் நீ?” இடிந்துபோன தலைவர் அப்படியே மரத்துனடியில் உட்கார்ந்து விட்டார். சற்றே கண்களை மூடினார்.

“உள்ளதுச்சொன்னன். வேறென்ன சேர் கேக்கணும்...? எனக்கும் நித்திர வருது” என்றேன் கொட்டாவி விட்டபடி துணுக்குற்ற தலைவர் விரைவாகத் துள்ளி எழுந்தார். தன் கூர்மையான விழிகளால் என்னைத் துளைத்து விடுவதைப் போன்று பார்த்தார். முகம் கோபத்தில் சிவந்து போயிருந்தது.

“எனது வருகைக்காக இரவிரவாகக் கண்விழித்துக் காத்திருந்த போராளியா நீ...? ச்சீ...! நமது கட்சியாவது கட்டுக்கோப்பாக இருக்கிறதல்லவா...?” என்ன ஒரு நப்பாசை தான் தலைவருக்கு.

“எந்தக் கட்சியக் கேக்கறீங்க ஸேர்...?” புரியாமல் கேட்டேன். தலைவர் மறுபடி தீப்பொறி பார்வையுடன் என்னை ஏரித்தார்.

“அடி முட்டாள்...! நமக்கென்று இருப்பது ஒரு கட்சி தானே. சிறீலங்கா முஸ்லிம் கோங்கரஸ்...?”

“என்ன ஸேர்... முஸ்லிம் காங்கிரஸா? அது அந்தக் காலம். நீங்க இருந்து ஆண்ட காலம்.”

“அப்படியானால் நமது கட்சி..? அதையும் கலைத்து விட்டார்களா...?” தலைவர் தன் இதயத்தைப் பொத்தியபடியே கேட்டார். எனது பதிலை எதிர்பார்த்துத் தயார் நிலையானார். என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. பாவம்..! வேதனைப் படுவார் என்று சற்று மெல்லிய குரலில் முனுமுனுத்தேன்.

“கலைத்து விடல்ல சேர்..! நாங்களாகவே கலைஞ்சி விட்டோம்.”

“என்ன சொல்கிறாய்..?” தலைவர் விசயம் புரியாதவராக நிமிர்ந்தார். குழப்பத்துடன் பார்த்தார்.

“இப்ப நவீனக் காலம் ஸேர். பத்து லெச்சம் முஸ்லிம் களுக்கு ஒரு கட்சி காணுமா ஸேர்..? அதான் ப்ப நாங்களே பிரிச்சிட்டம். ப்ப போராளிகள் எண்டு ஒரு ஆளும் ஸல ஸேர்... எல்லோரும் தலைவர்தான். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’தாம்.”

“என்ன...? அப்படியானால் நமது பலம் மிக்க முஸ்லிம் கோங்கரஸ்...?”

“நம்மட பலம் மிக்க முஸ்லிம் காங்கிரஸா..? அது பழைய காலம். இப்பல்லாம் பணபலமிக்க தனித்தனி காங்கிரஸ் தான். ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ். வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம் காங்கிரஸ். தேசிய முஸ்லிம் காங்கிரஸ். அஸ்ரப் காங்கிரஸ். அகில இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸ். சிங்கள முஸ்லிம் காங்கிரஸ்.

தமிழ் மூஸ்லிம் காங்கிரஸ். உலமா காங்கிரஸ். கிழவர்கள் மூஸ்லிம் காங்கிரஸ். ஐதேக சார்புக் காங்கிரஸ். பீர் சார்புக் காங்கிரஸ். தூய காங்கிரஸ். மூஸ்லிம் கூட்டமைப்பு. மூஸ்லிம் தேசியவாதிகள் இயக்கம். மூஸ்லிம் தேசக் கட்சி, தேசிய ஐக்கிய முன்னணி. ஐக்கிய தேசிய முன்னணி. மூஸ்லிம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி. இதெல்லாம் போதாதென்று, உம்மா, சம்மா, துஆ, நுஆ, குவா, அவா...” என்னுடைய கட்சிப்பட்டியலைக் கேட்ட தலைவர் துள்ளிக் குதித்தெழுந்து,

“ஹ... ஆ...” என வீரிட்டலறினார்.

“என்ன ஸேர்... கடியன் கிடியன் கடிச்சிட்டா..? இப்ப இந்த மரத்துல சீவராசிகள் கூடிட்டுகள் ஸேர்.”

பட்ட மரத்தின் பக்கமாக ஊர்ந்துகொண்டிருந்த, விஷ நாகங்களையும், வேரடி மண்ணில் துளைத்தெழும் ஏறும்பு களையும், வேரில் அரிக்கும், புழுக்களையும், பட்டைகளில் வளரும் கறையான் புற்றினையும், கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்குளையும், உச்சாணிக் கொம்பிலிருக்கும் வல்லூருகளையும், சுற்றிச் சாற்றினைப் பிழிந்துகொண்டிருக்கும் ஒட்டுண்ணி களையும் சுட்டிக் காட்டினேன்.

“அதில்ல நீ இப்போது சொன்ன பெயர்களைல்லாம் என்ன..?”

“கட்சிகள் ஸேர். அங்கீரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள்..!” தலைவராக எப்படித்தான் இருந்தாரோ. இது கூடத் தெரி யாமல்... என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டே சொன்னேன். தலைவர் இடுப்புக் கழுன்று போய் கீழே உட்கார்ந்து விட்டார். விழாதபடி மரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார். ஆயினும் விடாமல் பிடிவாதமாய்க் கேட்டார்.

“அப்படியானால் கட்டுக்கோப்பான நமது ஒரே கட்சி எங்கே..?” தலைவரைப் பார்க்கவே பரிதாபமாகவிருந்தது.

“அப்படியே கட்டிக் கோப்புக்குள் பத்திரமாய் வெச்சிருக்கம் ஸேர்.” இந்த மனுசன் விடமாட்டார் போலிருக்கிறதே...

“அட... மடயா... மடயா..! கட்சியையே சிதறடித்து விட்டர்களாடா..?” தள்ளாடிப்போன தலைவரைத் தாங்கிப் பிடிக்க முயன்றபோது, அருவருப்புடன் என்ன விட்டும் விலகிச் சுதாகரித்த தலைவர், மறுபடியும்,

“இதனைச் சிதறடித்தவர்கள் யார்..? சொல்..!” ஆத்திரத் தால் கத்தினார்.

“ஐயோ... ரொம்பச் சூடாகாதிங்க ஸேர்..! அதுகளச் சொல்லப்போனா பொழுது விடியும்.”

பிறகென்ன..? அப்பறும் விடிகாலையில் நான் தலைவர் நடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, நமது பெருமதிப்புக் குரிய ஊடகவியலாளர்கள் யாரும் போய்ப் பத்திரிகைகளில், எனது பெயரையும் படத்தையும், பின்னணியில் தலைவரின் கபன்துணிப் படத்தையும் போட்டு, ‘சிறிலங்கா மூஸ்லிம் தலைவர் ஆவிக் காங்கிரஸ்’ ஆரம்பம்! என்று செய்திப்பரப்பி விட்டால்? ஆகவே, இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல் மொனமாக இருந்தேன். நெடுநேரம் என் பதிலுக்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்துபோன தலைவர், சற்று இறங்கி வந்து,

“தம்பி..! வாப்பா..! இக்கட்சிகளை ஆரம்பித்தவர்களையாவது சொல்லேன். ப்ளீஸ்..?” என்று என்னைத் தந்திரமாக மடக்கப் பார்த்தார். நானா ஏமாறுவேன்..? அந்தப் பெரிய பிரேம மன்னரையும், சந்திரியம்மையையும் தேரர்களையும் மடக்கிய மாதிரி நினைத்துவிட்டால் என்ன..? பொதுவாகச் சொன்னேன்.

“கட்சி ஆரம்பிக்கிற என்ன பெரிய சீன வித்தையா ஸேர். நீங்க ஆரம்பிச்சாப்போல, ரோட்டுரோட்டா மழைக்க வெயிலுக்க அலைஞ்சி திரிஞ்சி, துவக்கு வெடிக்குத் தப்பி, காசி இல்லாம வாகனம் இல்லாம குடும்பத்தை இழந்து, குடியிருந்த வீட்ட இழந்து... சட்டநுணுக்கம் பார்த்து, தற்றுணிவை வளர்த்து, மலைகளுடன் மோதி... மலர்மாலைகள் வாங்கி... அதெல்லாம் உங்கட காலம் ஸேர்! இப்ப ரோட்டாக் கிற பொடியனுகள் விளையாட்டுக் கழகம் ஆரம்பிக்கிறதுக்குப் பதிலா நேரடியா கட்சியே ஆரம்பிக்கிறாங்க. ‘சிம்பிள்... வேல... தவிரவும், விளையாட்டுக்கழகமும் கட்சியும் ரெண்டும் ஒண்டுதானே ஸேர்? எல்லாருமே, கட்சித் தலைவராகணும் ண்டால், என்ன செய்ற... இத்தனை மாந்தருக்கு ஒரு கோயில் போதாது. சத்தியத்திரு நாயகா... என்ற விஸ்வநாதரின் பாட்டத் தெரியும்தானே ஸேர்..?”

“என் விநோதம் இது..? அப்படியானால், ஒட்டு மொத்த மூஸ்லிம் வாக்குகளையும் ஒரே சின்னத்தின் கீழ் பெற்று ஆட்சியைத் தீர்மானிக்கிற தனிப்பெரும் மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் எது... யார்..?” மகா கோபத்துடன் எழுந்தார் தலைவர். சரிதான்..! விடவே மாட்டார். இனி நாழும் சற்றுச் சூடாகப் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

“ஐயோ..! கதய நிப்பாட்டுங்க ஸேர். ஆட்சியைத் தீர்மானிக்கிறதா? பப் அப்பிடி ல்லை ஸேர். ஆட்சியில்

இருக்கிறவருதான் உண்மையான மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் ஆருண்டு தீர்மானிக்கிறது. விளங்குதா ஸேர். இதெல்லாம் அரசியல்ல நீங்களே படிக்காத பாடங்கள். விளங்குதா ஸேர்...?"

"என்னவோ உள்ருகிறாய் ஒன்றும் புரியவில்லை எனக்கு. ஏதோ பிழையாகி விட்டது" என்ற தலைவர் ஒன்றும் புரியா மல், சற்று நேரம் மெளனமாக இருந்தார். முகத்தில் ஏகப்பட்ட குழப்பங்கள் தெரிந்தன. இதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லி மாளாது. நான் தாங்குவதற்கு ஆயத்தப்படுத்தினேன். மரத்தி ணடியில், ஒரு ஒதுக்கிடம் தேடினேன். எங்கே கால் வைக்க? எங்கே தலை வைக்க? என் பிரச்சினை புரியாத தலைவர், சற்றே கணைத்தார். என் கவனத்தை ஈர்த்தார். கெஞ்சலாக என்னைப் பார்த்தார். ஏதோ கேள்வியா மறுபடியும்..? சுருதி குறைந்த குரலில், மெதுவாகக் கேட்டார்.

"சரி...சரி... நமக்கு இப்போது எத்தனை உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருக்கிறார்கள். அதையாவது குழப்பாமல் சொல்லேன்."

இந்த ஆள் விடவே மாட்டார். ஆனால், கேள்வியே பிழையாயிற்றே. எதற்கும் இதற்காவது சரியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டால், பாவம் மனிதர் இடிந்து போய் விடுவார். எனவே, நான் விரல்களை மடித்து என்ன ஆரம்பித்தேன். இதைக் கண்ட தலைவர் மறுபடியும், கோபமுற்று, "முட்டானே... என்ன இது... இது கூடத் தெரியாதா...?" என்று பாய்ந்தார்.

"என்ன ஸேர்... எப்படி 'கரெக்டா'ச் சொல்ற..? நான் சாதாரண வாக்காளன். நீங்க பெரிய தலைவரு! லோயரு! சரி... ஏலுமென்டால், நீங்களே எண்ணிப் பாருங்களேன். காங்கிரஸ்கு என்று மொத்தம் ஏழு பேரு. அதுல ஜதேக சின்னத்துல காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர் மூன்று பேர். இதக் கூட்டுங்க... பத்து. காங்கிரஸ் சின்னத்துல ஜதேக ரெண்டு பேர் இருக்கிறாங்க... அதக் கழிங்க... நம்மட உறுப்பினரா இருந்து பொதுமுன்னணிக்குப் போனது ரெண்டு. கழிங்க... ஜதேக தேசியப்படியல்ல இருந்து நம்மட உறுப்பினரா வந்த ஒன்று... கூட்டுங்க... நம்மட ஒரு ஆளை அவங்கட 'விஸ்ட்டு'ல் போட்டது. அதயும் கூட்டுங்க. காங்கிரஸில் வெண்டும் வழக்கில் தோக்கு காங்கிரஸாக இல்லாதது ஒரு ஆள்... கழிங்க... வழக்கில் வெண்டு காங்கிரஸ் விட்டு மாற்றுக்குழுவில் மூன்று... கழிங்க... ஸ்ல... கூட்டுங்க... ச்சே... கழிங்க...?"

"ச்சே மடையா... முட்டானே. என்னடா இதெல்லாம்..?" தலைவர் ஆவேசமாக எழுந்தார். தனது புறங்கையால் எனக்கு

ஒங்கி அறைந்தார். எனது கைகளைப் பிடித்து, விரல்களை முறித்துவிடுவதைப்போல நெரித்தார்.

"ச்சி... முட்டானே..! என்ன கணக்கு இது..? இதெல் லாம் எப்படிச் சாத்தியம்..? நமக்கென்றொரு கட்சி யாப்பு இருக்கிறதல்லவாடா முட்டானே..?"

யாப்பையா கேட்டார்..? தன்னுடைய ஆற்றல்மிக்க முனையை உருக்கி வார்த்த வார்த்தைகளைக் கேட்கிறார். ஒ...யாப்பு..! கட்சி யாப்பு... அந்தக் கதையைச் சொல்லப் போனால் என்ன செய்வாரோ..? ஹம்..?

"யாப்பா..? எந்த யாப்பக் கேட்கறீங்க ஸேர்? பழைய யாப்பா..? புது யாப்பா..? மகிந்த யாப்பா திருத்தின யாப்பா..? உயர் பீடத்துல திருத்தின யாப்பா..? இல்ல உயர் மாடியில் வெச்ச தத்தமக்கு வாய்ப்பா திருத்தின யாப்பா..? ல்ல, 'லோயர்' விழித யாப்பா திருத்தித் தந்த யாப்பா..?"

எனது கேள்விகளால் வாய்டைத்துப்போன தலைவர் மறுபடியும் ஒரேயடியாக மெளனமானார். இனியும் ஏதாவது கேட்டு வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளாமலிருக்க முயல்கிறாரோ என்று பாவமாக இருந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட இரும்பு மனிதர். கூனிக் குறுகிப்போய் உட்கார்ந்திருந்தார். என்னவோ முனு முனுத்தார்.

"வாட் நொன்ஸன்ஸ்..! எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கள்" என்று சொன்னது போவிருந்தது. நானும் கொஞ்ச நேரம் சாயலாம் என நினைத்து உட்கார்ந்தேன். தலைவர் உடனே எழுந்து விட்டார். இறுதித் தீர்மானத்துக்கு வந்ததுபோல முகம் பாவனை காட்டியது. என்னைப் புன்னகையுடன் பார்த்தார். அப்பாடா! மெதுவாக என்னருகே வந்தார். அன்போடு என்னை அணைத்துக்கொண்டார். என் காதருகே தனது சிவந்த உதடுகளை வைத்தார்.

"என்னுடைய தங்கக் கிளியே..! இறுதியாக இதைமட்டு மாவது வெட்டொன்றாய் துண்டு ரெண்டாய்ச் சொல்லாயா ராசா..? இப்ப றீலங்கா மூஸ்லிம் காங்கிரஸ்கு யார் தேசியத்தலைவர்..? நேராகப் பதில் சொல். நான் போய் விடுகிறேன்."

என்ன கேள்வி இது..? தேசியத் தலைவரா..? இதற்கு நேரான பதிலா..? என் கனவுக்கண்ணென்றிரே கொழும்பு உயர்நீதிமன்றக் கட்டிடம் தெரிந்து மறைந்தது. என்ன சொல்ல... எப்படிச் சொல்ல...? ஏதோ சொல்லத்தானே வேண்டும்..?"

“அது...வந்தான்... நிச்சயமா எப்பிடி ஸேர் சொல்று...? தேசத் தலைவர்கள்தான் முஸ்லிம் காங்கிரஸ்-கும் தேசியத் தலைவர்களாக இருந்தாங்க... கொஞ்ச நாள் சந்திரிக்காவும் பிறகு ரணிலும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவரா இருந்தாங்க. இப்ப வழக்குப் போட்டு இருக்கு. ‘கோட்ட’தான் அதத் தீர்மானிக்கும். எந்த நேரத்திலும் யாரும் தலைவராகி விடும் அபாயம் இருக்குது ஸேர். நொட்கவர்.”

“என்னது தலைமைத்துவத்திற்கே வழக்கா?” மறுபடியும் ஆவேசப்பட ஆரம்பித்தார் தலைவர்.

“வழக்கே தலைமைத்துவத்திற்குத்தான் ஸேர்” என்றேன் பட்டவர்த்தனமாக.

“மடையா... எல்லா ஊர்களிலும் ‘மஜ்லிஸ் ஸாரா’ வைத்திருந்தேனே. எல்லா ஊர்களிலும் இருந்த என்னுடைய ஆட்கள் எல்லாம் எங்கே...?”

“ஸஹராவா... நா... சூறாவளியாகச் சுருட்டுறாங்க. உங்கட நினைவு நாள் வந்தா ஒவ்வொரு இறைச்சிக்கடையில் யும் உங்கள் சந்துசந்தா அரிஞ்சி அரிஞ்சி அறுத்து விக்கிறாங்க. வாக்குகள் பொறுக்கிக் கொடுத்து உண்டியல் நிரப்புறாங்க. ஸார் ஊதுறாங்க. போதுமா? வீணா என் வாயைக் கிண்டா தீங்க ஸேர்.”

“யா ரஹ்மானே! இதெல்லாம் என்ன..? எல்லாம் உடைந்தே விட்டதா..? கருத்துப் பேதமென்னும் கறையான் வந்துங்கள் ஒற்றுமையைச் சீரழிக்கும். புத்தியுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள். பொறுமையைக் கைக்கொள்ளுங்கள் என்று பாடிப் பாடிச் சொன்னேனே..?” குரல் உடைந்துபோய் அழுகுரலில் பாடினார் தலைவர்.

“பாடி வெச்சிட்டு உங்கட பாட்டுக்கு நீங்க போய்ட்டங்க. நாங்க படுற பாட்ட இப்ப நாங்க பாடுறம். புது இசையில்... புதுப்புத் தாளத்துல... இப்ப உள்ள அரசியல் தாளத்துக்கு ஏற்ற பாட்டு இது. கேட்கறீங்களா..? ரெண்டு வரி பாடிக் காட்டவா?”

“வேண்டாம்... வேண்டாம்..! இந்தச் சீரழிவெல்லாம் உடனேயே ஏற்பட்டதா..?”

“ஆமாம்! உடனேயே..! அதுவும் நீங்கதானே பாடினீங்க. ‘விக்கி அழுது வீணாக நேரத்தை ஒட்ட வேண்டாம். தூக்கி

விரைவில் எடுத்துச் சென்று தொழுதுவிட்டு அடக்குங்கள்’ என்று நீங்க பாடல்லையா? வரி பிச்காம் அப்பிடியே செஞ்சம். தொழுது விட்டு அடக்க ஆரம்பிச்சும்... வீணாக நேரத்தை ஒட்டவில்லை நாங்கள். விரைவாகத் திரும்பி வந்து கட்சித் தலைமையகத்தைக் கைப்பற்ற எங்கட ஆட்களை ஏவித் தாக்கி ணோம். ஒரு இரவிலேயே சாந்தி இல்லத்தைச் சமர்க்களமாக ஆக்கிணோம்...”

“ஜயயையையேயா...”

தலைவரின் அலறல் சத்தத்தில் பெரு விருட்சத்தில் மீதியாயிருந்த பறவைகளும் கிறீச்சிட்டுப் பறந்தன. திடீரெனத் தலைவர் மறைந்து விட்டார்... அத்துடன் நறுமணமும் மறைந்தது. நான் அண்ணார்ந்து பார்த்தேன். மரத்தில் ஒட்டியிருந்த விஷப்பிராணிகளால் கொத்திக் குதறப்பட்ட என் முஸ்லிம் உடம்பு மரத்தின் உச்சியில் நிர்வாணமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

(நன்றி: 2004, ஒக்டோபர், 04 நியதி.
மறுபிரசரம்: 2005, மீஸ்பார்வை.)

(‘தலைவர் வந்திருந்தார்’ - இலண்டன் பூபான் இராகங்கள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் நிராகரிக்கப்பட்ட சிறுகதை, 1998.)

நல்லதொரு துரோகம்

மாஞ்சோலைக் கிராமத்தில், புதிதாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது ஒரு பொலிஸ் காவலரன். அதிகம் பீரில்லை. ஓன்பது பொலிசாரும்; நான்கு ஊர்காவற் படையினரும்தான் அங்குக் கடமை. அதற்குப் பொறுப் பாளராக இருந்தார் நிஸ்ஸங்க என அமைக்கப்படுகிற நந்தமித்ர முதியன்சலாகே நிஸ்ஸங்க பண்டார. மனிதர் தோள்களில் இரண்டு நடசத்திர அந்தஸ்துகளைச் சுமந் திருந்தாலும், ஆட்சி மாற்றத்தில் பதவியிறக்கப்பட்டு இங்கு வந்து பாரமெடுக்க வேண்டியிருந்தது.

நிஸ்ஸங்க தனது பகுதியினரை மிகவும் சுதந்திரமாக இயங்க விட்டிருந்தார். இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதி என்பதால், இயக்க அச்சுறுத்தல் மிகக் குறைவாக இருந்தது ஒரு காரணம். மற்றது ஜனம் அரச விரோதம்.

நிஸ்ஸங்கவிடம் ஒரு வழக்கமிருந்தது. ஒவ்வொரு பின்நேரமும், தனது மோபைக்கில், கிராமத்தைச் சுற்றி ஒரு உலா. பின்னிருக்கையில், அவரது எஸ்எல் ஆர் துப்பாக்கியை ஏந்தியபடி ஊர்காவற்படைவீரன் அய்யுப் கம்பீரமாகக் காட்சியளிப்பான். எஸ்எல் ஆர் துப்பாக்கியைத் தொட்டுப் பார்ப்பதிலேயே பேரின்பம் அடைகிற அய்யுபுக்கு இந்த வழக்கம் பேரானந்தமாக இருந்ததில் வியப்பில்லை.

அய்யுபை நிஸ்ஸங்க நம்பிய அளவுக்கு மற்ற சிங்களைப் பொலிசாரை நம்பவில்லை. அய்யுபிடம் எஜமான விகவாசம் மிக அதிகம். இதில் இன்னுமொரு வேடிக்கை என்னவென்றால், பாமரனான் அய்யுபிடம் இருந்த துப்பாக்கி பற்றிய அறிவுதான். எஸ்எல் ஆர் துப்பாக்கியைத் தனி இருட்டில் வைத்துக் கழற்றிப் பின்

கச்சிதமாக மறுபடி பூட்டித் தருவான். மூன்று செக்கன்களில் உயிரை வாங்கும் கிரேண்ட்டின் ஆழியைக் கழற்றி வலது கைப் பெருவிரலால் அழுத்திப் பத்து நிமிடங்கள் வைத்திருப்பான். நிஸ்ஸங்கவும் அய்யுபும் உரையாடுவதைக் கேட்பதே ஒரு விநோதமான அனுபவம். தமிழும், சிங்களமும் ஆளாளுக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். எனவே உரையாடல்களில் தடங்கல் இருந்ததில்லை. நிஸ்ஸங்க அய்யுபைத் தனது எஸ்எல் ஆர் துப்பாக்கியாலேயே கட்டிப் போட்டிருந்தார். அய்யுப் வைத் திருக்கும் ஒற்றைக்குழாய் சொட்கண் துப்பாக்கி மிகவும் அரதப் பழசானது. அதை அவன் கணக்கிலும் எடுப்பதில்லை. எஸ்எல் ஆரினால், போரிட்டு அதனால், செத்தாலும் பரவாயில்லை... சரளமரளமாகச் சுட்டுப் பார்க்கவேண்டும். சில மாலைப் பொழுதுகளில், நிஸ்ஸங்க கேட்பார்,

- அய்ப்! மேக்க மொனவது..? என்ன... இது?
- அது சேர், எஸ்எல் ஆர் போலைற் பிளேட். ஸேர்!
- மேக்க கொஹேத பிக்ஸ் கெரளாத் தியன்னே..?
- அது ஹேன்ட் சிலிப்புக்குப் பக்கத்துல்... ஸேர்!
- ஹரி..! இது..? என்னடா..? கியபாங்!
- அது பட் பிளேட்டின் அடிப்பக்க ஹோர்ன். பொருத்தும் போது, கொஞ்சம் தட்டிவிட்டுப் பொருத்தினா பிறகு பிரச்சினை தராது. ஹரித ஸேர்?
- ஒவ்... ஹோந்தய்.
- ஸேர்... எனக்கு ஒருக்காச் சுடத் தருவீங்களா ஸேர்?
- மோடயா... மோடயா...
- இது பயரிங் பண்ண ஹரி ஆஸாவ ஸேர் மட்ட.
- நாஹா... அடோ, அய்யுப் கொட்டி வாரது. நான் தாரது. எத்தக்கொட்ட நீ வெடிவக்கிறது. ஹரித?
- ம்... ஸேர்.

எஸ்எல் ஆரினால், சுட்டுப் பார்க்கவாவது ஒரு தாக்குதல் சம்பவம் நடக்காதா என்ற ஏக்கம் அய்யுபுக்கு. விபரீதம் அறியாத விருப்பு.

○

மரப்பலகையால், உறுதியுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்த தனது அறைக்குள் தனது சிருடையைக் களைந்துகொண்டிருந்தார்

நிஸ்ஸங்க. அய்யுப் அவரது கட்டிலிலிருந்தான். எஸ்எல் ஆர் துண்டுதுண்டாகக் கழற்றப்பட்டுக் கிடந்தது. அய்யுப் அவற்றை ஒரு பூனைக் குட்டியின் இலாவகத்தோடு தொட்டுத் தொட்டுத் துடைத்து மெருகேற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

- அடோ அய்யுப். மம குளிச்சிட்டு வாரது... தென்னம ரவுண்ட போறது. இன்டைக்கு மகே பேர்த்தே. உம்பட்ட மம பாட்டி எக்க தாறது.

- ஹரி ஸேர். குளிச்சிட்டு வாங்க. நான் இதைப் பூட்டி வக்கிறன்.

- அடோ... புல்லட்ஸ்...

- ஹரி... ஹரி... ஸேர். கவனமாயிரிப்பன். புல்லட்ஸைப் போடாம் வெச்சிருப்பன் ஸேர்.

நிஸ்ஸங்க துவாயுடன் குளிக்கப் போனார். அய்யுப் முதலில் எயார் கூளிங் ஹோலைக் கவனமுடன் துப்பரவு செய்து முடித்தான். அதைக் கவனமுடன் பரல்லுடன் பூட்டி னான். பின் மெகளின் கேஜைத் தளர்த்தி மெகளின் ஹவுஸாக் குள் நுழைத்தான். கச்சிதமாகப் பொருந்தி ‘கள்ளப்’ என்று. அப்படியே நிமிர்த்தி இரு தொடைகளுக்கும் நடுவில் வைத்து இறுக்கிப் பிடித்து ஹெண்டுலைப் பலமாக ஒருதரம் இழுத்தான். பின் போஸைட் பிளேட்டை உயர்த்தி சு இல், சேப்ரிகார்ட்டை வைத்தான். இப்போது எஸ்எல் ஆர் சுடுதற்குத் தயார்.

ஆச்சரிய ரஸ்ய நிபுணத்துவம். அய்யுபுக்கு முகம் முழுக்கப் பெருமிதம் துப்பாக்கியை எடுத்து முழங்காலில் நின்றுகொண்டு போஸைட் பிளேட்டின் ஊடாகப் போஸைற் டிப்பைப் பார்த்தான். சட்டென நிஸ்ஸங்க வந்து நின்றபோது, துப்பாக்கி யின் மசல் முனை அவரது மார்பைச் சரியாகக் குறி பார்த்து. நிஸ்ஸங்க வெவ்வெல்த்துப் போனார்.

- மோடயா... ஹாத்தோ... மொகத்த மேக்க..?

- ஹி... ஹி... சம்மா குறி பாத்தன் ஸேர். நிக்கங்... நிக்கங்.

- மோடயோ வெப்பன் எண்ட வைப் பாடங் தெரியாது..?

- தெரியிம் ஸேர். ஆய்தமும் பொண்டாட்டியும் ஒண்டு. ரெண்டயிம் வேறாள்க்கிட்ட கைமாறக் கூடாது. அது துரோகய... ஏக்க ஹரி மோட வெட ஸேர்.

- ஹொந்தம்... பள்ளாங்... மோபைக்கொண்டு வாரது...

அய்யுப் துப்பாக்கியை எடுத்து, அதன், கெச்சிங் ஹெண்டிலை பலமாக மூன்று தரம் இழுத்தான். மெகளின்

கேஜை அழுத்தியதும், மெகளின் பெட்டி இலேசாக வந்தது. அப்படியே கட்டிலில் வைத்தான். பின் வெளியே வந்தான். நிஸ்ஸங்கவின் மோபைக்கை எடுத்தான். பெற்றோல் டாங்க்கைத் திறந்து பார்த்தான். தள்ளிக்கொண்டு வந்து காவலரண் வாசலில் வைத்தான். காவலரணில், கடமையிலிருந்த கான்ஸ்டபிள்கள் பொடிமஹத்தயாவும், ஜயந்தவும் இவனை மிக ஏரிச்சலுடன் பார்த்தார்கள். விளங்கக் கஸ்டமான் நாட்டுச் சிங்களத்தில், பொடிமஹத்தயா இவனிடம்,

- அடோ அய்யுப்..! கோழிக்களன் நிஸ்ஸங்கவக் கூட்டிப் போய்த் தங்கச்சிய கூட்டிக் குடுடா.

அய்யுபுக்கு அந்தச் சிங்களம் விளங்காவிட்டாலும் பக்கத்தி லிருந்த ஜயந்த சிரித்த சிரிப்பில் இது விளங்கியது. ஜயந்தவும், தன் பங்குக்கு நாக்கினால், இதை விளங்கப்படுத்தித் தூஸனை காட்டி, குக்குளா... குக்குளா... என்று சொல்லிவிட்டு, கோழிக்குத் தம்பிலா பொடிகாட். தம்பிலாக்கு கோழி பொடிகாட் என்று கூற, இருவரும் சத்தமிட்டுச் சிரித்தனர். உடன் அய்யுப் கோபமுற்று, தனது நாட்டுத்தமிழில், சத்தமாக,

- சினாப்புனா மக்களே... புலிப்பட வந்தா குசப்பறக்க அம்மாமாருட்ட ஒடுவீங்க. ஏலாத் ‘வையாச் சிங்.’ நாய் ஹனுக்கு கத மட்டும் பெருசி என்றான் உங்னக் குரலில்.

இந்தத் தமிழ் விளங்காத பொடிமஹத்தயாவும், ஜயந்தவும் மிகக் கோபப்பட்டு, “மச்சான் மெ பற வேசி வள்ளா பொளக் காற்யா அப்பிட்ட வென்னாத..?” என்று கடுகடுத்தபடியே, காவலரணை விட்டு வெளியே வந்து, அய்யுபின் ஊர்காவற் காக்கிச் சட்டையை நெஞ்சோடு சேர்த்து இறுக்கிப் பிடித்து அறையக் கையோங்க, சட்டென நிஸ்ஸங்க வெளியே வந்தார். உடனே பொடிமஹத்தயா அப்படியே அய்யுபை ஆரத் தழுவிச் சிரித்தான். நிஸ்ஸங்கவிடம்,

- “ஸேர். அய்யுப் அபிட்ட ஹொந்த யாளுவா. சேர்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். ஜயந்தவும் சிரித்து ஓவ்வொன்றான். நிஸ்ஸங்க புன்னகையுடன், அய்யுபைப் பார்த்து,

- ஹரி... ஹரி... யாளுவா தெண்ட கைக்கிளாயக்.

நிஸ்ஸங்க மோபைக்கில் அரைவட்டமாகக் கால் விரித்து ஏறினார். எஸ்எல் ஆரை அய்யுபிடம் கொடுத்தார். “நகின்ன்” என்றார். அய்யுப் பின்னால் ஏற, ஒரே உதையுடன் எஞ்சின் உறுமிச் சத்தமிட்டு, சட்டென சிளச்சிலிருந்து விடுபட்டு, வேகமாய் நகர்ந்தது. காவலரணைக் கடந்தபோது, பொடிமஹத்தயாவும், ஜயந்தவும், நிஸ்ஸங்கவுக்கு சல்யூட் செய்து விறைத்து

விட்டு, அதே கையால், பின் பக்கமாக அய்யுபிடம் விரல் களால் படுமோசமாகப் பாலியல் சேட்டை செய்து காட்டினர்.

- சேர், பொடிமாத்தியாவும், சயந்தவும் கீள்சாதி வள்ளோ ஸேர்.

- மஹ்... மன் தெக்கா... கண்ணாடிவளின் வெலுவா... ஒக்க பஸ்ஸ வலமு... அடோ அய்யுப்! தன் நிக்கங் கட்ட வஹலா எனவாத? முக்கியங் வேல ஒண்டு செய்யப் போறது.

- முக்கிய வேலயா. என்ன ஸேர்..? புலிப்பட வெருதா?

- வஹண்ட கட்ட... அய்யுப்... இதிங் சீடலஸ்கோப் கெனாவத புத்தே..?

- ஒவ்... ஸேர்...

- எஹனம் ஹரி.

மோபைக் உறுமியபடி பின்னையார் கோயில் பிரகாரம் ஊடாக ஓடிக் கிறவல் வீதியில் ஏறியது. மீண்டும் வலப்பக்கம் பூரச் சந்தியால் திரும்பி ஒடச் சனங்கள் ஒன்றிரண்டு தென்பட்டனர். மாஞ்சோலையின் சொற்பச் சனத்தொகையினர். குக்கிராமக் கடைத்தெருவைத் தாண்டியதும், ஒரு தனிக் கடையருகே மோபைக் இஞ்சினை நிறுத்தாமல் நின்றது. நிஸ்ஸங்க பின்னாலிருந்து பேர்ஸை எடுத்து, அதன் ஷப்பை இழுத்து, புத்தம் புது நூறு ரூபா நோட்டை நீட்டினார்.

- சிகரட் பக்கட் எக்குய், பிளேன் சோடாக்குய் கெணன்ன! இக்மன்ட.

அய்யுப் மிகுதிப் பணத்தை தானே வைத்துக்கொண்டான். கேட்கவே மாட்டார். மேலும் ஒரு மைல் தூரம், உட்புற வீதிகளில் ஓடியதும், குடியாட்டங்கள் அதிகமற்ற இடத்தில் மோபைக் நின்றது.

இது வம்மியிட! தூரத்தே புன்னலைப் பற்றைக் காடுகள். உயர்ந்த மஞ்சோனா மரங்கள். வழி நெடுக முட்களுடன் மஞ்சட்டுப்புக்கள் காட்டும், முசுறுப் பற்றைகள். வண்டிப் பாதை வழித்தடம். உயர்ந்து கிளைகள் பரப்பிப் பெரு விருட்சமான ஆல மரம். அதில், அப்பிப்படர்ந்திருக்கும் ஒட்டுண்ணிக் கொடிகள். பக்கத்திலிருந்து உடனடியாகத் தொடங்கிப் பரந்திருக்கும் வயற் புரண்கள். இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் விவசாய வாடிகள். ஒதுக்குப் புறத்தில் பொதுக்கிணறு. அதில், க.தெ.பி.ச. 1982. அரை மைல் தூரத்தே வற்றிய வாய்க்காலையும், கிறவல் பாதையையும் இணைக்கும் ஒற்றைப் பாலம். சன நடமாட்டத்தைக் காணவில்லை. எனினும் இருவருக்கும் தெரியும். தூரத்து வாடிகளிலிருந்து

சனம் இவர்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். வெளியே வரமாட்டார்கள்.

மிக இதமாகச் சிலுசிலுவென்று காற்று வீசியது. நிஸ்ஸங்க கிழே இறங்கினார். இடுப்பிலிருந்த பிஸ்டலை மோபைக் சீற்றில் வைத்தார். பக்கப் பெட்டியைத் திறந்தார். ஒரு போத்தலை வெளியே எடுத்தார். ஒஹ்..! ஒல்ட் அரக். பொன்னிறத் திராவகம். கண்டதுமே அய்யுப் உற்சாகமானான். நிஸ்ஸங்க ஒரு புன்னகையுடன் அய்யுபைப் பார்த்தார். பின் வெகு சாதுர்யமாகப் போத்தலைத் திறந்தார். அய்யுப் விரைவாகப் பக்கப் பெட்டியைத் திறந்து கிளாஸை எடுத்து நீட்டினான். நுரை எழா வண்ணம் சாய்த்து ஊற்றியதும், அய்யுப் பிளேன் சோடாவைத் திறந்து அதனுள் ஊற்றினான்.

- அடோ... இளந்தாரியோ... எடு அப்பா சாராயங்...

நிஸ்ஸங்க கிளாஸை உயர்த்திச் 'சியர்ஸ்' என்றார். அய்யுப் சிரித்துவிட்டு, போத்தலோடு அப்படியே வாயில் மருக்கென்று ஒரு பெரிய மிடறு விழுங்கினான். தொண்டையில் தீப்பற்றிக் கசந்து, வெந்நீராய் வயிற்றில் இறங்கியது. அவனது முகத்தின் அஷ்டகோணலைக் கண்டு நிஸ்ஸங்க சிரித்தார்.

- ஹரியட்ட ஒறுவாகே தமய்.

நிஸ்ஸங்க ஆறுதலாய் ஒரு தரம் குடித்துவிட்டு, மறுபடி சோடாவைக் கலந்து மடக்கென விழுங்கினார். அய்யுப் சிக்ரெட்டை எடுத்து நீட்டினான். அதைப்பெற்று வாயில் வைத்துக் கொளுத்தி ஆழமாக இழுத்து நீளமாகப் புகை விட்டார். இருவரும் நடந்து சென்று பொதுக் கிணற்றின் கைப்பிடிச் சுவரில் ஏறி உட்கார்ந்தனர். நிஸ்ஸங்க தனது பிறந்த நாளை ஒட்டி மிகச் சந்தோஸமாக இருந்தார். தன் தொலைநோக்குக் கருவியினாடாகச் சுற்றிலும் ஒரு தடவை பார்த்தார். திடெரன் உச்சக்குரலில் பாடினார்.

- மாகே... ஏ... ஸல்ஸனே... மல்... மல்... கெல்லொ... ஒ...

அய்யுப் எஸ்எல்ஆரின் தடுப்புக்குதிரையை விடுவிக்காமல் சும்மா பறவைகளைக் குறிபார்த்துக் கற்பனையில் சுட்டுக் கொண்டிருந்தான். மாலைச் சூரியன் கதிர்கள் உங்ணமிழந்தன. மணி 5:40 என்றது. நிஸ்ஸங்க பாடலை நிறுத்தினார். அய்யுப் எஸ்எல்லாரைக் கிணற்றில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு, மறுபடியும் போத்தலை எடுத்து நீட்டினான்.

- அய்யுப்... நாம வாறது. ஒரு மெஸேஜ் வந்தது. கொட்டி நாயக்கா எக்கனக் மெ பத்தன் தன் எனவா கியலா... தேருனாத...?

- புலிப்படத் தலவரு வருவாரா ஸேர்... எந்த மடயன் மெஸேஜ் தந்த... இப்பிடித்தான் கூப்பிட்டு, பண்டார மாத்தையாவையும் புலி சுட்ட.

- அதுக்கு முந்தி நீ எஸ்எல் ஆர் வெடி தாண்ட..

- ஹரி... ஸேர்...

நிஸ்ஸங்க மறுபடியும் குடித்துவிட்டுத் தொலைநோக்கி யூடாகக் குறித்த ஒரு இடத்தையே அடிக்கடி பார்த்தவாறிருந்தார். பாலத்தின் அடியில் எதைப் பார்க்கிறார் எனத் தெரிய வில்லை. அய்யுபுக்கு மெதுமெதுவாகப் போதை ஏறிக்கொண் டிருந்தது. பேசாமல், புதிதாகக் காதலில் விழுந்துவிட்ட தன் தங்கை பாயிஷாவைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். நாலைந்து நிமிடங்களின் பின் நிஸ்ஸங்க சற்றுப் பதட்டமானார்.

- அடோ... அய்யுப்... மே டிக்கக் வலண்ண...

அய்யுப் தொலைக்காட்டியை வாங்கி அதனாடே அவர் பார்த்த திசையில் பார்த்தான். தூரத்துப் பாலம் அருகே வந்தது. தெளிவானது. பாலத்தின்மீது இரண்டு சிறுவர்கள் நடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

- மொக்கத்த வலண்ணே..?

- ரெண்டு பெடியனுகள் ஸேர்.

- கொட்டி நெத்த...?

- லல ஸேர். ஆய்தம் ஒண்டும் ல்லையே. கும்மா சின்னப் பொடியனுகள்.

- பிஸ்ஸுத்...? கொணா. ஹூந்தட்ட வலப்பாங்.

மறுபடியும் உற்றுத் தொலைநோக்கினான். இம்முறை பாலத்தின் கீழே ஒரு பருவச் சிறுமி தெரிந்தாள். வெறும் உடுத்தாடையுடன் தெரிந்தாள். பாலத்தின் மேலிருந்த இரு சிறுவர்களும், எதையோ தேடித்தேடிப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர். நிஸ்ஸங்க எதைப் பார்த்தார் என்று புரியவில்லை.

- அடோ... அந்தப்பொம்புளபாக்கிறதா...? தன் தெக்க வலனவாத மோட்யா...?

அய்யுப் புன்னகைத்தபடியே மறுபடி கூர்மையாகப் பார்த்தான். சற்றே போகஸ் செய்து பார்த்தான். சிறுமி மிக அருகில் தெரிந்தாள். ஒரேயோரு சிறிய உடுத்தாடை அணிந்திருந்தாள். ஒரு சொற்பத் தண்ணீரில், தன் மற்ற சட்டையைப் பிழிந்துகொண்டிருந்தாள். கறுப்பாகப் புஷ்டி

யாகத் தெரிந்தாள். தங்கை பாயிஷாவைப்போலவே இருந்தாள். ஆனால் கறுப்பு. நெற்றியில் ஒரு சின்ன கறுப்புப் பொட்டும் தெரிந்தது. வளர்நிலை மார்பகம் முன்நீட்டித் தெரிந்தன. சட்டென நிஸ்ஸங்க தொலைநோக்கியைச் சுண்டிப் பிடிக்கினார்.

- அடோ எளந்தாரி. பொம்புள பாக்கிறது. ஒலுவ சூட பண்றது.

என்ற நிஸ்ஸங்க பிஸ்டலை எடுத்து அய்யுபின் நெற்றியில் வைத்து அழுத்தினார். குடித்திருக்கிறார். பயத்துடன் சிரித் தான் அய்யுப். நிஸ்ஸங்கவும் சிரித்துவிட்டுக் கைத்துப்பாக்கியை இடுப்பில் சொருகிவிட்டு, மறுபடி தொலைநோக்கியூடாகப் பார்த்தார். சிறுமி உடுத்தாடை அவிழ்ப்பதைப் பார்க்கிறாரா...?

- அய்யுப்... சிக்ரெட் எக்க தீப்பாங்.

அய்யுப் ஒரு சிக்ரெட்டை எடுத்துக் கொளுத்தி அவரிடம் நீட்டினான். அவன் புகைப்பதில்லை... சட்டென நிஸ்ஸங்க கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து குதித்தார். கொஞ்சம் தீவிரமாக யோசித்தார். இடுப்பிலிருந்த கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து, முற்றது, உள்ளே குண்டுகளைச் சரிபார்த்தார். பின் 'சடக்' கெனப் பூட்டி 'ஸேப்டி'யில் தள்ளி இடுப்பில் சொருகினார். எஸ்எல் ஆரை எடுத்து, அய்யுபிடம் கொடுத்தார். மஹா காரவமுடன் அதைத் தோனில் அணிந்துகொண்டான்.

- மெ அய்யுப்... மம எஹாப் பத்தங் கிஹலீ தவ பொட்டக்கிங் என்னங்... உம்ப மெத்தனமே இன்ட... மகே... ஹன்ட அஹன்னக்கங் மகே பத்தட்ட என்ட எப்பா. ஹன்னங் மங் கதாகரனவா. தேருனாத...?

- ஹரி ஸேர். உங்கட சத்தம் கேட்குமட்டுக்கும் இந்த இடத்த உட்டு அசயமாட்டன். செரிதானே ஸேர்...?

- பொஹோம ஹரி. ந்தா சாராயங் இரிக்கிறது. அடிச் சிட்டுச் சும்மா இருக்கிறது. நான் வாரது'

- ஹரி ஸேர். குடிச்சிருக்கிங்க. கவனம். நான் இருக்கன். கிஹலீ என்னங்கோ ஸேர்.

நிஸ்ஸங்க விரைந்து சப்பாத்துகளைக் கழற்றிவிட்டு, வெறுங்காலுடன் புன்னலைப் பற்றைகளுக்குள் புகுந்தார். மாலை மங்க... சூரியன் செந்தனைலில் தெரிந்தது... சற்று நேரத்தில். அவர் பாலத்தை நோக்கி மறைந்து பதுங்கிச் செல்வது கோரைப் புற்களின் அசைவில் தெரிந்தது... பின் அசைவும் நின்றது. மெதுவாக முன்னேறுகிறார் போல... நிஸ்ஸங்க நெஞ்சுறுதிமிக்கவர்... இலேசில் பயப்படமாட்டார்...

ஆனால், குடித்திருக்கிறார். அய்யுப் சற்றுக் கவலையுடன் தன் எஜானன் போன திசையைத் தொலைநோக்கியூடாகப் பார்த்துகொண்டிருந்தான்... பின், தொலைநோக்கியை வைத்து விட்டு, பொன்னிறத் திராவகத்தை எடுத்து, மறுபடியும் ஒரு மிடறு விழுங்கினான்... போதை ஏறத் தொடங்கியது... உற்சாக உலகின் திரைகள் விலக ஆரம்பித்திருந்தன... உலகின் தனிப் பெரும் கதாநாகனாக எஸ்எல்லாருடன் அய்யுப் விளங்கினான்... கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது... தங்கை பாயிஷா வின் கவலை கொஞ்சம் மறைந்தது...

மறுபடி தொலைநோக்கியை எடுத்துப் பார்த்தான்... சிறிது பத்தட்டமானான்... எஸ்எல்ஆரை இறுகப் பற்றினான். நிஸ்ஸங்கவைக் காணவில்லை... அவர்போன வழியில் காட்சியைத் தொடர்ந்தான்... பாலம் பெரிதாக முன் வந்தது... சிறுவர்களைக் காணவில்லை... கீழே, சிறுமியையும் காணவில்லை... நெஞ்சுச் சூனுக்குற்று, சினாற்றின், கைப்பிடிச் சுவரின் மீது ஏறினான்... தெளிவாக்கியை இழுத்துப் பார்த்...

காணக்கூடாத காட்சியைக் கண்டான்... என்னது.. உண்மையா... விழிகள் விறைத்தன... உண்மைக் காட்சியில் உறைந்து போனான்... அந்தச் சிறுமி முழு நிர்வாணமாக மரத்தில் சாய்ந்து நின்றபடி பீதி கக்கும் விழிகளால் எதிரே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்... அவள் எதைப் பார்க்கிறாள் என்று தெரியவில்லை... அய்யுப் சட்டெனக் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து குதித்தான். முன்னால் ஓடினான்... சாய்ந்திருந்த தென்னம் வேரில் பாய்ந்தேறினான். மறுபடி நோக்கினான்...

இப்போது எல்லாம் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அந்தச் சிறுமி தன் இரு கைகளையும், தொடைகளுக்கு மத்தியில் வைத்து மறைத்துக்கொண்டு ஏதோ சொல்லித் தலையை ஆட்டுகிறாள்... நிஸ்ஸங்க அவளின் எதிரே நின்றுகொண்டு, கைத்துப்பாக்கியை நீட்டியபடியே அவளிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு நெருங்குகிறார்... சட்டென அவளின் கையைப்பற்றி இழுக்கிறார்... ஒரு கோழிக்குஞ்சின் பீதியுடன் அவள் அவரருகே இழுபட்டு வர, நிஸ்ஸங்க சிறுமியின் வயிற்றில் முழங்காலால் இடிக்கிறார்... அவள் மானத்தை விட்டு வயிற்றைப் பொத்தியபடி, கீழே விழ... அவர் அவசரமாகச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சட்டெனக் குனிந்து கைத் துப்பாக்கியை அவளின் தலைமீது வைத்து அழுத்திக் கொண்டு, மறு கையினால் அவளது கன்னத்தில் அறைகிறார்.

அய்யுப் விதிர்விதிருத்துப்போய்த் தொலைநோக்கியூடாகப் பார்த்துக்கொண்டே அடி வயிற்றிலிருந்து குரலெடுத்துக் கத்தினான்.

- ஹா... ஆஆ... எப்... பாஆஆஆ ஸே...ர...!

'சட்டெனக் கீழே குதித்தான். ஒரே தாவில் புன்னலைப் பற்றைக்குள் பாய்ந்தான். உருண்டு எழுந்தான்... வாய் நிறையச் சுவாசித்து, மூச்சிரைக்க ஓடினான்... பழக்கமில்லாத வழியில் பத்தட்டமாக ஓடித் தடுமாறி ஆயினும் ஓடிப் பாலத்தின் மீது பாய்ந்தேறினான்... அதன் இரும்புக் கைப்பிடியின் மீது வயிற்றைக் கொடுத்துச் சாய்த்தபடி கீழே பார்த்தான்.

இப்போது, நிஸ்ஸங்க சிறுமியை முழங்காலால் அழுத்திய படி ஒரு கையால் தன் காற்சட்டையைக் கீழே இழுத்துவிட்டு மிக அவசர கதியில் அச்சிறுமி மீது வெறியுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

- ஹா... ய... ஹா...! எப்பாஆ... ஆ... ஸே...ர...!

அய்யுப் ஒரு அபாயப் பாய்ச்சலில், கீழ்ப்புறமாகப் பதினைந்தடி குதித்தான். உண்டு சட்டென நிதானப்பட்டு, அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தான். அய்யுபைக் கண்ட நிஸ்ஸங்க ஆத்திரம் பொங்க,

- அடோ... ஹாத்திக்க புத்தோ... பளயாங்... பளயாங்! என்று கத்தினார்... ஆனால், அய்யுப் சிறுமியைக் காப்பாற்றும் உச்ச வேகத்தில், வர -

சட்டென எழுந்த நிஸ்ஸங்க, கைத் துப்பாக்கியால், சிறுமியின் தலைமீது மிக இரக்கமின்றிச் சட்டார். கூந்தல் பியங்கு தலை வழியாக, சிவப்புத் துண்டங்கள் வெளிப் பறந்தன... அதே வேகத்தில், திரும்பி, வெறியுடன் ஓடிவந்த அய்யுபை நோக்கி,

- உம்பத் பள்ளயாங் ஹாத்தோவ்..!

என்று கத்திக்கொண்டே, கைத்துப்பாக்கியை நீட்டிடிய, சரியாய் அதே கணத்தில், அய்யுப், மின்னல் வேகத்தில், எஸ்எல்ஆரை உயர்த்தி, ஒரே குறியில்... அந்தத் துரோகத்தைச் செய்து முடித்திருந்தான்.

(நன்றி: 1998 – 1999, கீதம், நான்காவது ஆண்டுமலர்.)

(நல்லதொரு துரோகம் – பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சங்கீத நாட்டிய சங்கம் அகில இலங்கை ரத்தியில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசுபெற்ற சிறுகதை, 1998.)

வீணத்தும்மா

வெள்ளிக்கிழமை ஊர்ப் பெரியபள்ளிவாயில் ‘குத்பா’ பிரசங்கத்திற்குப் அந்தப் பிரச்சினை மறுபடி தொடங்கிற்று. சில இளைஞர்கள் கைகளில் துவக்கு களோடு வந்து கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லப் பள்ளித் தலைவருக்கும், தர்மகர்த்தா சபையினருக்கும் முடியவில்லை. பள்ளித்தலைவர் சமாளிக்க முயன்றவராகக் கேட்டார்.

- மொதல்லயிரிந்து ஒளுங்காச் செல்லுங்கடா தம்பிமாரு! இது வவ்த்து நாம்பனெல்லாம் மறிப் படுற காலம்டா வாப்பாய்!
- ஞசப் பாரு..! பள்ளிக்குள்ள கதைக்கக்குள்ள மறி அதுஇது ண்டல்லாம் கதக்கப் போடாத். இதொட முன்னாறு தடவ செல்லிட்டம். ப்பயும் செல்றம். காதியாரு ரோட்டுல இரிக்கிற சீனத்து, விபச்சாரம் செய்றாள் ண்டு பல தெடவ மொறப் பாடு குடுத்திருக்கம்.
- வெவச்சாரம் ண்டா என்றாப்பா..? வெளங் கல்ல... வசனக்கட்டு! - குஞ்சி மரைக்காயர் கேட்டார்.
- அதுஉம் தெரியாதா..? ஒங்கட பாசையில் செல்ற ண்டால், அவள், சீனத்து மாப்புள்ள புடிக்காள். வெளிநாட்டுக்கு ஊர்க்கட்டுப்பாட்ட மீறிப் போனாள். வவ்த்துல, அறவிக்காரன்ட புள்ளயோட வந்தாள். அது காணாது ண்டு... ப்ப, ஊருல ஆம்புள்ளயாக் கெடுக்காள். யிதுக்குப் பள்ளியால் ஒரு நடவடிக்கயும் எடுக்கிற லவியா..? இதான் கேளுவி!

ஆயுதாரித்தலைவனின் இந்தப் படு நிர்வாணமான குரல் மற்றவர்களை வாய்டைக்க வைத்தது. சில சமாதானவிரும்பி கள் இப்பிரச்சினையையும், அது கொண்டுவரப்பட்ட விதத்தை யும் உள்ளூர் வெறுத்தாலும், இளைஞர்களின் கைகளில் புதிதாக முளைத்திருந்த துப்பாக்கிகளுக்குப் பயந்து பேசாதிருந்தனர். தலை குனிந்திருந்தனர். சபை சற்று நேரம் சங்கடமான மெளனத்தில் உறைந்திருந்தது. பொதுமக்கள் சிலர் சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சங்கடமான அமைதி யைப் பள்ளித்தலைவர் இருமிக் கணைத்துக் கலைத்தார். ஏதாவது சொல்லியாக வேண்டுமே..?

- அதுக்குச் சாக்கி இரிக்கா..? ஆரு கண்ட ஆன்..?
- எதுக்குச் சாக்கி..?
- அதுக்குத்தான்... சீனத்துர குத்தச்சாட்டுக்கு..? சும்மா கிம்மா செல்லக் கூடா... தம்பிமாரே..! நாலு பேரு கண்ணால கண்ட சாக்கி வேணும்... சாக்கியும், சும்மா ல்ல... தொளனும்... ஈமானிசிலாம் தெரிஞ்ச ஆளா யிரிக்கணும். கால்ல செருப்புப் போட்டிருக்கணும்... ஒனங்கான ஆளா இரிக்கணும். ஆரு சாக்கி..?
- சட்டங்கள் சபையேற ஆரம்பித்ததும், பொறுமையிழந்த ஒரு புதுப் போராளி முன்னே வந்தான்.
- பெட, கெளாட்டுப் பள்ளித் தலையா..! மாப்புள்ள புடிக்கறவள் கதவத் தொறந்து வெச்சிட்டு, நாலு பேர சாக்கி வெச்சிட்டா செய்வாள்..? அதொட இவனுக்கு என்ன சாக்கியிம் மயிரும் கேக்குற..? ஏன்... ஒங்கட பள்ளி மரைக்கார் சபையில் செல ஆக்கள் அங்க இடைக்கிட பதுங்குறது பெரிய சாக்கி ஸ்லியா..? சாக்கி கேக்காரு கெளாட்டு மரக்காரு..! சாக்கியாம்..! ரெண்டுல ஒண்டச் செல்லுங்கடா கெளாட்டு நாய்ஹுளே...
- வாய மூட்றா..! மம்மக்காண்ட வளிசல்..! சீனத்தப் பத்தின வளக்குல நீ மரக்கார்மார இதில இருக்கப் பொடா... செல்லிட்டன்..! ஓவ்..!
- நீயான்டா சாக்கி கேட்ட..! குஞ்சி மரைக்கானுட்டக் கேளன். அங்கதானே போய்க் கெடக்கான்... பொண்டாட்டி ‘மெளத்தானதுக்குப் பொறுகு..! அவனும் மரைக்கான்தான். அவனக் கூப்புடு! சாக்கிக்கு..!
- நாளெனங்கடா போன... அறாமி..?
- பொத்துரா வாய...

- இதுக்கு இப்ப என்ன முடிவு..? அதச் செல்லு!
- ஒத்தி வெய்க்கம்!
- போன கெளமயும் ஒத்தித்தான் வெச்ச!
- னனொரு கெளம பாப்பம். அவனுக்கும் ஒரு பெராது குடுக்கணும். நீங்களும் சாக்கியோட வாங்க.
- நீங்கதாண்டா சாக்கியிம்... ராவையில அவள்ள ஊட்ட படுக்கப்போகத் தெரியிம். சாக்கி செல்லத் தெரியாதா..?
- ஞச ஒத்தரும் அவள்ட்டப் போ'யில்ல.. கதைக்கிற நீங்க ஒளுக்கமான ஆக்களாடா..?
- ஸல்லல்... நீ போனத்தக் கண்டதுக்குச் சாக்கி இரிக்கி.
- சாக்கியிம் மய்ரும்! பே நாயே..!! வாப்பாட பேரு தெரியாத அறாமியன். பள்ளிக்க வந்து கசிவி பண்ணலா மாடா..?
- வாய்ய மூட்ரா குஞ்சி மரைக்கான்..! நீயெல்லாம் ஒரு பள்ளித் தலவரு. ஒனக்கெல்லாம் ஒரு தொப்பி, தாடி... வட்டிக்கந்தன! பொண்டாளன்!! நீயெல்லாம் பள்ளிக்குத் தலவரா இருக்கலாம் எண்டா, மத்தாக்கள் இந்த மாதிரிக் ‘கேஸெ’ல்லாம் கேக்கப்போடாதா..?
- இவன மொதல்ல சுடனும்...
- ‘லோட்’ பண்ணு... சுடு... சுடு..!!
- ம்மாமாருட்டச் சுட்ரான...

பிரச்சினைத் தீக்குச்சியில் சூட்டுத் தீப்பொறி பறக்க, கைகலப்பு எட்டிப்பார்த்தது. நிகழ்ந்த இழுபறியில், சில உதைச் சத்தங்களும், அடிச்சத்தங்களும்... கூட்டத்துக்குள் குழப்ப மாகி ஒருவரையொருவர் நெட்டித்தள்ள... சுட்டென, இளைய போராளித்தலைவனின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி வான்ததை முறைத்துப் பார்த்தது, ஒரு குண்டைத் துப்பியது.

அந்தப் பயங்கரமான வேட்டொலி, தொலைந்துபோன அமைதியை உடன் அழைத்து வந்தது. தொடர்ந்து இளைய தலைவனின் குரல் ஒலித்தது.

- என்ன நடந்தாலும் செரி..! நாங்க செல்றத்தச் செல்லிட்டம். ந்த வேசையால, ஊர் மானம் போவ்து. பள்ளியில ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கல்ல. யிவனுக்கு மட்டையடி குடுக்காட்டி ஆண்டவன்ட தண்டன ஊர்ல ஏறங்கும். ந்த, மரைக்கான்மாரும், லெப்பமாரும், அவனுக்குத்

தெண்டன குடுக்க மாட்டானுள். ஏனுண்டால், ராவைக்கி மொற வெச்சி அவள்ட்டத்தானே படுக்கப் போனும்... இனி இதுக்கு எங்குட யியக்கம் தெண்டன குடுக்கும். வாறம்..! வாடா போவம்..!

புறுபுறுப்பும், முனகல்களுமாகக் கூட்டம் மெதுவாகக் கலையத் தொடங்கிற்று. புதிதாகத் துப்பாக்கி ஏந்திய இளைய தலைவனும், அவனது போராளிகளும், சனத்தை விரோதமாகப் பார்த்தபடியே, தமக்குள் சிங்காளத்தில் பேசிக்கொண்டு, இரவ லாகப் பறித்து வந்த மோட்டர்ச் சைக்கிள்களில் ஏறிப் பீதியும், புழுதியும் கிளப்பிப் பறந்தனர்.

2

பள்ளிவாயிலில் நடந்ததை ஒன்று விடாமல், ஸீனத்திடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் குஞ்சி மரைக்காயர். ஆர்வமும், பயமுமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஸீனத்தின் முந்தானையின் நழுவெல்களில், மரைக்கார் ஆர்வமாகிக் கதையை இழுத்தடித்து ஆலாபனைகளுடன் விளங்கப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

- என்ன..? என்னச் சுட வெருவானுஹளா..?
- ஸீனத்தின் நெஞ்சு பயத்தினால், காய்ந்து விட்டது. வெற்றிலைச் சாற்றைக் கூட்டி விழுங்கினாள். மார்பகங்கள் விம்மிவிம்மித் தணிந்தன. பார்த்திருந்த மரைக்காரின் கண்கள் பிதுங்கின.
- சுடயா..? ஒன்னயா..? மைருக்க சுடுறான்... சுட்டுப் போட்டு எங்க போற..? நாங்க பள்ளி ஆக்கள் உடுவமா... ராணுவம் பொலிசி உடுமா..?
- நெக்கிப் பயம்மாயிரிக்கி ஹாக்கா..! அவனுஹள் ஞச என்ட ஊட்டயும் நாலஞ்சி தெரம் வந்து ஏசிட்டுப் போய்ருக்கானுஹள். யினி ந்த ஊர்ல நான் இரிக்க ஏலா... திருப்பியும், சவ்திக்குத்தான் போற்றன. அவன் சப்பனுட்ட என்ட பாசிப்போட்டு, காசி எல்லாத்தையும் குடுத்துட்டன. காசி கொஞ்சம் கொறைது. ஒனக்குட்ட ஒரு அஞ்சாயிரம் எடுக்கலாமா மரைக்கான் ஹாக்கா..? கடனாத் தெருவியா..?
- காசு பற்றிய பேச்ச வந்ததும் குஞ்சிமரைக்கார் உஷாரானார்.
- அஞ்சாய்ரமா..? பல்லியா பண்றாய்..? அஞ்சி ஸதமும் ல்லை. அண்டக்கிம், ஒனக்கு ஒரு மூவாயிரம் என்ட பொண்டாட்டிக்கிம் தெரியாமத் தந்த... அதயிம் னனம்

திருப்பித் தெரல்ல. தந்த மூவாய்ரத்திக்கு மூன்று தெரமாச்சிம்... ஸ்ல.

- ஒன்கு எந்நரமும் அந்த நெனப்புத்தான். நடுக்கடலுக்க போனாலும் நாய்க்கி நக்குத் தண்ணீர நெனப்புத் தானே... என்னக் காப்பாத்துர வளியத் தேடாம என்ன ஹாக்கா கதக்காய்... நீ...?
- செரிசெரி...! கோவிக்காது...! ப்ப என்ன செய்யப் போறாய்...? ராவைக்கு மூச்சர் ஊட்ட போய்ப்படு! ஸ்லாட்டி, எந்ட கட அறைக்க போய்ப்படு. ஊட்ட...ஞ்ச படுத்துராது! வளிசல்கள் வந்தாலும் வெருவானுஹன்...
- செரி... எதுக்கும் கடத் தொறப்பத் தந்துட்டுப் போ ஹாக்கா..! எனக்கிப் பயமாயிரிக்கி..! மவ்த்தாகப் பயமில்ல. சீவன் எப்பயாச்சிம் போறதுதான். ஆனா, எந்ட கொம்பளப் புள்ளய ஒருக்கா நான் பாத்திரனும். அதான் எந்ட ஆசத்து! அதுக்கு நீயான் காக்கா ஒதவி செய்யணும்...!
- ஒன்ட புள்ளயப் பத்தி நீ கவலப்பட வேணா சீனத்து! அது காத்தாங்குடில் கொம்புள அரவிக் 'கொலிச'சில ஒதுது. 'மவ்வியா'ப் பொம்பினயா வெரும். நான் எந்ட சொந்தமகள் ண்டு செல்லித்தானே அதுல சேர்த்துட்ட... மெய்யா மெய்யா எனக்கிட்ட மட்டும் செல்லுஹா... அந்தப் புள்ளக்கி ஆருஹா வாப்பா...?

குஞ்சிமரைக்காரின் கேள்வி ஸீனத்தின் அடி மனதைத் தொட்டுவிட்டது. சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன், சவுதி அரேபியாவில், ஒரு கோமஸ்வர வீட்டுச் சப்ர மஞ்சத்தில், வீட்டு எஜமானனின், பதினேழு வயது விடலை மகனுடன் படுக்கையையும், உடம்பையும் வலுக்கட்டாயமாகப் பகிர்ந்து கொண்ட நாட்கள்... சிலிர்த்துப் போனாலும், சமாளித்துக் கொண்டாள் ஸீனத்.

- ச்சி, குஞ்சி மரைக்கான..., பேக்கத் கதையாம ப்ப ஊட்ட போ! எனக்கி வேல இரிக்கி ஒரு கொள்ளயா...
- செரி... நான் எழும்புறன்! செல்றத்தச் செல்லிட்டன். கவனமாயிரி! ந்தா கடத் தொறப்பு.

3

குஞ்சி மரைக்காயர் போனதும், ஸீனத் துரிதமாகச் செயற்பட்டாள். அலுமாரிக்குள்ளிருந்த, பழைய கடவுச்சீட்டு,

அடையாள அட்டை, பணம் இருபதினாயிரம் ரூபாய், ரெண்டு வளையல்கள் அனைத்தையும் எடுத்தாள். உள் பாவாடைக்குள் இருந்த பையுள் மறைத்து அணிந்தாள். உடுதிரி...வைகளை வேறாக எடுத்தாள். பாதுகாப்பான ஒரு சவுதினாக்குள் திணித்தாள். விரைவாகச் சாப்பிட்டு முடித்தாள். தங்களைப் பதினாறு வயதில் தவிக்க விட்டுக் காலங்கென்று விரி... தன் தாயை மனதுக்குள் வைதாள். திக்குத்திசை தெரியார் பருவத்தில் ஆதாரிக்க ஆளின்றி... அலைந்து... ஓ...! எத்தானை காமுகர்கள்...! ஏழ்மையை விலை பேசியவர்கள்...! ஆதுரிப்பாரின்றி, வயிற்றைக் கழுவ வெளிநாடு போய்... பத்து வருடங்கள் உழைத்து... கடைசியில், ஒரு சதமும் இல்லாது ஊருக்குத் திரும்பி...

ஒரு பெரிய சூட்கேளினுள் உடுபிடவைகளை அது கொள்ளமட்டும் அடைத்துப் பூட்டினாள். சாவியை ஊசியில் கோர்த்து, கழுத்துச் சங்கிலியில் இணைத்து மார்புகளுக்குள் மறைத்தாள். புறப்படத் திரும்பினாள். உடன் திடுக்கிட்டாள்.

ஒரு மாபெரிய தும்மலும், சிற்சில இருமல்களுமாக, குறிச்சி விதானையார் வீட்டுக்குள் நுழைந்து வந்தார். ஸீனத்தை உற்றுப் பார்த்தார். சுயாதீனமாக அங்குக் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். கதிரையின் இரு கைகளையும் பிரித்து, தன்னிரு கால்களையும் அவற்றில் தூக்கி அகலசகல மாகப் போட்டார். ஒரு பெண்ணின் அருகிலிருக்கின்றோம் என்ற எந்தக் கூச்ச சுபாவும் இன்றி தன் பின்புறத்தைத் தூக்கி நீளமான தொனியில், காற்றுப் பிரித்தார்... பின் அதற்காக வெட்கமில்லாமற் சிரித்தார்.

- சீனத்து, ஏய்...! ண்டைக்குப் பள்ளியில் ஒன்ட மானம் கப்பலேறிச்சிப் போச்சி புள்ளே...ய... குஞ்சி மரைக்கான் வந்து எல்லாம் செல்லியிரிப்பானே...?
- ப்பான் செல்லிட்டுப் போறான். நீங்க குறிச்சி வெதானையா இரிந்தும் வேலயில்ல. ஒங்குள்ளிம் சேத்துச் சுட்டுப்போட்டுவானுஹன் ண்டு பயமா ஒங்களுக்கு...?
- மைருக்க சுடுவாரு..! எல்லாம் ஒன்னாலதான்.. நான் ஞ்ச வந்துபோறத்த வெச்சிட்டு, அவாண்டம் கதய்க் கானுஹன்... நான் வாற என்னத்துக்கு...? பிச்சச்சம்பளம் தாறதுக்கு... ஊடு வளவு பதியிறத்துக்கு... அவன் என்னடா ண்டால், பள்ளித் தலவரா இருந்தா ஞ்சயெல் லாம் வெரப் போடாதாம்... ஒன்னச் சுடனுமாம்...
- ஆர் மஹன் அவன் வெதான்..? சுடத் தேடித் திரியிறவன்...?

ஆர்.எம். நெள்ளாத்

• 115 •

- சப்புச் செய்யதுர அறாங்குட்டி ! னனம் கொஞ்ச வளிசலுஹள் ... பப ‘ஹோங்காட்டுப் படைக்கித் தலைவனாம். அறாழுல பொறக்கிக்கி ‘சப்போட்டு’க்கு அஞ்சாறு அறாமியள் ... அவஹளுட்ட தோக்குஹளும், கெரண்ட்டுக்கணும் பர்ர பாடு... ! பப இதுதான் அரசியல் ... எல்லாரும் இதுகள் பாத்டு இரிக்காஹும் ...
- பொலிசி புடிக்கற ல்லியா... ?
- பொலிசிதான் தோக்கும் குடுத்தயாம் ... எலங்கச் செலோன ஆரு ஆள்ற... ? ஜேயாரா... ல்ல பெரவா ஹரனா... ? அவன் அத்துலத்துமொதலியான், ‘ஹோங்காட்டுப் படைய தொடங்கினயாம் ... அடுத்தமொற சனம் வோட்டுப் போடுமா... ? ஆன காட்டுக்க ஏறும்...’
- கோப்பி ஊத்தித் தெரயா விதான்... ? நான் விடிய கொழும்புக்குப் போறன்... யூக்கேட லொக்சில நிப்பன். அப்பிடியே ஒரு கெளமையால வெளிய போறன்... சவ்திக்கி ல்ல. கொவைத்துக்கு... புது எடம்...
- அதான் நெல்லது! யூக்கேட லொக்சி லான் நில்லு! நாளையண்டைக்கி நானும் கொளும்புக்கு வெருவன். ‘ஏசிரு’ட கூட்டம் இரிக்கி. ‘லொக்சி’க்கி வெருவன்.
- காசியிரிக்கா விதான் ஒரு அய்யாயிரம்... ?
- செரி தாரன்... கானுமா... ? முன்னயும் ஒரு அய்யாயிரம் தந்திரிக்கன். மொத்தம் பத்தாயரம்! னனம் வேணுமுண்டாலும் கேளு! தாரன்... மனிசனுக்கு மனிசன் ஒதவி தானே ...
- ல்ல வேணா... ! நீங்க எப்பிடியும் னன்ட வளவுறுதிய அமுக்குறத்துக்குத்தான் வளம் பாப்பீங்க... அப்பிடிச் செஞ்சி போட்டராதிங்க... ஏளக் கொமர்ர ஆதனம். இது... இது ஒண்டுதான் னன்ட மகளுக்கு இரிக்கிற சொத்து. அநாதப் புள்ளட ஆதுனம்... .
- போஹா பைத்தியாரி... ! அது ல்ல... நீ கொவைத்துக்குப் போய் செக்க அனுப்பினா மத்தக் கய்ல உறுதியத் தெருவன். நீ ல்லாட்டி மகளுட்டக் குடுப்பன். நம்ம அப்பிடியான ஆள் ல்ல.

மகளின் நினைவு வந்ததில், ஸீனத் தடுமாறிப் போனாள். விழிகள் கலங்கிக் கண்மயிர்கள் நனைந்தன. துன்ப உருண்டை மனதுக்குள் பொறுத்துத் தொண்டை கம்மியது. சற்று நேரம் பாசப் பிணைப்புத் தந்த பிடியில் சிக்கிச் செயலற்றவளானாள். பின் நாக்குழறிச் சொன்னாள்.

- ஆ... அஸ் லாதான் னன்ட புள்ளயக் காப்பாத்தனும். நாங் கொஞ்சம் மரியாத கெட்ட பொம்புளதான். ஆனா, னன்ட புள்ளய நெல்ல மானம் மரியாதயா வளத்திரிக்கன். மவ்விலிக்கு ஒதுறாள். ஒனுக்கமான புள்ளயளோட வாள்றாள். அந்தக் கொமர்ர ஆதினம் இது ஒண்டுந்தான். போனமொற சவ்திக்கிப் போய் வந்ததில ஒண்டும் மிஞ்சயில்ல. காசெல்லாம் பறிச்சிட்டு அவன் கறுமக்கார வொஸ்ஸி தெரத்தி உட்டுட்டான்... .
- நெல்ல காலம்... ! கல்லெறிஞ்சி கொல்லாம உட்டுட்டான். நீ அங்கயும் போய் வொஸ்ஸிர மஹனோட... .
- ... பச்சக்... ! சொத்தர அசிலப் பாரு... ! ஒன்னப் போல ஆக்கள் ப்பிடிவசதி இரிந்தும் னன் ரெண்டாந் தாரமாச்சிம் கலியாணம் பண்ணிருந்தா... எனக்கி ந்த ஊர்ல வாள்க்க குடுத்திரிந்தா நா ஏன் வெளி நாட்டுக்குப் போகணும்... ? மானம் எளக்கணும்... ? த்தா... ந்த ஊர்ல ரோசமுள்ள ஆம்புள ஆரு... ? செல்லு... ! குண்டி கஞவ ஒரு அரிசிமணி தெர ஆன் ல்ல... ஆனாப் பொண்டாநூற்துக்கு எத்தினயோ பேரு ரெடியா யிரிக்காங்க... தோக்குஹளோடத் திரியிற அறாமியனுக்கும் நான் படுத்தா செரி... ல்லாட்டி சுவாஹு... ரோசமத்த நாய்கள்!
- செரி... செரி... ! எப்ப போறாய்... நாளைக்கா... ? செரி... காலத்தால ஊட்ட வா... காசி தாரன்... ராவயப்பாட்டுக்குக் கொஞ்சம் கவனமா இரி. அறாங்குட்டிப் பட வந்தாலும் வெரும். எதுக்கும் ஷச்சர்ர ஊட்ட போய்ப் படு... ! ல்லாட்டி குஞ்சிமரக்கான்ட கடைக்க படு... !

4

அந்த ஊரின் அதிகாலை மிகப் பயங்கரமாக விடிந்திருந்தது. அதிகாலையின் கருக்கிருட்டில், ஊரின் கடற்கரையில், சனக் கூட்டம் அம்மித் திரண்டிருந்தது. மேலும் சனங்கள் கேள்விப்பட்டுக் கேள்விப்பட்டு வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தது. குளிர் காற்று வேகமாக வீசிச் செவிகளை விறைக்க வைத்த போதும், சனங்கள் அந்தக் கடற்கரையில், இதயத்தை விறைக்க வைக்கின்ற ஒரு காட்சியைச் செய்வதறியாது பீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கடற்கரை மனல் மேட்டில், தோண்டப்பட்டிருந்த, ஒரு கழியில், சீனத்தின் உயிரற்ற உடல், நின்ற வாக்கில், நிலைக்

குத்தாகப் புதைக்கப்பட்டிருந்தது. கழுத்து வரை மூடப்பட்டிருந்தது. தலைமுடி ஒழுங்கற்று மழிக்கப்பட்டு, மொட்டையடிக்கப்பட்டிருந்தது. முகமெல்லாம் அடி காயங்கள்... ஊதா நிறத் தமும்பேறியிருந்தன. வெட்டுக் காயத்தால், ஒரு கண் அகலத் திறந்து பிதுங்கியிருந்தது. ஸீனத்தும்மாவின் வாய் பிளக்கப்பட்டு அதனுள், அவளது, கடவுச் சீட்டுச் சுக்கலாகக் கிழிக்கப்பட்டத் தினிக்கப்பட்டிருந்தது. புதைக்கப்பட்டிருந்த கழுத்தினருகில், மணலில் இரத்தம் வடிந்து உறைந்து போயிருந்தது. சுற்றிலும், ஈக்கள் மொய்த்து மொய்த்துப் பறந்தன... உடலுக்குப் பக்கத்திலேயே, ஒரு அவசர் அறிவித்தல் பலகை ஊன்றப்பட்டிருந்தது.

“விபச்சாரம் செய்த குற்றத்துக்காக, ஸீனத்தும்மா என்ற இவருக்கு உறவுப் படை இயக்கத்தினால், இம்மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகின்றது...”

5

ஒரு மாதத்தின் பின் வெளியான, அரசசபை விவாத அறிக்கையிலிருந்து, சில பகுதிகள்...

திங்கட்கிழமை 29 நவம்பர் 1988. இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின், அரச சட்டவாக்க சபை கூடியதும், கெளரவப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அவர்களால், வினா விடுக்கப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. திகாமடுல் மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. முத்துமுகம்மது அவர்கள், கெளரவ, தேசிய பந்தோபஸ்தது மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சரைக் கேட்ட வினா.

(அ) சிலைப்பள்ளியில், எனது ஆதரவாளரான ஒரு பெண்மணி அரச ஊர்காவல்படையினரால், மிருகத் தனமான முறையில், கற்பழிக்கப்பட்டுத் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளார். அவர் ஒரு மூஸ்லிம் பெண்மணி என்றும் பாராது இக்கொடுரம் நிகழ்ந்துள்ளது. அங்குப் பொதுமக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அமைச்சருக்குத் தெரியுமா...?

சபையில் கூச்சல்... குறுக்கீடு... அது அரசப் படையினர் அல்ல... உங்கள் ஜிஹாத் படையினர்... மூஸ்லிம் கொட்டியா...?

(ஆ) அப்பகுதிப் பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரி மட்டில்லாத ஆயுதங்கள் மற்றும் சுடுபடைக் கலங்களை இளைஞரின் கைகளில் பொறுப்பில்லாமல் கொடுத்திருப்பதனை

அமைச்சர் அறிவாரா...? ஆம் ஆயின், அது பற்றிய விபரங்களை வெளியிடுவாரா...? இல்லையாயின், ஏன்? என்று விளக்கமளிப்பாரா...?

பெருத்த கூச்சல்களுக்கு மத்தியில், கெளரவ அமைச்சர் பதில்:

“கெளரவ, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் குறிப்பிட்ட சம்பவத் தில், ஊர்காவல்படையினர் எவ்விதத்திலும் ஈடுபட்டிருக்க வில்லை. அது ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ்ப்பயங்கரவாதிகளின் செயலாக இருக்கலாம். அல்லது, இனங்களிடையே, மோதலைத் தூண்டிவிட, புதிதாக உருவாகியுள்ள இனவாதக் கட்சிகளின் செயலாகவும் இருக்கலாம். இது நீதிமன்றத்தில்... பொய்... பொய்காரன்... சபையில் கூச்சல் குறுக்கீடுகள்... வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்...) ...இது ஏற்கெனவே, நீதிமன்றத்தில், பொலிஸ் விசாரணையில் இருப்பதால், அதுபற்றி இங்குப் பேசுவது நீதிமன்றத்தினை அவமதிக்கும் செயல். மட்டுமல்லாது, சபையின் சிறப்புரிமைகளை...’

(பொய்... பொய்... கூச்சல்... குறுக்கீடு... கெளரவப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் வெளிநடப்பு...)

சபை ஒத்தி வைப்பு.

6

சீலைப்பள்ளியில் நிகழ்ந்தேறிய மூன்று நாள் ஹர்த்தாவின் பின் பொதுச்சந்தையில்... ஒரு நாள்...

- என்னடா... மீன் வாங்கிட்டியா... மினிஸ்டருட்ட நம்மட எம்பி கேட்டானே சுப்பர் கேள்வி...
- என்ன மயிர்க் கேள்வி கேக்குற..? மினிஸ்டர்தான் ஒத்தடியா செல்லிட்டானே... இது ஜியாத்துப்பட செஞ்ச வேல யெண்டு... ‘அர்த்தால்’ போட்டு, மீன் நாறினதுதான் மிச்சம்...
- ஜியாத்துப் படத் தலவனா அவன்..? ப்பிடிவிட்டேத்தியாக் கதைக்கிறவனெல்லாம் மினிஸ்டரு ஹன்... நம்முட நாட்டுல...
- ஜியாத்துப் பட ல்லாட்டி, அப்ப ஆர்ரா சீனத்தச் சுட்டுக்கொண்டு பொதைச்சவனுகள்...?

- உஹதுப் பட செஞ்ச எண்டுதானே நோட்டிலில் எளுதியிருந்துச்சி. எப்பிடியிரிந்தாலும், இப்பிடி இசிலாம் மார்க்கம் இவனுறைஞக்குச் சென்னயாமா..? ஒரு சமானுள்ள நெஞ்சிரிக்கிறவன் இதச் செய்வானா..? அல்லா தந்த உசிரப் பதறப்பதறப் பறிச்செடுக்க ஆருக்குடா உரிம இரிக்கி..? சிங்குள் அரசாங்கத்துக்கு இரிக்கா... ஸ்ல, தம்ஸ் யியக்கங்களுக்கு இரிக்கா..., ஸ்ல ந்தக் 'காளான்கூளான்' முஸிலிம் படைக்கி இரிக்கா..?
- சத்தம்போடாத..! சரி... கதய உடு..! நம்மட வேலய நாம பாப்பம். ஊர்க்கத கதைக்கயும் 'வேணா... கடக்கரையில கொண்டு பொதைக்கயும் 'வேணா...'

(நன்றி: 1989, மார்ச், 19, 'மலேசிய நண்பன்' மீன்பிரசுரம், 'வல்லமை தாராயோ...' சிறுகதைத்தொகுதி.)

(என்றதும்மா - யாழ். மருதாணி கலைநிலக்கிய வட்டம் தன் ஓராண்டுப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு அகில இலங்கை ரீதியாக (1990) நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசுபெற்ற சிறுகதை.)

சாரும் தலம்

துஸ்யந்தன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டான். இலத்திரனியல் கடிகாரமும், கலண்டரும் 10.12.3998. புதன் அதிகாலை 05:28:19 என்றன. துஸ்யந்தனுக்கு இன்று முக்கியமான நாள். காரணம் சகுந்தலைக்கு இன்று பிறந்த நாள். அவள் பிறந்து இன்றுடன் பதினெட்டு வருடங்கள் பூர்த்தியாகின்றன. துஸ்யந்தன் சகுந்தலையை மிகவும் நேசிக்கின்றான். இதுபற்றிக் கவலைப்பட ஒருவருக்கும் அக்கறையில்லாவிட்டாலும், பேராசிரியர் விஸ்வமித்ரர் இதனை உள்ளூர் விரும்பத் தானில்லை. பரவாயில்லை. எத்தனை ஆயிரசக்திர வருடங்கள் கழிந்தாலும், மானுடமனம் பொறாமை உணர்வை இழுந்துவிடாது. துஸ்யந்தன், சகுந்தலைக்கு இன்று ஒரு பரிசு கொடுக்கவுள்ளான். விநோதமான பரிசு. அவளால் மறக்க முடியாத பரிசு. காதல் பரிசு.

"குக்கு... வக்க..."

தொலைக்காட்டி கூப்பிட்டது. துஸ்யந்தன் ஆளியை அழுத்தினான். திரையில் பேராசிரியர் தோன்றி "அழகான காலை!" என்றார். பதில் சொன்னான்.

"ஆராய்ச்சிக் கூடம் 23! இல் இன்று உனக்கு முக்கிய வேலை. திரும்பி வரத் தாமதமாகும். தேவையான உணவு மாத்திரைகளுடன் தயாராக வா..." என்று கூறி உடன் மறைந்தார். துஸ்யந்தன் மறுப்பேதும் சொல்லாது தயாரானான். மறுப்புகள் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை. தானாகவே தேவையான உணவுக்கதிர்களை உட்செலுத்தினான். தெம்பு வந்தது. போகத் திரும்பினான். மறுபடி தொலைக்காட்டி கூப்பிட்டது.

"கூ...குக்குவக்க..."

இம்முறை திரையில் சகுந்தலை! உடன் பரவசமானான்.

“தயாராகி விட்டாயா என் சக பயணியே..?” என்று சிரித்தாள்.

“இனிதாய் வாழ்த்துக்கள்..! இன்று நீ உற்பத்தியாகிப் பதினெட்ட்டு வருடங்கள்! அதற்காக...”

“நன்றி..! இன்று ஒய்வா உனக்கு..? நாம் கொண்டாட வாம்...”

“இல்லை. ஆராய்ச்சிக்கூடம் 231இல் பணி, உனக்கு..?”

“ஆச்சரியம்..! எனக்கும் அங்கேயே..! வருகிறேன்.”

“வா..! உனக்கு ஒரு விசித்திரமான பரிசு தர இருக்கிறேன். உன்னைப் பிறப்பித்த இனிய இந்த நாளுக்காக..!”

“ஐயோ... துஸ்யந்தன்..! நீ கற்காலத்தில், இரண்டாயிர மாண்டு முற்காலத்தில் இருக்கவேண்டியவன்... கூட அல்ல... அதற்கும் மேலே ஆயிரவாண்டுச் சங்ககாலத்து ஆசாமி என்போமே அந்தவகையினன்... நீ..!”

“பரவாயில்லை... இந்த முட்டாள்தனமான பேராசியரை விட அது எவ்வளவோ மேல்..., சரி கண்ணே, நேரில் சந்திப்போம்...”

○

பேராசிரியர் விஸ்வமித்ரர், மிகுந்த யோசனையிலிருந்தார். மேசைமீது, நீலநிற அட்டையுடன் இறுதட்டு! அரச உயர்குழு வின் இரசியக் கோவை. மறுபடியும் அதனை இயக்கிப் படித்தார். மொழிகாட்டிகளின் வழிகாட்டவில், அவரது சொந்த மொழியில் கட்டளை தெளிவாகப் பதிவாகியிருந்தது.

அரச சுற்றுக்கை. 127 சி.ஆ.பெ. 34.

இன்று அமுல்படுத்த வேண்டிய அவசரப்பணி. புமியின் 317வது பிரிவில் குடியேற்றப்பட்டிருக்கும் ஜம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட முதுகுடி மக்கள் இரண்டுகோடியே பத்து இலட்சத்து நாற்பதாயிரத்து இருபத்து நான்கு பேரையும் உடன் அழித்துவிட்டு இடத்தைக் காலி செய்விக்கவும்.

கீழே அரச உயர் குழு முத்திரையும் ஒப்பமும் இடப்பட்டிருந்தன. பேராசிரியர் கொஞ்சம் வியந்தார். தன்னையறியாமல், “இது மிகவும் பெரிய தொகை...” என்றார். ஒசை எழுப்பி விட்டுத் துஸ்யந்தன் உள்ளே வந்தான்.

“மானுடவள் அமைச்சகத்தில் பேச்சுவார்த்தை என்று தானே எனக்குக் கட்டளை. மாற்ற வேண்டி வந்தது ஏன்..?” என்றான். பேராசிரியர் கோபத்துடன்,

“அநாவசியமான கேள்விகளை நான் விரும்புவதில்லை. இதைப்பார்... நீல இறுவட்டுவை அவன்பால் திருப்பினார். துஸ்யந்தன் அந்தக் கட்டளைகளை உள்வாங்கினான். கொப்பளித்த வியப்புணர்வுடன் பேராசிரியரைப் பார்த்தான்.

“இல்லை... இது மிகவும் அதிகம்...” என்றான்.

“உன் அபிப்பிராயம் கேட்கப்படவில்லை. இருந்தாலும் வேறுவழி ஒன்றுமில்லை” என்றார் பேராசிரியர்.

“மானுடவள் அமைச்ச மிகவும் மோசம். ஒரு பக்கம் மானுட உயிர்வாழ் வயதெல்லையைக் குறைக்கிறார்கள். மறுபக்கம் அழிவுத் தொகையை அதிகரிக்கிறார்கள்... காரணம்..?

“மானுடப் பெருக்கம்... என் அடிமையே... எல்லாம் மானுடப் பெருக்கத்தால் வந்த வினை... ஆயினும் உனது அநாவசியமான அபிப்பிராயத்தை நான் வெறுக்கிறேன்.

“என் உணர்வைக் கூட நான் வெளிக்காட்ட முடியா தளவுக்குத் தடுக்க நீங்கள் யார்..?”

“நானா..? நான் நிறைவேற்று அதிகாரி..! ‘சாகும்தலம் 30.05.’ஐ எடுத்துச் செல்.”

“...”

“இப்போது மணி காலை 8.31 பத்து நாற்பத்தொன்றுக்கு முடித்து விடு. பின் மாலை பதினைந்து முப்பது மட்டும் உனக்கு ஒய்வு. மறுபடி நாளைமுதல், நீ கிரகசஞ்சாரத்துக்கு அனுப்பப்படுவாய். ஒரு ஆறு மாதம் போய் வா...”

“...”

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்..? ஊமைகளை நான் விரும்புவதில்லை...”

“உங்கள் முட்டாள்தனமான அமைச்சில் நான் இணைந்த தன் பின்பு என் வாழ்வு சப்பென்றாகி விட்டது. என் உணர்வுகளுக்கு இங்கே மதிப்பில்லை. கிரகசஞ்சாரமே மேல்... சரி சரி... இதற்கொரு முடிவே கிடையாதா..?”

“எதற்கு..? மானுடப் பெருக்கத்துக்கா..? அல்லது அழிவுக்கா..? உனக்கு உணர்ச்சியை ஊட்டிய அந்த சுகுந்தலையை என்ன செய்கிறேன் பார்... அவளால்தான் நீ இப்படியெல்லாம் கேட்கிறாய்...”

ஆர்.எம். நெள்ளாத்

“நன்றி கோபகப்படுத்தியதற்கு. இன்று நான் அவளுடன் பொழுதைக் கழிக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன்... அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது. பிறந்தநாள். மாலை எனக்கு ஓய்வு நேரம் போதாது.”

“இதுவே அதிகம்! என்னுடைய தனிப்பட்ட தற்றுணிவில் வழங்கியிருக்கிறேன். தவிரவும்...”

“அவன் இரண்யனை அனுப்பலாமே இப்பணிக்கு..? என்னைவிட அவன்தானே முதுநிலையினன்?”

“அநாவசியமான அபிப்பிராயம்... என் கோபத்தைக் கிளராதே..! இதற்கு உனக்குத் தண்டனை நிச்சயம். சரிசரி..., புறப்படு! சாகும்தலம் 30.05.இல் ஏறிப் பற..! பூமியிலிருந்து அறுபதினாயிரம் அடி உயரத்தில் பற... கதிர்வேல். 7ஜூப் பிரயோகித்து விடு. இரண்டரைக் கோடிப் பேருக்கு அதுதான் வேண்டும்.”

“கடந்த இருநூறு வருடங்களிலும் இப்படி அதிகத் தொகை இருந்ததில்லை... தவிரவும் இன்றையைப் போலொரு நாளில் அந்த அப்பாவி வயோதிபர்களை அழிக்க... அதனால்தான், சற்றுத் தயங்கினேன். கொஞ்சமாகக் கவலையாகவுமிருக்கிறது...”

“முனைமுனைக்காதே... நீ நினைப்பது எனக்கு விளங்குகிறது. எனக்கு நாற்பத்தொன்பது வயதாகிறதப்பா... நான்தான் இதனையிட்டுக் கவலைப்பட வேண்டும். நீ அல்ல. அநாவசியமாக என் எரிச்சலைக் கிளப்பாமல் சென்று விடு.” எல்லாம் தயார். சற்றுப் பொறு. உன் சக பயணி வரட்டும்...”

உலகில், மூவாயிரமாவது ஆண்டில் ஏற்பட்ட பூச்சிய வெளி’ப் புரட்சியின் பின் நிலைமை இப்படித்தான் மாற்றமடைந்து விட்டிருக்கிறது. பூச்சியவெளிப் புரட்சியானது இரண்டாயிரமாம் ஆண்டில், நாடுகளாகப் பிரிந்து கிடந்த பூமியை ஒன்றிணைத்து ஒரே நிர்வாக அலகினுள் கொண்டு வந்தது. பூமி ஒன்றே! மானுடர் ஒன்றே..! என்பது இப்புரட்சியின் அடிநாதம். அரச நிர்வாக உயர்குழு ஒன்று பூமியின் நிர்வாகத்தைக்கொண்டு நடத்தவேன் ஒவ்வொரு கண்டத்தி விருந்தும் ஒருவர் வீதம், சர்வஜன எண்ணக்கணிப்பீட்டுத் தேர்தல் மூலம் தெரிவாகியிருந்தது. பூமி நானுறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, 317ஆவது பிரிவில் ஜம்பது வயதைக் கடந்த வயோதிபர்கள் குடியேற்றப்படுகிறார்கள். இவர்கள் ஐந்து வருடத்திற்கொரு தடவை தடயமின்றி அழிக்கப்படுவார்கள். இந்தைடுமறை நூற்றுப் பத்து ஆண்டுகளாக நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது.

“என்ன யோசிக்கிறாய்... உன்னுடன் சக வியான்டோடு யாக வரப்போவது யார் தெரியுமா... துஸ்யந்தா...?”

“தெரிய வேண்டியதில்லை. யாராவது ஒரு இரக்கமற்ற அரக்கன்...”

“அரக்கன் அல்லன். அரக்கி..! சகுந்தலை..!”

“என்ன..? அதிர்ந்தான் துஸ்யந்தன். மகிழ்சியாகவிருந்தது. சகுந்தலையுடனா என் பணி..?”

“இப்போது உனக்கு ஓய்வு தேவைப்படாதே..? உன்னைப் போன்றோருக்கு உனர்ச்சி நரம்பைப் பிடுங்கி விட்டால் நன்றாகவிருக்கும். என் யோசனையை யார் கேட்டார்..? உங்களையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு மாரடிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“பொறாமை மானுடரை விட்டுப் போவதில்லை... பேராசிரியரே..! மிருகங்கள் அது பாட்டுக்குப் புனர்ந்தாலும் இவர்களுக்குப் பொறாமைதான்... அதைக்கூட மினக்கெட்டு வேடிக்கை பார்ப்...”

“மிகவும் மோசமாகப் பேசுகிறாய்... பேச்சை நிறுத்து..! எப்படியோ கதிர்வேல். 7ஜூப் பிரயோகித்துவிட்டு, கப்பலுக்குள் காதலி என் அடிமையே..! இல்லாவிட்டால், உன்னை விட்டு சகுந்தலையுடன் அவன் இரண்யனை அனுப்பி விடுவேன்... பார்..!”

“இல்லையில்லை... நானே போகிறேன்..!”

என்று துஸ்யந்தன் அவசரமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, ஒசையெழுப்பிவிட்டு, உள்ளே வந்தாள் சகுந்தலை.

“துஸ்யந்தா நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்..?”

“ஆம்! கட்டளை இறுவட்டுப் பெற வந்தேன். இன்று நீயும் நானும்தான் சாகும்தலத்தில் பயணிக்கப் போகிறோம். எனக்கு இதில் துளிகூட விருப்பமில்லாதிருந்த போதிலும், சகுந்தலை, என் கண்ணே..! உன்னுடன் கடமைப்பொழுதைக் கழிக்கலாமே என்றுதான் இதற்கும், இந்த முட்டாள்தனமான பேராசிரியரின் கட்டளைகளுக்கும் பணிந்து பணியாற்றவிருக்கிறேன்... உற்சாகம் குரலில் பீறிட்டது வைகுந்தனுக்கு.

“இது மிகவும் அதிகம். வாயை மூடு வைகுந்தா... இங்கு நான்தான் அதிகாரி! சகுந்தலைக்கான கட்டளை இறுவட்டு என்னிடம் உள்ளது. உன் வியாக்கியானம் தேவையில்லை. சரி... சகுந்தலை, இதோ உனக்கான கட்டளை இறுவட்டு. படித்துக் கிரகித்துக்கொள். உன் வேலை சுலபமானதுதான்.

கதிர்வேல். 7ஜூ துஸ்யந்தன் பொருத்தியதும் மீதேன்வாயுத் துப்பாக்கியால், சுட்டுவிடு. அவ்வளவுதான் !”

“கதிர்வேல்.7 பிரயோகித்து நான் பார்த்ததேயில்லை. இம்முறை அழிவுத்தொகை மிக அதிகம்போல...” என்றாள் சுகுந்தலை.

“இனி இருவரும் புறப்படுங்கள். பேராசிரியரின் திட்டமான கட்டளை கிடைத்ததும் துஸ்யந்தனும், சுகுந்தலையும் வெளியேறினர்.

○

சாகும்தலம் 30.05.ஜூ நெருங்கிய துஸ்யந்தனும், சுகுந்தலை யும் மின்னுயர்த்தி வாயிலாக உயர்ந்து உட்புகுந்தனர். தனிமை மகிழ்வாக இருந்தது. உள்ளிருந்த உணர்ச்சியற்ற ஏழு ரோபோக் களையும் பார்த்தனர். அனைத்தும் உயிர்பெற்று இயங்கக் காத்திருந்தன. உணர்ச்சி மட்டும்தான் இல்லை. அதையும் ஊட்டிவிட்டால்? மானுடர் வாழ்வு? தம்மிருப்பிடத்தை அடைந்தனர். நகர் இருக்கையில் அமர்ந்தனர். சுகுந்தலையின் அருகாமை மிகவும் இனித்தது. பொங்கிய காதலுடன் சுகுந்தலையைப் பார்த்தான் துஸ்யந்தன்.

“கற்கால ஆசாமியே... அப்படிப் பார்க்காதே..! காதல் உணர்வு உன் கண்களில் தெரிகிறது. இதிகாசங்களில் படித்த காதல் ஞாபகத்தில் வருகிறது. உன் காமமிகு கண்களைப் பார்த்ததும்... என்று சிரித்தாள் சுகுந்தலை. அவளுக்கும் மிக ஆனந்தமாகவிருந்தது. தன்னைக் காதலித்து, தனக்காக ஏங்கவும் ஒரு துணை இருக்கிறதே.

“நீ படித்த இதிகாசங்களை நான் படித்ததில்லை சுகுந்தலை... எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் திடெரென நான் உன்மீது வசப்பட்டு விட்டேன் என்பதுதான். இன்று உனக்காக எதையும் செய்வேன்... உனக்கு என்ன விருப்பமோ அதை நீ கேள்.

“சரி... சரி... என்று முன்னுமுனுத்த சுகுந்தலை நன்றாகத் துஸ்யந்தனுடன் அருகில் நெருங்கி உரசி அமர்ந்தாள். “இது தான் காதலா..?” என்று கேட்டுச் சிரித்தாள். அவளது நீல விழிகளில் ஊட்டிருவிய உணர்வொளியில் தன்னிலை மறந்தான் துஸ்யந்தன். திடெரென சாகும்தலத்தின் தானியங்கி எந்திரம் உறுமியது. பற்பல ஒளிகள் ஜாவாவிட்டுப் பிரகாசிக்க ஏழு ரோபோ எந்திரிகளும் தத்தம் கட்டளைகளைச் சீராக இயக்க, சாகும் தலம், மெல்லிய உறுமலுடன், விரைவில் மேலெழுந்தது.

“கூ... க்கூவ்க...”

தொலைக்காட்டியில் திடெரெனத் தோன்றினார் பேராசிரியர்.

“வாழ்த்துக்கள் நண்பர்களே ..!” என்றார். கவலையுடன் முறுவலித்தார்.

“நாசமாய்ப்போக..! வேடிக்கை பார்க்கவா வந்தீர் பேராசிரியரே... செய்.”

“மகிழ்ச்சியாக இருப்பீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன் ...”

“மகிழ்ச்சியான இந்த நாளில் மானுடர்களை அழிப்பதில் என்ன மகிழ்ச்சியிருக்க முடியும்..? முட்டாள்தனமான அரசு உயர்குழுவுக்கு இதெல்லாம் புரியுமா..?”

“உன்னுடைய பிற்போக்கான கருத்துக்களுக்காக நீ நிச்சயம் தண்டனை பெறுவாய். ‘கடமையைச் செய். பலனை எதிர் பாராதே’ பூமி தொடங்கியது தொடக்கம் இன்றுவரை இதுதான் நிலையான வாய்ப்பாடு. ஞாபகத்தில் கொள். எல்லாம் சரியாக உள்ளனவா நண்பர்களே...?”

“ஆம்... பேராசிரியரே! துஸ்யந்தன் மானுடர் மீதுள்ள காதலால் இப்படிப் பிதற்றுகிறார்...”

“அதுமட்டுமில்லை சுகுந்தலை... உன் மீதுள்ள காதலும் கூட. சரி... தங்களின் பயணம் வெற்றியடைவதாக...!”

“நன்றி...!

இனி ஒரு பேச்சுமில்லை. துஸ்யந்தன் பறக்கும் உயர் விசையை அழுத்த சாகும்தலம் 30.05. விரிந்த வான்மைல்களை ஒளிவேகத்தில் கடந்தது. யாருமற்ற அந்தர வெளியில் பயணம்... கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் முழுவதும் எண்ணற்ற கோளங்கள். எல்லையற்ற வான் பாலைவனம். செயற்கைக் கோள்களில் பாதைச் சமிக்கங்கள். விதவித உருவங்களில் விமானங்கள்... பறக்கும் தட்டுக்கள்... மிதக்கும் விண்ணேநாடங்கள்... தவழ்ந்து ஆடும் விண்வள்ளங்கள் எனப்படும் ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள்... தூரத்து நட்சத்திரங்கள்... ஒரு வழிப் பாதைக்கான கதிர்ச் சமிக்கங்கள்... விண்பயணத்தின் அற்புத்ததில் தன்னிலை மறந்து இரலித்தாள் சுகுந்தலை. அவள் இதுவரையும் செல்லாத வான்பாதைகளில் சுற்றிவளைத்துக் கென்றான் துஸ்யந்தன்.

“இந்தப் பாதையால் நான் வந்ததேயில்லை துஸ்யந்தன். நாம் ஆகாயக் காதலர்கள்..! எனக்கு ஒரு சங்ககாலக் கவிதை ஞாபகத்தில் வருகிறது சொல்லவா என் ஆகாயக் காதலனே..?”

“எனக்குக் கவிதை கேட்டும், படித்தும் பழக்கமில்லை கண்ணே... ஆனால், நீ என்ன சொன்னாலும் அது எனக்குக் கவிதைதான். எனவே, நீ என்ன சொன்னாலும் கேட்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.”

“இது இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த தீரன் என்ற புலவன் அன்றே, பாடிவைத்தது சொல்கிறேன் கேள்.

கிழட்டுத் திரிலேனியம்
கிரகப்போர்க் கண்ணாடியில் முகம் பார்த்துப்
போலி கதிர்அறிதாரம் பூச
கணினிகளின் அரசவை அவசரமாய்க் கூடும்.

நடசத்திரங்களில்,
இராணுவத்தளம் அமைத்த மகா வல்லரசுக்களின்
தலைமையில்,
சமர் வெடித்துப் பூச்சியவெளியிலும் பரவப்
பால்வீதியில் கூட, குருதிச் சிதறல்கள்...

கிரகப்போர் உக்கிரமாகிச்
சிறுநிலப்பூமிக்கும் பரவ
ஒரு வறிய நாடின் சிறிய கதிர்க் குண்டு வெடித்து,
அண்டவெளியில்,
புவி வெற்றித்தை உண்டாக்கும்.
வேடிக்கை பார்த்திருந்த கடவுளுக்கோ
கண்கொள்ளாத ஆச்சரியம் ...

“கடவுளுக்கு மட்டுமல்ல... எனக்கும் ஆச்சரியம்தான். என்னே கவிதை...! என்னே தீரன் அக்கவிஞன்! சகுந்தலை! என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வாயா நீ...?”

“திருமணமா...? சகுந்தலை சிரித்துவிட்டுச் சொன்னாள். ‘அதெல்லாம் அக்காலத்து மனிதரின் சடங்கு நமக்கல்ல.’

“அப்படியானால்...? என் கதி...?”

“நம் கதி தெரிந்ததுதானே... துஸ்யந்தரே... என்னருமை வான் காதலரே...! உனது உணர்வு நரம்பு - வெற்றிகரமாக இயங்குகிறது. முதலில் பலனை எதிர்பாராமல், கடமையைச் செய்வோமா...?”

“சரி... சகுந்தலை... இப்போது நாம் எந்த இடத்திலிருக் கின்றோம்... பார்...!”

“பூமியின் 267ஆவது பிரிவின் மேலிருக்கிறோம். காதலரே... கதிர்வேல்.7 பாவித்து நான் பார்த்ததேயில்லை.”

“நான் கூட...! இனு அதி நவீனம்! கட்டிடங்கள், மரங்கள் ஊர்வன பறப்பனவற்றுக்கு எவ்வித இடைஞ்சலும் தராது. மனிதரின் மானுடப்படைப்பு மூலால்கை உள்வாங்கித்

தயாரிக்கப்பட்டது. மனிதரை மட்டும் தாக்கியழிக்கும். இரண்டரைக் கோடிப்பேர் 23 நிமிடங்களில் பஸ்பமாகி விடுவர். தாம் அழியப்போவது அவர்களுக்கே தெரியாது. ஒரு துளி வலயிருக்காது. சாகும் அச்சவுணர்வும் இருக்காது... பத்து வருடக் காலத்து உற்பத்தி இது...”

“அட...! புதிய குடியேற்றம் எப்போது...?”

“நாளைக்கே...! மூவாயிரம் விமானங்களும், என்பத் தைந்து இலட்சம் வயோதிபர்களும், தயாராகவுள்ளனர் குடியேற... சகுந்தலை...! இதை நான் விரும்பவில்லை. மனிதரை அவர்கள்பாட்டில் சாக விடாமல் இப்படி...”

“மறுபடி மனிதாபிமானமா...? நமக்கிட்ட கட்டளை என்னவோ...?”

“அதை மீறவில்லை. சகுந்தலை..! பணக்கார வயோதிபர் கள் தத்தம் தனி விமானங்களில் வேற்றுக் கிரகத்திற்குத் தப்பியோடி விடுகிறார்கள்... வசதியற்றவர்களை மட்டும் அழிப்பது எப்படித் தர்மமாகும்...? அரசு உயர்குழுவுக்கும், இந்த முட்டாள் பேராசிரியருக்கும்...”

“வேற்றுக்கிரகத் தடைச்சட்டம் விரைவில் அமுலுக்கு வருகிறது. என் வான் காதலரே... அதுசரி ஏதோ பரிசு கிரிசு என்றாயே... என்ன அது...? எப்போது தருவாய்...?”

“...”

திமெரெனத் துஸ்யந்தனின் உணர்வு நரம்புகள் புடைத்தன. அவனது மனதில் ஏதோ மின் தாக்கியது போலிருந்தது. சகுந்தலைக்கான பரிசு...? ஒரு விநாடி நேரத்தில் அவன் கொடுக்க என்னியிருந்த பரிசு மனதில் மாறிவிட்டது. துஸ்யந்தனின் முகம் இறுகியது. அவன் தீர்மானித்து விட்டான். ஆம்... இதுதான் சரியான பரிசு. இவருக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் பிரயோசனமான பரிசு... உன்னதமானது. உயிர் வாழச் செய்வது... துஸ்யந்தன் தன் முட்டாள்தனமான(?) பரிசைத் தீர்மானித்து விட்டான்.

“சங்ககால வான்காதலரே...! என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்...? பிரிவு 310ஜ நெருங்கி விட்டோம்.

“சகுந்தலை...!” என்றவனின் குரல் பிசிறித்தது. தாக மாத்திரை ஒன்றை உட்செலுத்திய பின், சகுந்தலையைக் கணிவாகப் பார்த்த துஸ்யந்தன் தொடர்ந்து கூறினான். “சகுந்தலை... என் அன்பே, கதிர்வேல்.7ஜ இப்போதுதான்

நானும் முதற்தடவையாகப் பிரயோகிக்கப் போகிறேன். அதன் பொருளாதாரப் பெறுமதி 900 பிளாட்டினம். இது மாதிரி இன்னொன்று செய்ய இன்னும் பத்து வருடங்கள் பிடிக்கும்.”

“என்ன 900 பிளாட்டினமா... 49க்குமேல் அனுமதிப்ப தில்லையே...”

“அழிவுத் தொகை அதிகம். அதனால் செலவும் அதிகம். சரி. எங்கே இருக்கிறோம்...?”

“பிரிவு 317இன் மீதே இருக்கிறோம்.”

“ம்...! சற்றுக் கீழே போ... சராசரி 60 ஆயிரம் அடி உயரத்தை வைத்துக்கொள்.”

“ம்... நிலையாக நிறுத்தவா... துஸ்யந்தன்...?”

“ம்... சகுந்தலை... உன்னை உள்மாரக் காதலிக்கிறேன்... என்னிடம் ஒரு தடவையாவது சொல்லேன் என்னையும் நீ காதலிப்பதாக...”

“மறுபடியும் காதலா...? துஸ்யந்தரே... என் கண்களை வாசித்துப் பார்...! அதில், உன் பெயர் எழுதியிருக்கிறேனே... புரியவில்லையா... சரி... நேரம் இப்போது 9.40.”

“ஆகட்டும்! இனி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. கதிர்வேல்.7 என் முதுகில் பொருத்தி விடு.”

“முதுகிலா...?” ஆச்சரியமானாள் சகுந்தலை. கதிர்வேல்.7 ஒரு சிறிய அம்பு உருவத்தில் இருந்தது. பயங்கர சம்காரத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு சாதுவாக இருந்தது. 900 பிளாட்டினம் பெறுமதியானது. பூமியிலிருந்து 5500 அடி உயரத்தில் வைத்து மீதேன் வாயுத் துப்பாக்கியால் சுட்டதும், வெளியாகும், ‘அலகியல் கதிர்வீச்சு’ நான்கு நிமிடம் முப்பத்தாறு செக்கனில் பூமியை யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் காற்றலைகளில் பரவிப் படரும். 317ஆம் பிரிவில் வசிக்கும் மனிதர் இரண்டரைக்கோடிப்பேரும், ஒரு முன்னெச்சரிக்கையுமின்றி இரண்டே நிமிடங்களில் பஸ்பமாகி விடுவர். துல்லிய மாகக் கணக்கிடப்பட்ட அழிவு வாய்ப்பாட்டின் படி அது நடக்கும்.

“பாவம்... மனிதர்களுக்கு என் ஆழந்த அனுதாபங்கள் உரித்தாகட்டும். என் காதலரே...! உன்னை நான் நேசிப்பது போலவே, இந்த மனிதர்களையும் மிகவும் நேசிக்கிறேன்...”

நான்... ஆனால்? எதுவும் நம் வசமில்லை. கடமையைச் செய்வோம்... பலனை எதிர்பாராதிருப்போம்... நேரம் சரி.” சகுந்தலை, கதிர்வேல்.7ஐ துஸ்யந்தனின் முதுகில் பொருத்தி விட்டாள். தொலைக்காட்டி கூப்பிட்டது. தொடர்ந்து அரசுஉயர்குழுவின், இயமப்பிரிவின் அழிவு ஒன்றினைப்பு அதிகாரி திரையில் தோன்றினார்.

“ஒவ்வொன்றும் சரியாக உள்ளனவா நன்பர்களே...?”

“ஆம். அதிகாரியே...”

“சரி பிரயோகித்து விடு.”

கட்டளை பிறந்து விட்டது. சகுந்தலை துஸ்யந்தனின் இறுகிப்போன முகத்தை நோக்கினாள். அவனது தயார் நிலை புரிந்தது. ஆனால், ஏதோ இடறியது. துஸ்யந்தன் அமைதியான முகத்துடன் கூறினான்.

“சகுந்தலை... இரண்டாயிரம் அடி முன்னே செல்...”

சாகும்தலம் முன்னேறியது. வான்பரப்பில் நிலையாக நின்றது.

“கீழே பார்...”

கீழே பூமியின் சமுத்திரப் பரப்பு தெரிந்தது. சிறிதளவு நிலப்பரப்பும் புலப்பட்டது. சகுந்தலை ஆச்சரியமானாள்.

“என்னது கடலுக்கு மேலே இருக்கிறோமே... கடலி விருந்தா ஆரம்பிக்கப் போகிறாய்...?”

“இல்லை. ஆனால் ஆம்!”

குழப்பமாகத் துஸ்யந்தனைப் பார்த்தாள் சகுந்தலை. துஸ்யந்தன் மெதுவாக எழுந்தான். முதலில், தொலைக்காட்டி யின் ஆளிகளைத் திருகி ஓயவாக்கினான். சகுந்தலையின் மிக அருகில் வந்தான். குனிந்து அவளது சிறிய உதடுகளில் முத்தமிட்டான். சகுந்தலை புதிதான் இனம் புரியாப் பரவசத் தில் துஸ்யந்தனோடு இழைந்தாள். காதலுணர்வில் உருகிப் போய்த் துஸ்யந்தனின் மார்பில் ஒடுக்கினாள். சிரிக்கும் கண்களால் சகுந்தலையை மறுபடி உற்றுப் பார்த்த துஸ்யந்தன் மிகுந்த காதல் வசப்பட்டுக் கூறினான்.

“சகுந்தலை... இன்று உனக்குப் பிறந்த நாள்! இது ஒரு பொன்னாள். இந்நன்னாளில் இம்மனிதர்களை அழிவு செய்ய நான் தனிப்பட விரும்பவில்லை. இன்னும் ஒரு பத்துவருடக் காலம் அவர்களை உயிர் வாழச் செய்யப் போகின்றேன்...”

சகுந்தலை..! என்னருமைக் காதலியே..! நீ சொன்ன சங்கத் தமிழ் வளர்த்த கவிஞர் தீரனின் வழிவந்த இந்த மனிதரை நான் கொல்ல மாட்டேன். இதனை நீ விரும்புவாயா..?

“ஆம் என் ஆகாயக்காதலரே..! மனிதர்களைக் கொல்வது எனக்கும் துளிகூட விருப்பமில்லை. நான் தீரனின், தமிழ்க் கவிதைகளை நேவிப்பவள். உயிர்க் கொலையை வெறுப்பவள். தவிரவும்,..”

“அது போதும். சகுந்தலை..! சரி..! இதோ உனக்கான என் பிறந்த நாள் பரிசு இதுதான்..!”

துஸ்யந்தன் தனது முதுகில் பொருத்தப்பட்ட கதிர்வேல்⁷ உடன், சாகும்தலத்தின் கதவைத் திறந்து சட்டென்று கீழே கடலை நோக்கித் தா... வினான். சகுந்தலையின் ஆச்சரியக் கூக்குரல் ஒரே விநாடியில் தேய, உடலின் அனைத்துப் பாகங்களும் சிதற... 900 பிளாட்டினப் பெறுமதியான கதிர் வேலுடன் துஸ்யந்தனின் உடல், 6000 அடி உயரத்திலிருந்து கீழே கடலை நோக்கி வேகமான புவியீர்ப்பு விசைக்குட்பட்டு அதிவேகத்தில், விழுந்துகொண்டிருந்தது.

சகுந்தலை விதிரவிதிர்த்துப் போய்ச் செய்வதறியாது சற்றுநேரம் இயக்கமின்றி இருந்தாள். எல்லாவற்றையும் துஸ்யந்தன் பிழைக்கச் செய்து விட்டான் இனித் திரும்பிப் போக முடியாது... ஆனால், யாருக்காகச் செய்தான்..., எனக்காக... ஆம்... என் பிறந்த நாளுக்காக... இரண்டரைக் கோடி வயோதிப்பகளுக்கு என் பெயரால், மேலும் பத்துவருட வாழ்வு கொடுத்திருக்கிறான்... ஆ... எப்பேர்ப்பட்ட மனிதாபிமானம் இது..? சகுந்தலைக்குள் ஏக்கமும் தனிமை யுணர்வும் பொங்கியெழுந்தன. மறுபடி கீழே குனிந்து பார்த்தாள்... துஸ்யந்தனின் உடலே தென்படவில்லை.

“துஸ்யந்தா... துஸ்யந்தா... சகுந்தலையின் நீள் விழிகள் ஹளி மங்கின. ஒரு கணத்தில் அவரும் தீர்மானித்து விட்டாள். “துஸ்யந்தா... நான் உன்னைக் காதலிக்கிறே... ன்... நீ போகுமிடத்திற்கு நானும் வருவேன். என்னருமைக் காதலனே...”

அடுத்தனம்..! சகுந்தலை தன்னிடமிருந்த மீதேன் வாய்த் துப்பாக்கியைக் கழற்றி ஆகாயத்தில் ஏறிந்தாள். பின், சாகும்தலத்தின் அத்தனை ஆளிகளையும் தாறுமாறாக இயக்கி னாள். ஒழுங்கற்றுப் பிறப்பித்த கட்டளைகளில், ரோபோ எந்திரிகளின், விசைப்பலகைகள் குழப்பமுற்று, சாகும்தலத் தின் செயற்பாடுகளும் சீர் குலைந்து, ஏதேதோ இலத்திரனியல்

கள் ‘நீ...நீ...நா’ என்று கத்த, சகுந்தலை, ஒரே பாய்ச்சலில் சாகும்தலத்தை விட்டும் வெளியே அந்தரவெளியில் பாய்ந்தாள்...

○

பேராசிரியர் விஸ்வமித்ரர் ஆழந்த யோசனையிலிருந்தார். மேசைமீது, நீலநிற அட்டையுடன் இறுதட்டு! அரச உயர்குழு வின் இரகசியக் கோவை. மறுபடியும் அதனை இயக்கிப் படித்தார். மொழிகாட்டிகளின் வழிகாட்டலில், அவரது சொந்த மொழியில் கட்டளை தெளிவாகப் பதிவாகியிருந்தது.

அரச சுற்றுறிக்கை. 127 சி.ஆ.பெ. 34 :(2)

இன்று பதிலளிக்க வேண்டிய அவசரக் கேள்வி. பூமியின் 317 ஆவது பிரிவில் குடியேற்றப்பட்டிருக்கும் ஜம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட முதுகுடி மக்கள் இரண்டுகோடியே பத்து இலட்சத்து நாற்பதாயிரத்து இருபத்து நான்கு பேரையும் உடன் அழித்துவிட்டு இடத்தைக் காலி செய்விக்கும்படி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டதா..?

என்ன அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்தது? விபத்தா? நாசகாரச் செயலா? யார் காரணம்? பொறுப்பேற்கும் நபர் யார்..? இழப்பீட்டின் அளவீடு என்ன?

கீழே அரச உயர்குழு முத்திரையும் ஒப்பழும் இடப்பட்டிருந்தன. எக்கேள்விக்கும் பதிலளிக்காத பேராசிரியர் அரைக் கணகளை மூடி யோசனையிலிருந்தார். “சுத்தமான முட்டாள் தனம்... முட்டாள்தனம்...” என்று பலதடவைகள் புறுபுறுத் தார். திடீரெனத் தொலைக்காட்டி கூப்பிட்டது... “பதில் தாதமாகின்றது. உடன் பதில்..?” என்று அரச உயர்குழுவின் ஞாபகமுட்டல் வந்தது. பேராசிரியர் விஸ்வமித்ரர் எழுத ஆரம்பித்தார். தன் பதிலை மிக நிதானமாக எழுத ஆரம்பித்தார்.

துஸ்யந்தன், சகுந்தலை என்ற மானுட உணர்ச்சியூட்டப்பட்ட இரு ரோபோ மனிதர்களும் தயாரிக்கப்பட்ட காலத்தில், அவற்றுக்கு மானுட உணர்வு இணைப்புக் கொடுக்கப்படுவதை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்த முதல்நபர் நான்தான். என் எதிர்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்டது. அதன் பலன்..?

துஸ்யந்தன், சகுந்தலை என்ற அவ்விரு ரோபோக்கரூம்
காதல் வயப்பட்டு

மனிதாபிமானமுற்று, தற்கொலை செய்து கொண்டன.

இதன் முழுப் பொறுப்பையும் அரசு உயர்குழுவே
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அதற்கு முன்னோடியாக

இன்றிலிருந்து, சட்டப்பூர்வமாக என்னுடைய பதவியை
இராஜினாமாச் செய்கிறேன்.

ஓப்பம்: பேராசிரியர், விஸ்வமித்ரர்
நிறைவேற்று அதிகாரி. மானுடவள் அமைச்சர்.

திகதி: 10.12.3998. புதன்கிழமை.

(நன்றிகள்: 1994, சிறிபாலபுர மாத்தையா, சிறுக்கைத் தொகுப்பு.
மீன் பிரசரம். 1994, செப்டம்பர், சர்நிகர்.

மறுபதிப்பு – ‘கிளாமினடோஸ்.’

சிறுக்கைத் தொகுதி – தமிழ்நாடு ஆழிப் பதிப்பகம், 2009)

(‘கனவுப் பூமி’ என்ற தலைப்பில் இலங்கை குழல்
பத்திரிகையாளர் சங்கம் அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய
சிறுக்கைத் தொகுதி போட்டியில் சிறப்புச் சான்றிதழும் (1994). ‘சாகும் தலம்’
என்ற தலைப்பில் தமிழக எழுத்தாளர் சுஜாதா அறக்கட்டளையும்
ஆழி பப்ஸிளர்ஸும் இணைந்து நடத்திய
அமரர் சுஜாதா நினைவுப் புனைவு 2009
அறிவியல் புனைக்கைத் தொகுதி போட்டியில் சிறப்புப் பரிசும் பெற்றது.)

‡ ‡ ‡

இந்தக் கதைகளின் களம் – ஈழம், தாய்லாந்து, விண்வெளி, காலம் – நேற்று, இன்று, நாளையையும் கடந்த முடிவற்ற காலம். இடமும் பொழுதும் வெவ்வேறானாலும் மனிதர்கள் தமது இருப்புக்காகவும் அடையாளத்துக்காகவும் போராடுகிறார்கள். அடையாளங்கள் சில சமயம் வாழ்வை ஆபத்துக்குள்ளாக்குகின்றன. வாழ்வடையாளத்துக்காகப் பல சமயம் அபாயகரமாகப் போராட நேர்கிறது. இந்த மானுடச் சிக்கலை முன்வைப்பலை இந்தக் கதைகள்.

ச.ரா. நினைவு குறுநாவல் போட்டியில் பரிசீலனையில் பாட்டுப்பெற்ற
‘நட்டுமை’யின் ஆசிரியர் நெளஸாத்தின்
பன்னிரண்டு கதைகள் கொண்ட தொகுப்பு
இந்நால்.

Cover Design: Rashmy

விலை ரூ. 100

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN: 978-93-80240-59-6

0 0 0 0 1

